

Cậu Là Ai? (Su)

Contents

Cậu Là Ai? (Su)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	10
3. Chương 3	13
4. Chương 4	21
5. Chương 5	33
6. Chương 6	37
7. Chương 7	48
8. Chương 8	52
9. Chương 9	66
10. Chương 10	71
11. Chương 11	75
12. Chương 12	78
13. Chương 13	87
14. Chương 14	91
15. Chương 15	94
16. Chương 16	99
17. Chương 17	104
18. Chương 18	106

Cậu Là Ai? (Su)

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Cậu là ai? (Su) của tác giả Suxu (ball_4m) trên website đọc truyện online. NÀ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-la-ai-su>

1. Chương 1

NÀY!!!! TÔI CÒN PHẢI NÓI ĐIỀU NÀY BAO NHIÊU LẦN HẢ???tÓC CẬU PHẢI MÀU ĐEN CHỨ! ĐEO BÔNG TAI LÀ CẤM ĐẤY! cHỈ CÓ NÚT ÁO TRÊN CÙNG LÀ ĐƯỢC MỎ THÔI! CÁC CẬU BỎ ÁO TRONG QUẦN ĐI VÀ ĐỪNG CÓ NẸN GÓT CHÂN XUỐNG SÀN NHƯ THẾ!!!! NGHE THẤY GÌ KHÔNG? MẤY TÊN TỒI TỆ NÀY!!!- Nó vừa quát vừa lôi xềnh xệch mấy nam sinh đi.

Nó- Nguyễn Thanh Linh- hội trưởng hội học sinh trung học Union và nó đưa con gái đầu tiên làm hội trưởng hội học sinh trường này, quyết tâm đưa tất cả vào khuôn phép. Nghĩ lại, từ lúc nó mới vào trường mỗi ngày đều vô cùng kinh khủng, những tủ đồ đầy những đôi giày vỡ bản bốc mùi, mấy đứa con trai ăn mặc luộm thuộm, sách báo bầy bọ rải rác khắp nơi...

Bốc mùi!

Thô bỉ!!

Kinh tởm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chính vì sự tồn tại của lũ con trai trơ trẽn luôn tự tiện làm điều chúng muốn nên bên thiếu số con gái chỉ có thể thâm lặng cam chịu. Nó với một câu hỏi to đùng Sao tao phải chịu đựng chúng chứ??? và với quyết tâm của một kẻ liều chết để thay đổi tình cảnh đó, nó đã không ngừng cố gắng; võ thuật, cử tạ, chạy bộ, trở thành một học sinh xuất sắc, và dĩ nhiên những mối quan hệ tốt với thầy cô (haha). Cuối cùng là đây, nó đã nhận được sự tin tưởng từ các giáo viên và ở vị trí của người tiến hành cuộc cải cách toàn bộ lũ con trai ở trường này.

Nó tự đầy ải mình với mọi công việc, nhưng ở đó cũng có sự thú vị riêng của nó. Giữa mỗi tiết học nó đều đi tuần tra khắp trường, chẳng thể trông chờ gì từ hội học sinh, mà thực ra họ cũng chẳng giúp nó được gì cả, nó phải tự làm mọi việc thôi. Đi qua một lớp học, tiếng một nam sinh quát lên:

- Này, tớ nói hôm nay tớ bận rồi mà!!!đừng mè nheo nữa đồ lắm chuyện

và tiếng một cô gái như đã muốn khóc:

- tớ không thể làm hết một mình được, cậu cũng phải ở lại trực vệ sinh với tớ chứ...

- Tớ bận lắm, đừng có ì xèo nữa!!

- Tớ đã nói làm ơn rồi mà....

- HÃY LÀM NHIỆM VỤ CỦA MÌNH ĐI!!ĐỒ CON GÁI LƯỜI BIẾNG!!!!

Hắn ta nói rồi định xách cặp bỏ đi, nhưng vừa quay lại đã bắt gặp khuôn mặt đầy sát khí của nó. Sau khi tại nạn một trái ổi trên đầu hắn, nó nhìn đầy đe dọa:

- Kẻ nào không chịu trực nhật thì sẽ phải dọn toilet 1 tuần...

- Hội...hội trưởng...- hắn ôm đầu xanh mặt

Một toán con trai đi qua, tên nào tên ấy đều cười trần:

- NÀY!!!!MẤY TÊN KIA!!! AI CHO CÁC CẬU CỎI TRẦN????

- Hơ.... bọn này đang chơi oản tù tì cỏi áo thôi mà- mấy tên nhìn thấy mặt nó đằng đằng sát khí thì chùn ngay.

- IM NGAY!!!! NHÌN CHƯÓNG MẮT QUÁ!!! MẶC ĐỒ NGAY VÀO CHO TÔI!!!!!!

Thật là không thể nào chịu nổi cái lũ con trai đòi bại này, nó vừa đi vừa thở dài. Một hành lang vắng, có tiếng hic hic ở đâu đó..." lại gì nữa đây..."

Nó ghé mắt vào một lớp học trống, một nam sinh và một nữ sinh đang đứng bên trong, cô gái quay mặt đi thút thít, nó tròn mắt chưa hiểu sự việc ra sao thì hắn ta quay ra nhìn nó nói thản nhiên:

- Không có gì... Chỉ là từ chối một lời tỏ tình mà thôi!

- Lại là cậu...- nó chau mày, cái kẻ chuyên làm con gái khóc mà chẳng có một lí do gì - Phạm Nhật Nam.

Cô gái nghe tiếng nó thì ôm mặt khóc chạy đi, nó vội quay người chạy theo không quên quay lại cho hẳn một lời cảnh báo:

- Ít nhất thì cũng phải lựa lời mà từ chối chứ!!! Đừng để tôi bắt gặp cậu làm cho con gái khóc nữa đấy!!!

Nhật Nam đứng lại trân mắt nhìn nó chạy biến đi, gãi đầu:

- Không biết mình đã nghe câu này bao nhiêu lần rồi nhỉ?

- Thật là một đứa con gái rắc rối- một thằng bạn đến vỗ vai Nam- Chúng ta cùng nhau hạ bệ cô ta nhé!!!

- Thích thì làm đi...- Cậu đừng đừng bỏ đi- Tớ không có hứng thú...

- Hả???? nhưng cậu là người giỏi nhất mà ...thôi nào giúp tớ đi...

- Không! Đừng quấy rầy tớ nữa!- Cậu nói dứt khoát

Thanh Linh ghét con trai. Lý do? rất đơn giản vì ba nó để lại một khoản nợ khổng lồ rồi bỏ đi, không may ông chính là người đàn ông mà nó tin tưởng nhất. Cảm giác phản bội chẳng dễ chịu tí nào, không chỉ thế mà nó và mẹ chẳng còn thời gian để nghỉ, mọi người phải làm việc mỗi ngày. Từ khi vào hội học sinh, thời gian nghỉ của nó cũng chẳng còn nữa, nhưng nó cũng không thể bỏ việc, làm ở quán cà phê sẽ giúp nó được phần nào, mà nếu không có công việc này, gia đình nó có thể sẽ rơi vào hoàn cảnh khó khăn ý chứ. Nó thầm nghĩ rồi đổ ụp thùng rác vào xe đổ rác. " Trời ơi là trời"- nó đập tay lên trán " chắc mình phải bỏ công việc này thôi, nếu mấy tên con trai khốn kiếp kia nhìn thấy mình thế này thì..."

- Whoa.....- một tiếng nói nhẹ nhàng

Mắt mở to....

- Bất ngờ thật đấy- cười

Miệng há hốc

- Hội trưởng hội học sinh...- nhìn

-PHẠM NHẬT NAM!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- nó hét lên

- Wa...sao mặt Linh tái mét vậy?

- Công việc không quan trọng bằng sức khỏe đâu...

- Nghỉ một bữa đi...

- Em không sao- nó xua tay khi mấy cô bạn trong quán khuyên vì nó đâu có mệt, chỉ là đang lo lắng. Nếu mấy tên con trai tồi tệ kia mà biết nó đang làm trong quán cà phê này thì mọi việc nó làm sẽ đổ sông đổ biển hết, danh tiếng "người cải cách" của nó coi như đi tong.

Ra khỏi quán, nó bắt gặp chau mày khi Nhật Nam đang đứng ở bên ngoài đợi nó.

- Ồ...- cậu nhìn nó dò xét- đúng là cậu rồi!

- Cậu....gì? Nhìn cái gì mà nhìn?

- Hả? không có gì- Nam cười, dựa vào tường- Tôi chỉ muốn chắc chắn cô phục vụ đó có phải là hội trưởng không thôi! Sao cậu phải làm công việc này?

Nó nghiêng răng, xem ra không nói với cậu ta chắc không ổn rồi.

- Tôi không nghĩ cậu làm vì thích công việc này, cậu ghét con trai mà...- Nam nhận xét.

Grừ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Hóa ra là vì gia đình cậu....
- Mẹ tôi hay đau ốm- nó gạt mấy sợi tóc xòa xuống vai- mà tôi còn có một em gái, nếu tôi không làm việc chăm chỉ, mẹ tôi sẽ ngã quỵ mất...
- Cậu khỏe lắm mà! Sao không làm lao động tay chân ở đâu đó gần nhà mà lại làm ở quán cà phê xa thế này! Lũ đàn ông ở đây còn tồi tệ gấp mấy bọn con trai trong trường.
- Thể lực tôi đâu tốt đến mức đó- nó nhăn mặt- tôi là thành viên của hội học sinh nên cũng không thể tụt hạng, tôi đâu phải thiên tài, tôi cũng cần sức để học chứ!
- À...- Nam thở dài- thật là tiến thoái lưỡng nan....
- Vậy cậu vào một trường như Union vì học phí thấp hơn đúng không?
- Đúng thế!- nó cau có đáp, thật chả biết cái đầu quái gở cậu ta đang nghĩ gì nữa.
- Thề thì khó khăn cho cậu rồi- Nam nói rồi ngược lên nhìn trời.- Tôi đưa cậu về nhé! Muộn rồi đấy!
- Tôi chưa điên mà tin cậu!!!
- Vậy ngày mai sẽ vui lắm đây....

Grừ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Cậu là đồ biến thái xấu xa!!!!- nó hét lên, bầu trời đầy sao tĩnh mịch

Ngày hôm sau đến trường, nó đã chuẩn bị tinh thần cho việc sẽ bị cười nhạo, nó biết bọn con trai trong trường chả có ai ưa nó cả, Nhật Nam chắc cũng không phải ngoại lệ. Nhưng đã ba ngày trôi qua, nó vẫn chưa nghe bất cứ tin tức gì về công việc phục vụ của nó cả. Ngồi trong văn phòng hội học sinh, nó thầm nghĩ chuyện này nếu bị phát hiện thì không thể yên ổn được, cậu ta không cho ai biết sao? cậu ta muốn tống tiền mình...hoặc là đang thương hại mình... Thanh Linh thở dài, nó không có nhiều thời gian để nghĩ đến chuyện này, dù sao thể này cũng làm nó đỡ lo lắng

- Thanh Linh... cậu rảnh không? Giúp bọn tớ một chút....
- Hả? Mỹ Hoa, có chuyện gì thế?- nó quay lại khi cô bạn kéo nó đi
- Cái này.....- nó chau mày- là bao cát đúng không?
- Ừm...- Mỹ Hoa buồn buồn- Nhất định là do mấy tên trong CLB thể hình bày ra chặn đường bọn tớ lên tầng trên (CLB cắm hoa) mà...chiều nay có cuộc thi với trường Saint Pierer rồi... bảo bọn chuyển đi nhưng tại nó bỏ đi hết... làm sao đây?
- Tớ sẽ “làm việc” với họ sau... Bây giờ phải chuyển cái này đi đã- nó nói rồi xắn tay áo nắm lấy đầu bao cát.
- Nhưng nó nặng lắm!!!- Mỹ Hoa nhăn mặt

Một nam sinh của CLB thể hình đi tới, mặt hắn ta tái mét “chết cha!!! cái bao cát của mình bỏ quên!!!” Nhật Nam cũng đang vô tình đi ngang qua, mấy người đều há hốc mồm khi nó bắt đầu gắng sức lôi bao cát cái rầm xuống ngay cửa bước vào CLB thể hình, 3 cái miệng đều không thể khép lại. ” Mình sẽ bị giết....”- hắn ta nghĩ thầm rồi đổ rầm xuống

Rầm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! nó thở phào.

- Xong rồi- Linh chấp tay vào hông nói
- Ôi! cậu tuyệt quá Linh.....!- Mỹ Hoa rớt rít cảm ơn nó
- Đừng để ý! Nó chỉ nặng khoảng 50kg thôi....(haha...không thể đỡ được :)))
- Hơ hơ....- Mỹ Hoa lặng câm không nói lên lời
- Thôi cậu gọi các bạn lên phòng luyện tập đi- nó cười vui vẻ.

- Cảm ơn cậu nhé!- Mỹ Hoa cười tươi0 Cậu thật đáng tin cậy, đây coi như quà cảm ơn...- Mỹ Hoa đưa cho nó một bông hoa giấy rất đẹp- Yêu cậu nhiều lắm!!!

Thanh Linh cười, nhìn bông hoa, mỗi lần như vậy nó đều cảm thấy thật vui...

” Cười như vậy có phải dễ thương hơn không?”- Nhật Nam nghĩ thầm

- Ô...đồng kia không phải là Nhật Nam à??

- Hả?????- nó hét lên như phải nước sôi, quay ra nhìn gương mặt đang chăm chăm nhìn nó- Nhìn cái gì mà nhìn?

Nhật Nam chỉ phì cười trước gương mặt cau có bưng bưng đỏ của nó rồi bỏ đi, tay gãi gãi đầu.

- Cậu ấy thật tuyệt, Nhật Nam ấy....- Mỹ Hoa mơ màng...

- Hử...???- Nó ngơ ngác như nghe được tin UFO bay đến trái đất vậy.

- Cậu không biết à Linh?- Mỹ Hoa đôi mắt long lanh- Nhật Nam rất nổi tiếng với bọn con gái đấy...Trước khi vào cấp 3 cậu ấy đã học Kungfu với một võ sư thiếu lâm đấy. Và trong đám con trai, cậu ấy là người có tiềm năng nhất, kết quả học tập cũng cao nữa.... Còn ngoại hình nữa chứ! Cậu ấy cứ như tia hi vọng giữa ngôi trường toàn khủng long...abcxyz.....

Nó choáng toàn tập trước bài diễn văn sôi nổi mơ màng của đứa bạn Thật không thể hiểu được suy nghĩ bọn con gái nữa rồi, nó day day lên cái trán đang nhức nhức rồi bước đi, đằng sau vẫn nghe tiếng Mỹ Hoa trong cơn “say”

- Cậu ấy nổi tiếng vì chẳng để ý gì đến con gái....

- Nhưng vẫn có rất nhiều cô gái tỏ tình với cậu ta....

” Hắn ta nổi tiếng dữ vậy sao?” Nhưng dù sao thì cậu ta không quan tâm đến việc của nó cũng là một tin mừng.

Nhưng ngay chiều hôm đó, tại quán cà phê nó đang làm việc.....

Ding.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng chuông cửa báo có khách bước vào quán, nó quay vội ra tươi cười thì vội tối sầm mặt lại khi thấy Nhật Nam đang đứng ở cửa, khuôn mặt thản nhiên như thể đang làm một điều hiển nhiên vậy. Trời- nó dựng hết tóc gáy- Sao hắn ta lại đâm đầu vào đây vậy trời...Những cô gái xung quanh nó đang xôn xao, còn nó thì há hốc mồm không nói được câu gì. Hắn ta tới đây để cười nhạo mình chẳng? hay muốn thử thách dũng khí của mình? hay muốn gây khó khăn ình? VẬY THÌ NGƯỜI HÃY CHUẨN BỊ TINH THẦN ĐI!!!!- nó hét lên trong tâm tưởng

- Chào mừng quý khách....- mặt nó căng thẳng cố gắng nặn ra nụ cười duy nhất có thể.

Nhật Nam chớp chớp mắt vài s rồi quay mặt đi, bụm miệng cười.

Thật là mất mặt.....

Tên biến thái xấu xa này!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cái cảm giác u ám đó bám lấy nó cho đến tận ngày hôm sau đến trường, hắn đã ngồi lì ở đó cả tiếng đồng hồ, cái nhìn lạnh thấu xương cứ liên tục chiếu tướng vào nó mỗi khi nó đứng lên chào khách. Trời đất, sao mà hắn muốn nhìn thấy mình khổ sở lắm sao?- Linh thở dài, nó đang đi tuần nhưng cảm giác thật uể oải, nó có nhiều việc để lo quá!

- NÀY!!! MẤY CẬU KIA.....- nó quát ầm lên khi mấy tên con trai đi qua, vứt vỏ sữa vào lùm cây- ĐỪNG CÓ NÉM RÁC VÀO BỤI CÂY!!!!!!

- Hội trưởng.... lại ồn ào nữa à?- Hắn ta nheo mắt

- Các cậu thật là ngoan cố!!! Tôi đã bảo tháo bông tai ra rồi cơ mà!!!!!!-nó gay gắt

- Rồi rồi.... để tôi về lớp đã rồi quay lại ngay.- hắn ta gạt ra định bước đi

- Tôi đâu có ngốc! Dọn ngay!!!!

- Trời ơi!!!! Cô ồn ào quá đi!!!- Hấn nói rồi vung tay lên

Lần này thì trên mặt nó đờ đờ sát khí thật sự, nó tóm lấy tay hấn ta, bóp mặt, đôi mắt nó bùng bùng giận dữ như một ác quỷ thật sự làm hấn chảy mồ hôi hột, nó hét lên:

- TÔI NÓI NGAY BÂY GIỜ!! NGHE RÕ CHƯA??? BÔNG TAI LÀ PHẢI TỊCH THU!!!- nó nói rồi dứt mạnh tai hấn làm mấy t ên bạn đi cùng cũng phải run run ...aaaa...tai cậu ấy sẽ rách mất.... cô ấy thật quá đáng....

- Thật ấn tượng....- Nhật Nam đang ngồi bên cửa sổ, nhìn xuống cậu đã chứng kiến mọi chuyện, cậu quay ra hỏi Hoàng:

- Hoàng, ngày trước cậu học cùng cấp 2 với hội trưởng đúng không?

- Ủ thì sao?- Hoàng khẳng định.

- Hồi trước cô ấy cũng như thế này sao?- Nhật Nam hỏi, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ

- Hử...à không- Hoàng ngạc nhiên- Bắt đầu từ năm lớp 9 cô ấy mới như vậy... Còn lúc đầu thì cũng như mọi nữ sinh khác thôi...tớ không nhớ rõ nữa... Nhưng sau đó, hình như tớ nghe nói gia đình có chuyện gì đó nên cổ ấy mới gay gắt như vậy....Mà...sao không? chẳng giống cậu chút nào...quan tâm đến một cô gái mà còn là hội trưởng nữa chứ!

Nhật Nam không nói gì, anh chỉ chú ý vào cô gái bên ngoài cửa sổ

Văn phòng hội học sinh. Nó kéo cửa thật mạnh, mỗi khi mệt mỗi hình như nhìn mặt nó có vẻ gia tăng thêm sát khí thì phải.

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

- Hội trưởng.....

Cái gì thế ? Nó ngơ ngác nhìn vào mấy người trong hội học sinh, tất cả đều đang nhìn nó- cái nhìn tái mét và run run, lại chuyện gì nữa đây..

-Chị Linh....- nhỏ Lan nhìn nó đầy sợ sệt... báo cáo chi phí trong quý chị đang viết lúc này...thì...thì...em quên không save lại trong máy...giờ...giờ mất hết rồi...

-CÁI GÌ ??????????????- tiếng hét của nó làm cặp kính của nhỏ như muốn rơi xuống.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Thanh Linh mệt mỏi lê bước về lớp, ôi cái lưng nó muốn gãy quá !

Thầy giáo giảng bài trên bảng cứ mờ mờ sao ý....

Buồn ngủ....

Đôi mắt nó bắt đầu mơ màng.....

Reng !!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng chuông lại làm nó giật mình, chết thật ! ngủ quên mất, đầu nó nhúc nhối, một mùi lạ bốc lên...

-Cậu kia.....- nó quay lại, đôi mắt đầy sát khí, đúng là kẻ xấu số đúng lúc nó đang rất muốn nghỉ ngơi.

Tên con trai nghe thấy nó gọi đầy tức giận thì xách ngay đôi giày bốc mùi ù té chạy, nó hét lên :

-ĐỨNG LẠI NGAY CHO TÔI !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nhưng nó không thể chạy đuổi theo hấn ta được, bây giờ đến thở còn là một việc khó khăn với nó.

-Chị Linh.....

Nó quay lại, nhỏ Mai đang hốt hải tìm nó, mặt mũi đầy mồ hôi nhễ nhại:

-Chị ơi! Buổi tham quan tuần tới chị đã lên lịch trình chưa, chia tổ và chia việc nữa? Mọi người bắt đầu hỏi rồi mà em chưa biết làm sao?

-Thôi được rồi....- nó gạt đi- Để đó tí nữa chị sẽ làm...

Linh thở dài, ôi cái đầu nhức quá, mấy con số cứ quay cuồng trước mắt nó. Tiếng đồng hồ kêu chỉ 6h, đến giờ phải đi làm rồi, nó chống tay lên bàn, cơ thể nó dường như chẳng muốn vận động nữa.

-Cậu phải để mình nghỉ ngơi đi...- một tiếng nói nhẹ nhàng bên tai làm nó giật mình, quay mặt lại:

-Cậu....cậu làm gì ở đây vậy?- nó chau mày lại, mặt nó đỏ bừng khi nhìn thấy Nhật Nam, cậu ta vòng tay ôm nó qua vai, ghé thật sát vào mặt nó:

-Tôi thấy hình như cậu đang bị ốm....

Dù rất mệt nhưng nó đoán ra cái vẻ mặt nham hiểm của hắn, hắn là kẻ luôn làm con gái khóc mà chẳng có lý do gì mà!

-NÀY....- giọng nó đầy sát khí.

-Hử....- Nhật Nam vẫn vui vẻ

-CẬU NGHĨ CẬU ĐANG LÀM GÌ THẾ HẢ????-Nó hét lên, quay lại cốc một cái thật mạnh vào đầu Nhật Nam, dù cố hết sức nhưng với tình trạng thế này nó chỉ làm cậu hơi tê tê tí thôi- CẬU ĐỪNG TƯỞNG TÔI KHÔNG ĐÁNH ĐƯỢC CẬU NHÉ!!! TÊN BIẾN THÁI XẤU XA NÀY!!!!

Nó nói rồi hằm hằm cầm cặp sách chạy đi. Đúng là đồ xấu xa mà!

« cậu như vậy làm tôi không thấy yên tâm tí nào »- Nhật Nam khẽ cười.

« ôi sao chóng mặt thế nhỉ ? » - nó thấy hơi choáng khi đang đổ rác ở phía sau quán cà phê. Quá mệt ! Nó ngồi thụp luôn xuống đấy !

-Ô ! không phải hội trưởng đây sao ?

Nó giật mình ngẩng mặt lên, chết rồi ! mấy tên ở trường- kẻ bị nó giật đôi bông tai sáng nay.

-Bộ đồ phục vụ kia....đừng nói là cô ta đang làm ở quán này đấy nhé !

-Nhìn cô ta có vẻ mệt mỏi- một tên khác phá lên cười- chúng ta có nên cho cô ta một trận không nhỉ ?

-Cô ức hiếp người quá đáng lắm !

-À ! tao nghĩ là chúng ta nên vào đó, và thử rót cà phê lên bộ mặt cô ta sẽ hay hơn !!!

Bọn chúng phá lên cười đắc ý !!!!

Lũ khốn này !!! Linh cắn môi thật chặt, cô không có đủ sức lúc này, đầu cô như muốn bốc cháy.

-Á !!!!!!!!!!!!!!!

Một tên kéo lấy tay cô thật mạnh làm cô kêu lên đau đớn.

-Cô phải theo chúng tôi vào đây !- hắn cười nham hiểm

Chết tiệt thật !

Bình !! Bốp !!!

Một bàn tay đỡ lấy nó, Linh nghe thấy một giọng nói mà nó biết đó là ai

-Đừng có động vào cô ấy !- Nhật Nam đe dọa, khuôn mặt cậu còn đầy sát khí hơn cả khi cô tức giận nhất làm cả bọn chùn lại, tên bị đánh ngồi yên run rẩy.

-Nhật Nam...-hắn lắp bắp- cậu....

-Nghe cho kĩ đây...-Nhật Nam gần giọng- Tôi mà nghe được các cậu nói chuyện ngày hôm nay với bất kì ai thì tôi sẽ cho các cậu thấy ác quỷ đấy !!

Nhật Nam nói mà như có ác quỷ phùng phùng lên sau lưng cậu vậy ! Mấy tên đều kêu lên thất thanh rồi bỏ chạy.

-Cậu đáng sợ thật đấy...- Thanh Linh mỉm cười, nó không có sức mà đứng dậy nữa.

-A...cậu đang nóng như hòn than đấy... cậu bị sốt thật rồi...

-ừ... Tôi bệnh mất rồi...cảm ơn cậu đã giúp tôi...- nó chỉ kịp nói như vậy rồi ngất đi

-Yên tâm nghỉ ngơi đi...- Nam mỉm cười

Thanh Linh tỉnh dậy, nó nhận ra đang ở trong phòng mình. Mẹ nó bước vào, tay cầm một cốc nước :

-Con thật là... không cần phải hành hạ mình như vậy chứ !

- Mẹ...con không sao...

Mẹ nó rất hiền và cũng rất thương nó

-Con uống thuốc đi...

Nó ngoan ngoãn cầm lấy cốc nước từ tay mẹ nó.

-Vừa nãy cậu bạn đưa con về thật tốt, nhìn cậu ta lo lắng cho con ra mặt... Lại còn cởi áo khoác cho con vì sợ con cảm lạnh nữa... Mẹ rất mừng vì con có người bạn như vậy...

Hả ???? Nhật Nam- nghĩ đến cái tên này là mặt nó lại đỏ phừng phừng. Dù sao thì nó cũng nợ cậu ta một lời cảm ơn. Cái tên đó cũng không phải là đáng ghét nhưng cậu ta thật kì cục.

Sau một ngày nghỉ ngơi, nó cảm thấy khá hơn nhiều. Hôm nay vẫn là một ngày thường yên ắng như bao ngày khác...

Tiếng chim hót líu lo bỗng nhiên im bặt !

-NÀY CẬU KIA !!!! CHỈNH LẠI CÁI CỤC ÁO CHO TÔI !!!!

-NÀY !!! AI CHO CẬU CÁI THỨ NÀY HẢ ????

-TÊN KIA !!!! KHÔNG ĐƯỢC BẮT SÂU TRÊU CÁC BẠN GÁI !!!!

-.....

Chỉ có tiếng nó hét vang sân trường....

Và chỉ có tiếng các nạn nhân than thở...

-Trời ơi... cô ta đúng là quái vật...

-Thật là ồn ào....

-Bao giờ mới hết thời kì địa ngục này...

-CÁC NGƯỜI NÓI GÌ ????????

-Á !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!chạy mau...

Haizzzzzzzzz !!!!!!! Nó kéo cánh cửa bước vào phòng hội học sinh, thở dài, bao nhiêu việc đang đợi nó.

-Chị Linh, mừng chị đã khỏe lại- nhỏ Lan rối rít.

-Nghe chị bệnh em lo quá chừng à...

Linh bối rối khi tất cả đều vây quanh nó.

-Chị xem nè ! em đã làm xong lại báo cáo rồi đó !

-Em cũng đã lên lịch và phân công việc đâu vào đó rồi !

-Hả ?- nó ngờ ngàng.

-Chị lúc nào cũng ôm việc hết... bọn em rất áy náy khi chị bị bệnh...

Khuôn mặt nó nhăn nhó ra mắt vài s rồi nó khóc, ít ít thôi nhưng mà có khóc. Mấy đứa đã quen với việc nó lúc nào cũng quát tháo và la hét ầm ĩ nên nhìn thấy cảnh này, đứa nào cũng giật mình.

-Chị linh....

-Haha... nó cười ngô nghê, quệt mấy giọt nước mắt- chị không sao, chỉ cảm động chút thôi...

Đứa nào nhìn nhau cũng nhận ra chị ấy đúng là người tốt và thật sự không hung dữ.

-Ồ !!! Thanh Linh.... Mặt cậu lại đỏ lên rồi kìa...

Nó giật mình quay lại, Nhật Nam đang đứng ngay sau nó, xoay xoay cây kẹo mút trong miệng. Nhìn thấy cậu, mặt nó đỏ bừng lúng túng nó tránh ra xa :

-Cậu... cậu làm gì ở đây vậy ?

-Này....- Nhật Nam tiến lại gần nó, khuôn mặt thản nhiên- Tôi đến xem cậu khỏe chưa thôi mà !Hôm qua cậu làm tôi rất lo đấy !

-Đừng có lại gần như thế !- mặt nó càng đỏ hơn, nó giơ cả hai tay che lên mặt- Cậu...cậu là tên biến thái xấu xa !!!!

Đột nhiên, Nhật Nam nắm lấy tay nó kéo đi :

-Đi nào !!!!- cậu nói rất vui vẻ

-Á !!!!!Bỏ tôi ta ! Tên ngoài hành tinh xấu xa !!!!!

Nhật Nam quay lại nháy mắt với mấy em trong phòng :

-Anh mượn chị Linh xú nha !!!!

Tiếng kêu la của nó xa dần !

Bịch !!!!!

Tập tài liệu trên tay nhỏ Lan rơi xuống

-Như vậy là sao nhĩ ?

-Hơ....

Giống như trời có bão vậy !

-Này....cậu đừng hét nữa... tất cả mọi người đang nhìn chúng ta đấy !!!!

Nó đứng như chết lặng khi hình như cả trường đang nhìn nó chằm chằm vậy, những tiếng xì xào to nhỏ. Mặt nó đỏ bừng :

-Này.. cậu bỏ tay tôi ra được không ? tôi tự đi được mà !

-Không !- cậu nói thản nhiên

-Á !!!!! Tên xấu xa này !!!!!

Cứ như vậy, Nhật Nam lôi nó lên tận sân thượng. Nó xoa xoa bàn tay bị đau :

-Cậu đâu cần phải làm dữ như vậy chứ ! Cậu không thấy đang làm tâm điểm chú ý của mọi người sao ?

-Tôi không quan tâm !- một câu khẳng định xanh rờn như hàng ngàn cục đá rơi trúng đầu nó.

-Nhưng tôi thì có !- nó nhìn cậu đầy đe dọa, sát khí phùng phùng.

-Cậu thật là dễ thương- Nhật Nam mỉm cười, ghé mặt sát vào mặt nó làm nó giật mình lùi ngay lại

-Này... cậu...cậu làm gì vậy- mặt nó lại đỏ bừng, mất hết vẻ sát khí lúc nãy.

-Tôi rất thích những lúc cậu cười- Nhật Nam vẫn nhìn nó nói- Khi ai đó cảm ơn, cậu đều có gương mặt dễ thương đó, tôi rất nhớ...gương mặt đó của cậu và tôi luôn muốn nhìn thấy nó...

Hả ???? Đầu nó như va phải vài tí ngôi sao, đừng có nói những câu ngốc nghếch không quan tâm đến cảm nghĩ của người khác như vậy chứ ! Tên xấu xa này !

-Này...- tiếng cậu làm nó giật mình- mặt cậu đỏ thật đấy !!!- Nhật Nam bụm miệng cười.

Hả??????????????? Tên trời đánh!!!! Cậu ta đang đùa mình chắc!!!!

-TÔI SẼ GIẾT CẬU!!!!!!!!!!- nó lao đến theo bản năng!

-Này.... Cậu mà như thế càng làm tôi muốn tấn công cậu đấy!!!!- Nhật Nam nói thản nhiên, ánh mắt chớp chớp làm nó nổi da gà, nó đứng khựng lại:

-Tên....tên xấu xa này.....!!!!- nó tức giận, hay tay nắm chặt lại run run.

Nhật Nam phì cười, cô ấy thú vị thật...

-Mấy tên kia chắc sẽ không nói gì đâu! Cậu có thể tiếp tục ở quán đó làm việc

-Không..!- nó nhìn lên bầu trời- Tôi sẽ đi tìm một công việc khác!

-Tại sao?

-Đâu phải chuyện gì cũng có thể giấu được mãi, tôi sẽ đi tìm một công việc trong siêu thị chẳng hạn- nó cười.

Nó không biết có kẻ đang bị nụ cười của nó làm cho chao đảo.

-À... hay cậu đến làm osin cho tôi đi- Nhật Nam cười tinh quái- Tôi sẽ trả lương cao cho cậu!

-Bộ cậu muốn tôi phá nhà cậu hả?- nó bẻ tay răng rắc đầy đe dọa

-Càng tốt! Thế thì cậu không có cách nào khác là phải ở với tôi cả đời để trả nợ rồi- Nhật Nam phá ra cười.

-Tên xấu xa này!!!!- nó tức đến nóng cả mặt! Tôi sẽ đá cậu bay tuốt lên trời!

-Ok! Vậy tôi sẽ ôm cậu nhé!!!!

-Á!!!!!!!!!!!!!! Tránh ra!!! Không được lại gần tôi!!!!

Bỗng một bàn tay ôm chầm lấy nó từ phía sau:

-Này....đồ ngốc....- nó ngượng- cậu gần quá đấy!!

-ừ.....- Nhật Nam khẽ khảng định.

Không hiểu sao nó thấy tim mình khẽ rung rinh, nó cũng không muốn đẩy cậu ta ra nữa... Đúng là đồ biến thái xấu xa!!!

-À...ngày hôm qua...rất cảm ơn cậu...- nó nói ngượng ngùng.

-Vậy thì để yên thế này một lúc đi.... Coi như trả ơn tôi...hôm qua cậu nặng thật đấy....

-Tí nữa tôi sẽ giết cậu- nó giận run người.

-Được rồi ha ha....

Những cảm xúc lại vây lấy nó mà nó cũng không hiểu tại sao.

2. Chương 2

Sân trường vắng lặng cứ ồn ào lên bởi tiếng la hét của nó, tiếng kêu la của mấy tên con trai... Ngày nào cũng trôi qua như vậy, cứ tiếng chuông kết thúc tiết học vang lên là lại như vậy... Lâu dần cũng chẳng còn ai cảm thấy kì lạ nữa.

-NÀY! CẬU KIA, KHÔNG ĐƯỢC TÉ NƯỚC XUỐNG SÀN NHƯ THẾ!!

-KHÔNG ĐƯỢC BỎ CHẠY! ĐỨNG LẠI CHO TÔI! CẬU SẼ BỊ PHẠT!!!!

-Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hộc! hộc! Nó thở dốc, tên quái quỷ, chạy nhanh thế! Ánh mắt nó lại lừ lừ khắp ngang dọc trong hành lang, mấy tên con trai đều xanh mặt nhìn nó:

-Này....- giọng thì nhẹ nhàng nhưng gương mặt thì như quỷ hiện hình vậy- Cậu đưa cho tôi xem quyển sách cậu đang đọc được không?

-Á.....- cậu ta kêu lên rồi đổ rầm xuống vì cái vẻ hung dữ của nó

“ Đúng là ác mộng!...”

“ Cô ta đúng là ác quỷ....”

Những tiếng xì xào cứ đi theo nó cho đến khi tiếng chuông vào lớp vang lên. Nó gục mặt xuống bàn, mấy công việc của hội lúc nào cũng làm nó thấy mệt, thêm vào đó là nó đã nói với quản lý sẽ nghỉ việc và nó sẽ cần thời gian đi tìm một công việc mới. Việc gì cũng cần thời gian mà đó lại là thứ nó không có lúc này !

-Thanh Linh, em lên phòng thầy một chút ! Thầy có việc muốn nói với em !- tiếng thầy chủ nhiệm làm nó giật mình.

-Vâng- nó thu dọn đồng giấy tờ trên bàn rồi bước đi theo thầy

Cầm cốc nước trên tay, nó thấy đỡ mệt mỗi hân, phòng giáo viên có khác, có điều hòa... aaaaaa....thoải mái thật.

-Dạo này nhìn em rất mệt mỏi, không có chuyện gì chứ ?

-Ồ...dạ không ! em vẫn ổn...- nó đáp

-Tôi hỏi thế vì điểm kì thi lần này của em bị tụt xuống hạng 2- đó cũng không phải là thực lực thật của em..

-Dạ....- nó tròn mắt, người có thể vượt nó lại được sinh ra trên đời này sao- Thưa thầy... vậy hạng 1 là ai ạ ?

-Phạm Nhật Nam....

Hả ???? Nhật Nam ?????

Nó bước ra khỏi phòng thầy, mấy câu nhắc nhở giữ gìn sức khỏe và hỏi han mấy việc hội học sinh không làm nó chú ý ! Nhật Nam... trước giờ cậu ta đâu có nổi bật lắm, mặc dù có ở trong top 5 nhưng chưa bao giờ lên hạng 2 cả... Đột nhiên cậu ta vượt nó lên hạng 1. Cậu ta đang khiêu khích mình chẳng ?- Nó tự hỏi- Cậu thích chiến tranh à ? coi thường khi cậu thấy tôi không có thời gian để học à ? Tên...xấu xa !!! Cậu đúng là tên xấu xa mà !!!

Rầm rầm rầm !!!!!!!!!!!!!!!

Có tiếng động gì đó từ khá xa vọng lại ! Bỗng Nhật Nam xuất hiện ở phía cuối hành lang trong bộ đồ đá bóng, cậu chạy rất nhanh, thỉnh thoảng ngoái lại đằng sau như coi chừng cái gì, có tiếng con gái nhí nhéo đằng sau.

What ????????????????

-Shhhhhhh....- Nhật Nam ra hiệu khi thấy mặt nó đỏ bừng sắp hét lên. Ai mà bình tĩnh trong tình cảnh này được chứ. Nó đang đi lại rất thông thả trong hành lang thì cậu ta chạy đến lôi nó vào đây rồi ôm chặt lấy nó, lấy tay bịt miệng nó nữa chứ !

Rầm rầm rầm !!!!!!!!!!!!!!!1

-Nhật Nam chạy đâu mất rồi !!!!!!!!!!!!!!!

-Tớ đang muốn đưa khăn lau cho cậu ấy thôi mà...

-Tớ đã cất công đi mua nước chanh nữa....

-Chia ra đi tìm đi !

-Chắc cậu ấy đi thay đồ chẳng?????

-VẬY mau đến nhà vệ sinh nam- cả bọn hăng hái

RẦM rẦM rẦM!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Axx.....!!!!Trời ơi! Không hiểu cái bọn con gái đang nghĩ cái gì nữa! nó thầM nghĩ.

-Này... cậu bỏ tôi ra được chưa?- nó nói, mặt nó ngượng chín cả lên rồi- Không hiểu sao mà cậu ta cứ như vậy...nhưng nó cũng không thể từ chối.

RẦM rẦM rẦM!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!11

Ồi! Cái đám con gái này!!

-Phì...- Nhật Nam cười, cậu nói vào tai nó rất nhẹ- cậu mà kêu lên là họ sẽ phát hiện chúng ta trong tình cảnh này đây!! Rất không hay đúng không?

Nó bặm môi, không nói! Tên xấu xa....

-Này...- cậu hơi lo khi nó im lặng không có phản ứng gì... cậu đã tìm được công việc mới chưa? Lát nữa tôi đi cùng cậu...

-Cậu...là tên xấu xa- nó cúi mặt- TÔI KHÔNG MUỐN NHẬN SỰ GIÚP ĐỠ CỦA CẬU!!!!

Nó nói rồi văng tay của Nhật Nam ra, mở cửa đánh rẦM!!!! và bỏ chạy.

-Cậu ghét thua cuộc đến thế sao?- Nhật Nam thở dài.

-Anh Nam....

-Nhật Nam....

Nhật Nam giật mình, một đoàn con gái đang lơ nhô bên cửa sổ nhìn cậu bằng ánh mắt hình trái tim.

-Í trời ơi...- cậu kêu lên thiếu não

Linh trở về nhà, mệt quá!! Cả buổi lang thang mà chưa tìm được công việc nào phù hợp cả! Nó bước vào nhà rất nhẹ, tiếng mẹ và em gái đang nói chuyện.

-Thanh Mai, con không được nói với chị nghe chưa?

-Mẹ....

-Chị đã phải lo lắng rất nhiều, đi làm đến đổ bệnh rồi... Chuyện học phí của con hãy để mẹ lo, mẹ sẽ vay tạm của dì con rồi mình sẽ trả sau!

-Vâng.....

-Đừng lo lắng quá! Con hay lo việc học đi...

Nó dựa lưng vào tường, tụt xuống, gục mặt xuống đầu gối... Thật sự là quá mệt mỏi....

Mình cần công việc! Mình cần công việc! Đó là câu mà nó đã nghĩ đi nghĩ lại suốt cả ngày... Nhất định hôm nay nó phải tìm được một công việc, dù là việc gì cũng được...

Tan học, nó phi ngay ra cổng! Lang thang khắp các đường phố cũng không tìm thấy biển tuyển nhân viên nào, nhưng nó quyết tâm phải tìm cho bằng được. Cuối cùng nó cũng tìm thấy một quán cà phê nhỏ ở một con ngõ hẻm, bảng đề “ Tuyển nhân viên nữ chạy bàn. Lương: 7tr/ tháng”- một khoản tiền khổng lồ mà ở chỗ cũ nó phải làm đến 3 tháng mới được. Nhưng lại là quán cà phê sao? Nó thở dài, cái quán có vẻ tối tăm và thưa khách, làm sao lại trả lương cho nó cao như vậy được nhỉ? Nhưng nó không có nhiều lựa chọn, nó đẩy cửa bước vào!

Đón nó là một phụ nữ xinh đẹp, chị ta khoảng 30 tuổi, trang điểm và ăn mặc rất sexy. Nhìn thấy nó thì chị ta đơn đả:

-Em gái đến xin làm việc đúng không?

-Dạ....vâng- nó hơi bối rối, không hiểu sao chị ta lại biết.

-Ôi chu chóa!!!! Em thì chị nhận ngay, xinh xắn trắng trẻo lại cao thế này!! Hợp với tiêu chuẩn của quán lắm!!! Em muốn làm ngay hôm nay không?

-Có được không hả chị?- mắt nó sáng rõ!

-Tất nhiên là được! Lương ở bằng em thấy ổn chứ?

-Dạ....vâng- nó mừng như bắt được vàng!

Mặc bộ đồ phục vụ nó thấy hơi bất tiện, hình như nó khá ngẫn, chỉ đến ngang đùi mà nó lại quên mang tất chân..!!Thôi không sao- nó thở dài- mai mình sẽ nhớ mang đến là được! Thật là may khi có thể tìm được công việc thế này..

-Xin mời quý khách!

Nó được giao cho việc mở cửa đón khách. Càng về tối, quán có vẻ càng đông mà lại toàn là khách nam giới... Nó có cảm giác hơi kì lạ khi thấy chị quản lý nói chuyện với một ông khách một cách lả lơi, tay không ngừng chỉ về phía nó. Nó cảm thấy hơi sợ nơi này....

Ring.....!!!!

-Xin mời.....- nó chỉ nói được ngang câu thì mặt nó sững ngay lại, trước mặt nó là khuôn mặt thản nhiên của Nhật Nam.

-Ui cha!!! Cậu bé đẹp trai...- chị quản lý nhìn thấy Nhật Nam thì chạy lại xun xoe ngay.

Nhật Nam không nói gì, ngồi vào một góc bàn, gọi một cốc cà phê và cứ ngồi đó chiếu tướng nó !

Cái gì thế này ???? Nó chột dạ. Sao cậu ta lại có mặt ở đây ?Đồ xấu xa Nhật Nam !!! Làm thế nào thoát được cậu ta hả trời?

Đột nhiên khuôn mặt Nhật Nam đầy giận dữ, chiếc thìa trong tay bị bẻ cong !

-Cửa này tự động khóa, nên dọn dẹp xong em cứ việc đi về nhé !- chị quản lý dặn dò nó trước khi bỏ đi với một người đàn ông.

Nó cảm thấy hơi sợ con ngõ tối om vắng vẻ này, chỉ muốn xong việc nhanh còn về. Có lẽ nó sẽ đi tìm một công việc khác...

Cạch !!!

Tiếng động làm nó giật mình đánh rơi cây chổi đang lau xuống đất ! Hả ??? có người ở đây ! Nó bỗng có cảm giác run sợ !

3. Chương 3

Phụt !!!

Ánh đèn vụt tắt !!!!

Nó thở mạnh !!!! Bình tĩnh !!!Minh phải bình tĩnh !!! Nhưng chân nó run quá, nó cảm nhận trong bóng tối đen ngòm có bóng người đang di chuyển, Linh ngồi xuống sàn, nó bắt đầu di chuyển chậm chậm, cố gắng để thở thật bình tĩnh, nhưng tim nó thì không ngừng đập...

Cửa đây rồi !!!! Nó nhẹ nhàng đặt lên nắm đấm xoay cửa nhưng không được !!! Nó không di chuyển !!!

-Á !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nó hét lên khi có một cánh tay đang lôi tay nó lại, mùi rượu tanh tươi làm nó muốn mửa, tiếng một tên đàn ông đục đục khăn khăn :

-Bé con đây rồi....

-Buông tôi ra !!!!- nó gào lên điên cuồng, sức nó không cản được cánh tay to đang lôi nó đi

Xoảng !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng kính vỡ làm cả nó và hắn ta đều khựng lại ! Chuyện gì đang xảy ra vậy ?

Bình !!!!!

-Á !!!- nó bị ngã xuống sàn, miếng kính vỡ đâm vào tay nó đau nhói

Bốp !!!!!

Bình !!!!!

-Hự....- tiếng gã đàn ông kêu lên

Chuyện gì vậy ? Chân tay nó run quá ! Nó không thể biết được chuyện gì đang xảy ra nhưng chắc chắn một điều là gã đang bị ai đó đánh. Trong bóng tối nó nhận một bóng người quen quen...

Im lặng....

Một đôi tay quen thuộc nhấc bổng nó lên...

-Cậu không sao chứ ?- tiếng Nhật Nam hỏi nó rất nhẹ

-Nhật Nam.....- nó run run bám lấy áo cậu và òa khóc

-Không sao nữa rồi....- cậu an ủi nó, rồi đập tung cửa bể nó ra ngoài. Hình như tiếng động mạnh đang bắt đầu làm hàng xóm khó chịu, hai người nên tránh đi thì hơn.

Công viên...

-Này.....cậu không đau chứ ?- nó ngược mắt lên nhìn Nhật Nam trong khi tay vẫn run run rửa sạch vết máu trên tay cậu, những mảnh kính vỡ đâm ghê quá, nhưng cậu vẫn chưa kêu lên một tiếng nào.

-Rất đau nên tớ nghĩ tớ rất cần một nụ hôn... haha.- Nhật Nam cười tinh quái.

-Cậu...- mặt nó bắt đầu đỏ phừng... đừng nói như thế nữa!!!!

Nó bật dậy, định cốc đầu cậu ta một trận.

-Này...cậu định đánh ân nhân vừa cứu cậu đấy à?

Nó cúi mặt, run run rồi lại ngồi xuống. Nhật Nam cúi xuống nhìn nó:

-Mặc dù khi cười cậu rất dễ thương... nhưng khi cậu mạnh mẽ còn dễ thương hơn nữa....

Nó ngượng, mặt nóng bừng muốn phụt khói!

-Mà tôi thật nghi ngờ về khoản ngây thơ của cậu đấy- Nhật Nam nói khi nó đang quần băng – Tại sao nơi đó mà cậu cũng vào xin việc, cậu không thấy nghi ngờ gì sao?

-Ừm.... hôm nay cảm ơn cậu..- nó ngượng ngịu- tôi lại làm cậu lo lắng rồi...

-Dù cậu luôn nghĩ mình mạnh mẽ...nhưng đừng quên cậu cũng chỉ là một cô gái...- Nhật Nam nói, đưa tay lên vuốt tóc làm nó giật mình.- tôi sẽ luôn ở đây bảo vệ cho cậu...

-Tôi...sẽ không thua cậu đâu..- nó mỉm cười- dù bây giờ cậu đang ở phía trước tôi, nhưng nhất định sẽ có lúc tôi sẽ là người lo lắng cho cậu...

-Ừm..- Nhật Nam cười, khuôn mặt cậu cũng hơi đỏ- tôi sẽ đợi... Mà sao cậu phải vào chỗ đó làm..nhìn là biết không có gì tử tế..

-Tôi.....- nó cúi xuống- tôi không có nhiều lựa chọn như vậy...

-Sao?

-Em gái tôi cần tiền đóng học phí... nên tôi không còn cách nào khác...Xong rồi đó!- nó nói

Nhật Nam im lặng không nói, cậu nhìn nó thờ dài, có quá nhiều thứ đặt lên vai nó!

-Mà tại sao cậu lại ở đó? Cậu đi theo tôi à?- nó cười ngờ vực

-Ừ...- Nhật Nam đáp thản nhiên làm mặt nó lại đỏ phừng- Tôi đi theo cậu- nghe rằng cười.

-Cậu...-nó bối rối- sao lại đi theo tôi????

-Vì tôi là kẻ bám đuôi cậu mà...- Nhật Nam cười hồn nhiên

-tôi không thể chịu nổi khi mấy lời đòi bại tên đó đã nói lúc ở trong quán... Nhưng nếu lúc đó tôi lười cậu đi thì cậu cũng đâu có chịu! Nên tôi đành đứng ngoài chờ... Cậu đã làm tôi rất lo đấy biết không?- Nhật Nam nói, cái nhìn xoáy sâu vào mắt nó thật quyến rũ, đôi mắt cậu rất đẹp, đen láy và trong vắt, mí mắt dài, lúc nào cũng như khép hờ.

-Dù sao thì...cũng cảm ơn cậu...- nó nói ngượng ngùng.

-Tôi thích cậu, Thanh Linh....

Tiếng Nhật Nam nhẹ nhàng làm tim nó như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nó chỉ biết Ỉ một tiếng rồi bối rối nhìn cậu như một sinh vật lạ.

-Này...này...- nó lắp bắp- Đừng có nói...mấy lời đó dễ dàng như vậy chứ!!!!- nó lù lù

Nhật Nam cười, trong ánh đèn đường hiện rõ một nụ cười tinh nghịch, cậu lôi lấy tay nó, ôm lấy nó, tì cằm vào vai nó, nói:

-Tôi nói thật đấy!!! và vì sự dũng cảm của tôi... đêm nay cậu về nhà chăm sóc tôi được chứ!

-Cậu...- bây giờ thì đầu nó đang phụt khói thật sự- ...CẬU NÓI BẬY BẬ GÌ THẾ HẢ???????

Nó hét toáng lên làm mấy đôi tình nhân đang hun nhau thắm thiết cũng phải quay ra nhìn hai đứa:

-Đừng nhìn quái nhân em...

-Bọn trẻ bây giờ ghê gớm thật....

Nó tức run người khi nghe mấy tiếng to nhỏ đó, họ không nghĩ là mình đang làm gì sao? Thật là tức...chết mà!!!!

-Ha ha ha ha...!!!- Trong khi đó thì Nhật Nam vẫn cười hả hê

-Cậu cười gì?- nó cau có, đập đập vào vai Nam- tất cả là tại cậu đấy! Tên biến thái...!!!!

-Tôi nói thật đấy chứ!..- Nhật Nam cười – Tại cậu phản ứng mạnh quá thôi!

Chụt!!!

Hả???? Linh ngơ ngác, cậu ta vừa mi nó một cái vào má!

-Á!!!!!!!!!!!!!! TÊN XẤU XA NÀY!!!!!!!!!!!!!!

-IM LẶNG CÁI COI- Mấy đôi đều đồng thanh hét lên khi một lần nữa tiếng nó lại cắt ngang cảm xúc của họ.

-Ha ha ha ha...

-Cậu có im đi không?- nó dứt dứt tóc đầu khở

-Để tôi mi thêm một cái nữa nhé!!!!

-CẬU MUỐN CHẾT HỦ? TÊN HƯ HỎNG NÀY!!!!!!!!!!!!!!

-IM LẶNG!!!!!!!!!!!!!!

-Ha ha ha ha....

-Grrrrrrr.....đồ biến thái Nhật Nam...hic hic.....

Trong văn phòng hội học sinh, những nhân vật cốt cán đang bàn bạc những chuẩn bị cho cuộc họp ngày mai. Linh ngồi giữa, vạch vạch những chi tiết trên giấy:

-Như vậy thì ngày mai Lan đi mua nước uống nhé!

-Sao rồi? Các lớp trưởng đã gửi báo cáo nội dung họp lớp chưa?

-Đây...chị có cần xem qua không?

-Hmmm... xem ra cần có thêm nhiều người khênh bàn, Huy! Mai em nhờ mấy bạn bên lớp em được không?

-Ok chị....

Xì xầm....

Xì xào....

Thanh Linh ngẩng mặt lên, nó nhìn ra cửa với ánh mắt không hiểu:

-Chuyện gì mà âm ỉ ngoài kia thế???

Bên ngoài đang lao nhao mấy nhóc lớp 10 không hiểu sao cứ nhìn nó đầy dò xét.

-Bọn nó là bạn em đấy!- Huy lên tiếng- Bọn nó cũng giống như em, rất ngưỡng mộ chị Linh.

Hả ?????????? Nó như bị hóa đá :

-Chị vừa mạnh mẽ, lại giỏi giang, xinh đẹp nữa.... Chị đúng là một tấm gương mẫu mực mà bọn em cần phải học hỏi....

-Này....này...- nó phân bua- Chị không tốt được như vậy đâu... Đừng nói thế !!!!!

-Không ! Chị là số một !!!- Mắt Huy hiện hình thành hai ngôi sao- Bọn em quyết định tôn chị là sư phụ từ hôm nay !!!!!

HẢ ??????????????????????

Cái gì đây trời !!!!!- nó phiến não.

-Này....các cậu đừng đi theo tôi nữa...- Nó nói một cách đau khổ khi mấy tên nhóc bạn Huy cùng cậu ta cứ bám theo nó từ lúc tan học đến giờ.

-Không ! Bọn em phải đi theo sư phụ...

-Bọn em muốn học hỏi từ chị...

-Bọn em muốn trở thành một người mẫu mực như chị...

-Sư phụ !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Cả bọn đồng thanh

Trời ơi! Làm sao bây giờ... nó còn phải đi tìm việc nữa!!!!

Thôi nghĩ nhiều làm gì, “tẩu vi thượng sách”

-Thôi chị đi trước, hẹn các em sau nha!!!!- nó nói nhanh gọn rồi ù té chạy, riêng về mấy khoản vận động này thì hiếm người theo kịp được nó.

-Sư phụ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- tiếng gọi nhí nhéo làm nó muốn đau thái dương!

-Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- nó kêu

.....

-Ý! Vừa nghe tiếng sư phụ đâu đây mà!!!

-Sư phụ chạy nhanh thật....

-Ngầu quá!

-Thế mới là sư phụ của chúng ta chứ!....

.....

-Cậu xuất hiện đúng lúc nhỉ ?- nó nói khi Nhật Nam đang ôm nó- đây là lần thứ hai cậu đột ngột xuất hiện rồi tóm lấy tôi rồi đấy !

-Xem ra đúng lúc cậu cần tôi nhỉ ?- Nhật Nam cười

-Này.... Cậu tính ôm tôi đến bao giờ đây ??

-Phì !!!!!- Nhật Nam cười tinh quái- Cậu mà phản đối tôi sẽ bế cậu ra cho bọn nhóc đó ăn thịt đấy !

-Axxx....

-Này...- Nam đặt tay lên miệng nó- cậu mà kêu lên lộ tẩy bây giờ !

Tên xấu xa này !!!- nó thầm nghĩ mặt đỏ bừng !

-Sao tự nhiên cậu trở nên nổi tiếng thế ?

-Tôi biết làm sao được ! tự nhiên lại như vậy đấy !

-Xem ra cậu lại càng có cái cơ để ghét con trai rồi....

-Cũng không hẳn....tôi cũng có cảm giác mấy đứa đó rất dễ thương... mà cũng không có gì đáng ghét

-Phì....- Nhật Nam phì cười- vậy còn tôi thì sao ?

-Tí nữa tôi sẽ giết cậu đấy, Nhật Nam ngốc....- mặt nó nóng bừng.

-Ừ.... – cậu nói khê rồi hôn lên tóc nó.

Thanh Linh giật mình, cái động chạm đó làm tim nó đập thành thịch, má nó càng nóng hơn... Tên ngốc này !!!!

-Sao cậu lại đi theo tôi ?- nó kì kèo khi Nhật Nam cứ nhất quyết đi theo nó.

-Cậu đi một mình, tôi không yên tâm !- Nhật Nam nói, xoay xoay cây kẹo mút một cách vui vẻ.

-Tôi biết tự lo ình- nó cau có

-Ồ há !!! Cậu giỏi đến nỗi bị....

-Thôi !!!!!- nó nhăn mặt thiếu não- tôi biết rồi....

-Ha ha... đừng làm bộ mặt đó chứ ! Nó làm tôi muốn tấn công cậu đấy !

-Axxxx.... TÊN BIẾN THÁI NÀY !!!!!- mặt nó đỏ bừng, nó kêu lên làm mọi người đi đường cứ nhìn nó chăm chăm.

-Không hiểu sao nhưng ở cạnh Thanh Linh tôi luôn có cảm giác muốn tấn công cậu....

-CẬU THÍCH CHẾT HỦ ????

-Nhất là bộ mặt đó đấy !- Nhật Nam chớp chớp mắt, ngậm cây kẹo mút, tay cậu cứ như muốn ôm nó đến nơi rồi !

-Á !!!!!- nó vội ôm hai tay lên người, lùi ra xa.

-Tôi đùa đấy !- cậu lại trở về khuôn mặt thản nhiên

Tên ngốc này !!!!! Thật là làm nó muốn phát điên !

Thanh Linh với Nhật Nam đi đến tận tối muộn nhưng vẫn không tìm được chỗ nào tuyển nhân viên. Nó ngồi phệt xuống ghế đá bên bờ hồ, thở dài, đi tìm việc cũng cực ghê !

-Nè !..- Nhật Nam nói rồi đưa cho nó lon nước ngọt.- Ngày mai sẽ đi tìm đến khu phố khác ! cậu rầu rĩ làm gì ?

-Ừ...- nó thở hắt !- điều kiện học sinh như nó đi tìm việc đâu có dễ dàng vậy được.

-Này... !!!! Cậu làm gì vậy ???- nó quát khi Nhật Nam đang vòng tay qua vai nó.

-Tôi đang an ủi cậu mà- Nhật Nam đáp tỉnh bơ

-Này !! Tôi đánh chết cậu đấy nhé !!!!- mặt nó lại nóng bừng rồi !

-Sao thế ? Cậu không thấy tôi là một quý ông lịch lãm đầy quyền rũ à ?- cậu cười, ghé sát vào mặt nó.

-CẬU CÓ THÔI ĐI KHÔNG ???TÊN TRỜI ĐÁNH NÀY !

-Ha ha.... Đừng nóng vậy chứ !

Những ngày sau đó vẫn tiếp diễn như vậy, mỗi chiều đi học về, Nhật Nam lại tóm nó giấu một chỗ để lủ nhóc chạy qua rồi hai người lại đi tìm một công việc. Nhưng đã một tuần trôi qua ! Không có kết quả gì !

Rầm rầm rầm !!!!!

-Sư phụ !!!!

-Sư phụ đâu rồi nhỉ ? Sao bọn mình lại không đi theo chị ý được chứ ???

-Đi tìm đã !!!

Rầm rầm rầm !!!!!!!!!!!!!!!

-Này, cậu định cứ trốn bọn nhóc như thế này mãi à ?- Nhật Nam hỏi khi đã kéo nó vào một góc !

-Vậy, tôi làm gì đây ?

-Cậu có thể bước ra và nói gọn gàng rằng đừng đi theo chị nữa mà !

-Liệu... có được không ?- nó ngờ vực

-Dù sao thì cũng không thể như thế này được...

-Ừ...vậy cậu bỏ tôi ra được rồi đấy !!!- nó nghiêng răng.

-Ha ha...

Đồ ngốc Nhật Nam ! Đúng là con lợn mà !

-Sao thế sư phụ ??? bọn em chỉ muốn học hỏi từ sư phụ thôi mà !!- Cả bọn đồng thanh với con mắt hình sao nhìn chăm chăm vào nó.

-À....- chết thật ! nó bối rối- À.... Các em chỉ cần cố gắng chăm chỉ học tập, chấp hành nội quy là được... không cần đi theo chị đâu !

-Nhưng tại sao bọn em lại không theo chị được ạ ?- bọn nhóc mắt cầu xin.

Trời ! Làm sao mà mình nói bọn nó đi theo sẽ phiền phức ỉn được chứ !! cái lũ nhóc này !

-Hả ?????- nó giật mình, một bàn tay nắm lấy tay nó

-Vì chị ấy đang làm trợ lý cho anh- Nhật Nam từ đâu bước đến, tươi cười- mà đó là một việc rất cần giữ bí mật !- cậu nháy mắt- nên các em có thể để chị Linh đi với anh được không ?

-Whoa.....- cả bọn cùng đồng thanh- hai người thật đẹp đôi ! Một công việc bí mật !!! Đúng là hội trưởng của chúng mình !!!

Nhật Nam lôi nó đi :

-Này... cậu có nhất thiết để bọn nhóc nhìn theo với ánh mắt đó không? Lừa gạt trẻ con quá đấy!

-Vậy cậu sẽ trả ơn tôi nhé!- Nhật Nam cười tinh quái- Tôi muốn một nụ hôn!

Hả? cái đồ ngốc này! Lại nói gì thế không biết!!!

-Tôi đi trước đây!- nó nói rồi quay ngoắt đi.

Nhưng nó cũng biết chắc rằng Nhật Nam sẽ chẳng để nó đi một mình, cậu cứ đi theo nó và dù nó nói gì cũng không thể làm cậu ta thôi cười. Không biết từ lúc nào, nó chẳng còn thấy cậu ta phiền phức nữa... ngược lại còn có chút gì đó làm nó xao xuyến...

-Ha ha....- nó cười vô hồn khi nhìn thấy Nhật Nam đang ngồi trong nhà nói chuyện vui vẻ với mẹ nó- cậu làm gì ở đây thế?

-A , Thanh Linh con về rồi à? Bạn con đã đứng đợi rất lâu đấy! Nên mẹ đã mời cậu ấy vào nhà!

Nhật Nam vui vẻ vẫy tay chào nó. Mẹ nó có vẻ rất vui:

-Để mẹ đi dọn cơm! Cháu ở lại ăn cơm với bác luôn nhé! Cũng là để cảm ơn lần trước cháu đã đưa Linh về...

-Dạ....- Nhật Nam đáp hồn nhiên.

Mặt nó như có sao chổi vừa xẹt qua! Thất thần!!!! Mẹ vừa đi khỏi nó đã ngồi xuống hỏi Nhật Nam:

-Sao cậu lại ở đây?- nó hỏi, mặt vẫn ngờ ngàng

-Ai bảo cậu trốn tôi làm chi!- Nhật Nam đáp tỉnh bơ- Tôi lo cho cậu nên đến đây... Mẹ cậu là một người tốt!- cậu cười.

Cậu đang lăm nhăm cái gì vậy?- nó nghĩ thầm, nhìn Nhật Nam đầy dò xét. Đúng lúc đó thì em gái nó cũng về tới, nhìn thấy Nhật Nam, mắt nó sáng lên:

-Wa!!!! Chính là anh đưa chị về lần trước!!

-Hi em..- Nhật Nam cười vui vẻ!

-Không phải chị mang anh ấy về giới thiệu đấy chứ!

-Sặc!!!!!!!!!!!!!!- nó phì cả nước đang uống, mặt đỏ bừng, quay sang nói- Em định ám sát chị hả?

-Có gì đâu mà chị phản ứng dữ vậy?- con bé nói tỉnh queo rồi quay sang bắt chuyện với Nhật Nam

Nó bối rối quay đi!

Thái độ của Nhật Nam cũng rất nhã nhặn, có vẻ như mẹ và em gái nó rất có cảm tình với cậu ta. Nhưng riêng nó thì không nói gì, nó cúi mặt và thỉnh thoảng nhìn cậu với ánh mắt ngại ngùng. Không biết hẳn nghĩ gì nữa? Sao tự nhiên lại đến nhà mình vậy trời?

-Cháu xin phép....- Nhật Nam đứng dậy

Cả mẹ và em nó đều ngạc nhiên khi thấy cậu đứng dậy, bữa ăn mới chỉ vừa kết thúc.

-Cũng muộn rồi...cảm ơn bác vì bữa ăn rất ngon ạ...

Cả hai người đều quay sang nhìn Thanh Linh làm nó hơi chột dạ, sao lại nhìn mình chứ?

-Cháu ở lại ăn hoa quả rồi hãy đi...

-Dạ thôi...- Nhật Nam nói rất lễ phép.

-Thanh Linh... con tiễn bạn đi!

-Dạ...- nó đáp ứng.

Nó và Nhật Nam bước ra cửa, cậu không nói gì với nó chỉ quay lại nhìn nó một lần, cười:

-Chào...

-Ồ...- nó chưa kịp nói gì thì cậu đã bước đi. Sao thế nhỉ? Hình như có chuyện gì đó làm Nhật Nam giận thì phải. Nó nhìn theo dáng cậu đi xa dần...

-Á!!! Mẹ!!- nó giật mình khi quay lại, mẹ nó đang đứng đó

-Con mau đuổi theo nó đi!- mẹ nó cười- đưa cho nó hộp hoa quả này nữa...

-Mẹ... con không...- nó định phân bua là nó không có quan hệ gì với Nhật Nam cả, tình cảm với nó lúc này sợ mẹ nó sẽ khó chấp nhận.

-Con đi đi...- mẹ nó cười hiền- mẹ hiểu con đang nghĩ gì mà... mẹ không có ý định trở thành một bà mẹ khắt khe đâu... Đó thật sự là một cậu bé tốt!

-Mẹ.....- nó ngập ngừng vài s rồi mở cổng- con sẽ về ngay!

-Nhật Nam!!!!!!

Có tiếng gọi làm cậu quay lại, cậu ngạc nhiên nhìn thấy Thanh Linh đang chạy theo cậu, thở hổn hển.

-Sao thế?- cậu chớp mắt nhìn nó như không tin được

-Cậu đi nhanh thật đấy!- nó vẫn thở gấp

-Vậy thì dừng lại...- cậu mỉm cười.

Nó ngược lên nhìn Nhật Nam, ngượng ngùng:

-Đây là... ở . Hoa quả mẹ tôi muốn tôi đưa cho cậu....

Nhật Nam nhìn nó, mắt mở to chớp chớp không hiểu làm nó càng nóng bừng, giống như nó đang làm chuyện ngu ngốc gì vậy!

-Chỉ có vậy mà cậu phải chạy theo tôi đến tận đây hả?- Nhật Nam phì cười

-Ồ...ồ...ừ thì... - nó bối rối...tại lúc nãy...tôi thấy cậu hình như đang giận chuyện gì? Tôi...tôi cảm thấy hơi lo...

- Đúng là có chuyện làm tôi rất lo lắng... nhưng thấy cậu chạy theo tôi như vậy... nên tôi cảm thấy rất vui rồi!- Nhật Nam cười, đôi mắt cậu lấp lánh nhìn nó làm nó cảm thấy xấu hổ muốn tìm cái lỗ mà chui xuống.

- Cậu bắt đầu linh tinh rồi đấy!- nó bối rối quay mặt đi.

-Vì tôi sợ rằng tôi đang làm phiền Linh- Nhật Nam nhìn nó buồn buồn- Hôm nay Linh tránh mặt tôi, lúc nãy thì không muốn nói chuyện với tôi... Tôi đang làm Linh khó chịu thì phải... Vì tôi thích Linh nên Linh ghét tôi?

-Không phải vậy đâu!- nó chột nói to, chính bản thân nó cũng phải giật mình, nó vội bịt miệng lại, bối rối.

Nhật Nam mỉm cười:

-Thật sự cậu đuổi theo làm tôi rất bất ngờ...

-Vì...vì... tôi... tôi cũng thấy rất buồn khi cậu giận tôi...- cuối cùng thì cũng nói được rồi, tim nó đập thành thịch.

Nhật Nam bước đến và ôm lấy nó.

-Này...này...- nó giật mình xấu hổ

-Chỉ một chút thôi mà.... Tôi hứa đấy!!

Tên ngốc này! Nhưng vòng tay hân thì thật là ấm.....

-Tôi thích cậu, Thanh Linh!!

-Cậu là tên đầu heo... đừng có nói dễ dàng thế chứ...- mặt nó nóng phừng.

-Tôi đã phải nghĩ rất lâu đấy.. ha ha...

-Tôi muốn đánh cậu bay tuốt khỏi đây!!!!

-Ha ha...

4. Chương 4

Sau giờ học, nó ngồi lại trong văn phòng hội học sinh, sắp đến buổi cắm trại và nó thì phải lo biết bao nhiêu thứ.... Thêm vào đó, nó vẫn chưa thể tìm được một công việc nào phù hợp... Mà bây giờ nó cũng không có thời gian để mà đi tìm việc nữa... Ngày nào cũng phải đi khắp trường, bàn việc đến tận tối sau đó lang thang khắp nơi tìm việc, đêm đến vẫn phải cố gắng học bài, thời gian ngủ thậm chí nó còn không có nữa... Một thật! mí mắt nó nặng trĩu....

-Haizzzz...- nó thở dài, gục mặt xuống bàn

-Hội trưởng nhìn có vẻ mệt mỏi quá đấy....

Nó giật mình nhồm dậy, Nhật Nam đang ngồi vắt vẻo trên bàn, nhìn nó:

-Này!!!!- nó quát- dạo này cậu vào đây tùy tiện quá đấy!

-Tôi bám theo cậu mà – Nhật Nam nói thản nhiên

-Đừng có nói thế chứ!!!- nó đỏ mặt

-Hình như lúc nào ở cạnh tôi, hội trưởng cũng đỏ mặt...- Nhật Nam cười.

-Cậu...cậu....- nó ngượng không nói lên lời

-Cậu không cần lúc nào cũng phải gắng gượng như vậy...- cậu xoa đầu nó- cậu có thể ngủ một lúc mà...

Một nụ cười như mùa xuân tỏa nắng, nó bặm môi không nói nữa, cúi mặt xuống bàn.

-Nhật Nam ngốc....

-Tôi sẽ ở đây với cậu...- cậu nói rồi nắm tay Linh- cậu ngủ đi...

Trong lòng cả hai người đang dâng lên những cảm xúc khó tả...

Một lúc sau....

Bỗng....

Rầm rầm rầm!!!!!!

Linh nheo mắt tỉnh dậy, ngược mắt ra cửa, một toán con trai đang ùn ùn kéo đến. Lại cái lớp 11b khó chịu này, không biết mấy tên đồi bại này đã nghĩ ra được ý tưởng nào mới cho buổi cắm trại chưa.

-Hở??- nó ngồi khoanh tay trước ngực, nheo mắt- các cậu đã suy nghĩ kĩ chưa?

-Rồi!!!! bọn tôi muốn mở cuộc thi oẳn tù tì cời đồ!!!!- tên lớp trưởng nói hào hứng!

-Loại!- nó kết luận một cách thản nhiên làm cả bọn kêu lên thất thanh.

-Sao cái gì cô cũng loại hết thế???? Phải để chúng tôi làm những gì tôi muốn một lần chứ??

-Vậy thì hãy chọn cái nào lành mạnh để các bạn gái có thể tham gia được đi!- nó đã thấy hơi nóng đầu.

-Vậy hãy mở cuộc thi vật tay các bạn nữ.

-Loại!

-Cuộc thi nộ hôn các bạn nữ

-Loại!

-Triển lãm các bức hình sexy các bạn nữ.

-Loại!

-Axxxx!!!! CÔ PHẢI CHẤP NHẬN MỘT CÁI ĐI CHỨ???

-VẬY THÌ HÃY NÓI CÁI GÌ TÔI CHẤP NHẬN ĐƯỢC ẤY!!!!- Nó hét lên làm cả bọn xanh mặt.

-Nhật Nam....- một tên chạy xuống cuối lớp.

Tên này...nhanh thật.... đã đi xuống đây từ bao giờ rồi.

-Gì?- Nhật Nam đứng đưng

-Hãy giúp bọn tớ đi.... Chỉ có cậu mới nói được cô ấy!!!- cả bọn năn nỉ

-Nhật Nam!!!!!!!

Gì....cái gì thế này hả trời??? Nó thấy đầu mình quay quay khi Nhật Nam đứng trước mặt nó:

-Vậy tôi phải nói gì?- Nhật Nam quay đầu lại hỏi.

-Yêu cầu oản tù tì cởi đồ....

-Yêu cầu oản tù tì cởi đồ- Nhật Nam nhìn nó nhắc lại như một cái máy

Khuôn mặt nó hiện rõ hai chữ “đồ khùng” to đùng.

-Này! Cậu phải thể hiện cảm xúc thì cô ấy mới đồng ý được chứ!

-Cảm xúc gì?

-Đừng đứng đưng như vậy!

-Nhưng tớ cũng không thích ý tưởng đó- Nhật Nam khoanh tay- tớ đi đây....- cậu nói rồi thản nhiên quay đi.

-Á!!!! Này...Nhật Nam

-Sao không hỏi ý kiến các bạn gái nhỉ?- nó gợi ý rồi quay luôn sang 10 nữ sinh ít ỏi trong lớp 11b- Các cậu muốn làm gì?- nó nhẹ nhàng.

-À.....à.....bọn tớ...muốn mở quán cà phê- một nữ sinh nói bối rối

-Duyệt! Lớp 11b đăng kí quán cà phê.

-ĐỪNG TỰ TIỆN QUYẾT ĐỊNH NHƯ THẾ CHỨ?- cả đám con trai hét ầm lên

-CÁC CẬU MUỐN Ý KIẾN GÌ?- Nó ngược mắt lên, trên đầu là cả một ngọn núi lửa đã chịu đựng hết cỡ.

-Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Thanh Linh thở dài, con trai đúng là một lũ rắc rối và chẳng ra làm sao. Aaaaaaa... nó kêu lên mệt mỏi, nó còn cần một công việc nữa.

Sau giờ học, nó bước nhanh ra khỏi trường, nhìn vào tờ báo tuyển việc làm, nó thở dài thất vọng, đúng là chẳng có nơi nào muốn tuyển một con nhóc chưa học xong cấp 3 cả. Thật là phiền phức.

-Á.....!!!- nó kêu lên nhảy ra vài mét khi quay sang Nhật Nam đang đi bên cạnh nó từ lúc nào.- Cậu đừng có hù tôi như ma vậy chứ!

Nhật Nam không để ý đến phản ứng của nó, cậu nói thản nhiên:

-Cậu lại đi tìm việc đây à?

-Ừm...

-Sắp đến buổi cắm trại rồi... cậu thực sự có thời gian sao?

-Nhưng tôi cũng không thể không đi được, việc gì cũng không thể bỏ...- nó đập tay lên trán bôm bốp.

-Nan giải thật đây...

Nhưng kết quả cuối cùng là cả buổi nó vẫn chẳng tìm thấy việc gì cả. Nếu đó là một công việc tốt thì lại cần quá nhiều thời gian, nếu không thì toàn những việc đòi hỏi sức khỏe mà nó thì đang cần sức khỏe cho rất nhiều việc khác nữa. Bến xe bus vắng toe, chỉ có nó với Nhật Nam.

-Này....- cậu nhìn nó- cậu nghĩ sao nếu đến nhà tôi?

-Hả???- mặt nó đỏ bừng- cậu nghĩ cái quái gì thế hả?

-Đừng có nghĩ đen tối như vậy chứ!...- Nhật Nam vẫn thản nhiên- Tôi muốn cậu đến làm osin cho tôi...

Mặt nó dần ra vài s rồi nó ngơ ngác:

-Cậu đùa gì mà chẳng buồn cười tí nào cả!

-Tôi đâu có đùa, mặt tôi rất nghiêm túc mà!

-MẶT CẬU THÌ LÚC NÀO CHẢ THẢN NHIÊN NHƯ VẬY CHỨ!!!- nó hét lên

-Vậy sao?- Nhật Nam cười nhăn nhăn- Nhưng tôi nói thật đấy! Tôi sống một mình nên rất cần osin đấy!

Tôi sẽ trả lương hàng tháng cho cậu mà!

-Gi?? Sao cậu lại sống một mình- nó vẫn chưa hết ngạc nhiên.

-À....- Nhật Nam quay đi- cái đó thì có gì đâu! Quan trọng là cậu đang cần một công việc mà tôi thì đang cần một osin...ha ha.. Yên tâm đi! Tôi không tấn công cậu đâu ...

-CẬU NGHĨ CÁI GÌ THẾ HẢ???- nó thấy mặt mình nóng phừng

-Ha ha.. tôi đùa mà.. Quyết định vậy nha ! Sau khi cắm trại kết thúc cậu bắt đầu đi làm đấy !

-Cậu...cậu đừng có quyết định thay tôi thế chứ !!!!

Nhật Nam vẫn không để ý những gì nó nói, cậu thao thao bất tuyệt một mình :

-Sau giờ học cậu sẽ phải đến lau nhà, nấu cơm, giặt giũ... tức là mọi việc nhà ! Sau khi tôi ăn cơm xong, cậu phải rửa bát xong mới được về...abcxyz...

-NÀY....- mặt nó hiện rõ sát khí phừng phừng- TÊN NGỐC NÀY ! CẬU PHẢI NGHE NGƯỜI KHÁC NÓI CHỨ

!!!!

-Xong....

-Hả ? – Nó ngơ ngác nhìn xuống, Nhật Nam đang cầm tay nó, ngón cái nó đang ấn vào một tờ giấy nào đó, và ngón tay nó có màu đỏ.

-Coi như là cậu đã điểm chỉ vào hợp đồng tôi thuê cậu rồi đấy !! ha ha- Nhật Nam nở nụ cười tinh quái còn nó thì như bị hóa đá.- Ô ! xe bus đến rồi ! Tôi về trước đây ! mai tôi sẽ photo thêm một bản cho cậu đọc..

Nhật Nam vẫy tay chào nó lên xe bus rồi mà nó vẫn chưa thoát khỏi bàng hoàng. Cái gì thế này ?

-TÊN NGỐC KIA ! ĐỨNG LẠI CHO TÔI !- Nó hét lên khi chiếc xe bus đã đi khỏi.

Mặt nó đỏ bừng, cậu ta đang cố giúp nó... Đúng là tên ngoài hành tinh xấu xa !!!

Thanh Linh thở dài, nó đã mất cả đêm suy nghĩ rất kĩ. Đúng là nó đang cần một công việc, nhưng sự giúp đỡ của Nhật Nam lúc này làm nó bối rối ! Làm sao có thể dễ dàng mang ơn người khác như vậy ? Nhất là lại là một tên con trai mặc dù cậu ta cũng không đáng ghét lắm... Dù sao thì bây giờ nó nên tìm một công việc...

-Tôi biết trong đầu cậu đang nghĩ gì đấy ?

Thanh Linh nhảy dựng lên khi có tiếng nói nhẹ nhàng vào tai nó, nó té rầm xuống đất.

-Ui da....- nó nhăn mặt

Nhật Nam đỡ nó dậy :

-Sao cậu phải ngạc nhiên thế ?- cậu cười để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp.

-ĐẠO NÀY CẬU TÙY TIỆN VÀO ĐÂY QUÁ ĐẤY!!!- nó quát

-Bất cứ nơi nào có Thanh Linh thì Nhật Nam sẽ đến!- cậu cười hồn nhiên.

-Đừng nói mấy câu làm người khác hiểu lầm!- mặt nó đỏ bừng khi nhận thấy mấy nhỏ trong phòng đang nhìn hai đứa nó cười khúc khích.

-Tôi đến đưa cậu bản photo nè!

-Hả?- nó nhận tờ giấy từ tay Nhật Nam ngơ ngác!

-Nhìn kĩ đây! phía dưới khoản cuối cùng ý! Cậu mà xù hợp đồng sẽ phải bồi thường cho tôi đấy!- Nhật Nam cười tinh quái

Thanh Linh nhìn vào tờ giấy, cái nhìn như bị hóa thành tro bụi và bay đi...

-Cậu đừng mơ đến việc thoát khỏi tôi..- Nhật Nam nói thầm vào tai nó, nó cảm thấy hồn nó đang tiêu tán đi..

Tên... tên đòi bại này!!!!

-Ha ha...- Nhật Nam dứt tay vào túi quần rồi thông thả bước ra khỏi phòng.

Mặt nó nóng bừng, tay nó run run vò nát tờ giấy trong tay làm mấy nhỏ trong phòng mặt xanh mét, tập trung làm việc không dám nhìn nó nữa.

Thực ra thì nó đang run rẩy vì cảm động, nhưng ngoài Nhật Nam ra thì ai cũng thấy nó giống ác quỷ hiện hình!

Công tác chuẩn bị cho buổi cắm trại đã đi đến những công đoạn cuối cùng. Thanh Linh thở phào, mấy ngày hôm nay với nó thật sự là rất mệt, nhưng nó cũng rất vui. Lần đầu tiên nó cảm thấy các bạn nữ vui vẻ như vậy, mọi việc rất thuận lợi, mai sẽ bắt đầu hội trại ngày đầu tiên, cái cảm giác háo hức chờ đợi hiện lên trên gương mặt của tất cả mọi người làm nó thấy vui sướng....

Dù sao cũng không thể để xảy ra sai sót gì được, Thanh Linh cẩn thận đi qua khắp các gian hàng đang chuẩn

bị để kiểm tra.

-Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- tiếng hét vang lên

Thanh Linh chạy ngay lại lớp 12a, lớp học đã bị che phủ hết một màu đen kịt. Hai chữ “ nhà ma” dán bên cạnh hình một con quỷ đen đỏ trên bang lớp đập vào mắt nó nhức nhối! Linh bước vào lớp, bên trong chỉ có ánh sáng hơi mờ mờ ảo ảo của những ánh đèn đỏ. Và trong cái mờ ảo đó, nó nhìn thấy một nữ sinh đang run và kêu la đến sắp khóc khi nhìn thấy một nam sinh vẽ mặt quỷ, người toàn màu đỏ.

Cái lũ xấu xa này! Lại lợi dụng để động chạm con gái!- mặt nó đã bừng lên sát khi dữ dội

Bỗng nó giật mình khi một đôi tay đang giữ lấy vai nó:-

-Ha... bé ơi! Anh bắt được em rồi...- tiếng một tên âm u nhưng đầy ý tà vang lên.

Nó bẻ tay rằng rắc, bụng nó đang sôi lên vì giận, nó quay lại gần từng tiếng:

-Cậu....nói là bắt được ai hả?

Tên kia ngay sau khi nhìn thấy gương mặt ác quỷ thực sự của nó thì chết ngất. Nó chạy đến cứu nữ sinh kia và lời xềnh xệch hai tên đến lớp dạy cách ứng xử với các bạn gái. Ha ha. Nó cũng phải chấp nhận đây đúng là một ý tưởng thiên tài, bất cứ tên nào có những ý nghĩ xấu xa sẽ bị nó tóm vào đây là chính đồn thật nghiêm. Hội trại lần này phải thực sự là hội trại của những bạn nữ!

Linh đi đến lớp 11a, nó hơi lo vì lớp này rất đông con trai mà nghe chừng chẳng có tên nào cam chịu nghe lời nó cả. Quả nhiên khi đến nơi nó chỉ nhìn thấy vón vện 10 nữ sinh đang chia nhau làm các việc trang trí một cách khẩn trương. Đúng là không thể tin vào lũ tồi tệ được. Nó bước đến:

-Các bạn để tớ giúp!

-A... Thanh Linh... không sao đâu! Bọn mình cũng gần xong rồi!- một cô bạn đang bê thùng các tông to đùng, mặt tái nhưng vẫn cố gắng cười với nó.

-Ý! Cái đó nặng lắm! để mình bê cho!- nó nói rồi chạy đến đỡ lấy cái thùng

-Cảm ơn cậu nhiều lắm!- cô bạn mỉm cười.

-Con trai đúng là không thể tin tưởng được....- nó nhăn mặt

-Không sao đâu!- cô bạn nhìn nó- bọn mình làm cũng được mà, tớ muốn một hội trại vui vẻ với các bạn trai nữa.. dù nói vậy thôi nhưng các bạn ấy thật không xấu..

Nó ngơ ngác vài s rồi cũng mỉm cười, có lẽ đúng là như vậy.... Nhưng hành động hôm nay thì không thể bỏ qua được. Một lúc sau, Linh bỏ đi, nó dự định sẽ đi tìm mấy tên kia để mắng ột trận cho nhớ! Nó va phải Nhật Nam ở cửa.

-Úi!!!!- nó suýt xoa khi đập mặt vào ngực Nhật Nam- Sao cậu toàn xuất hiện đột ngột thế?

-À...- Nhật Nam đáp thản nhiên- Tôi đến giúp các bạn nữ..

-Ồ...- nó tròn mắt nhìn.-Ừ...vậy tôi đi đây?

-Cậu đi đâu thế?

-Tất nhiên là đi tìm mấy tên đòi bại rồi...

-Này...- Nhật Nam nhìn nó cười- cậu càng như vậy càng có lí do cho họ ghét và chống đối cậu đấy!

-Thì tôi cũng đâu có yêu quý con trai đâu mà phải để ý!

-Cậu cứ giữ thành kiến như vậy không phải là sai sao?

Ngày Nam nói xong bước vào lớp, nó đứng đó tròn mắt nhìn, có cái gì đó giật thót trong tim nó.

-Ồ! Nhật Nam...

-Tớ đến xem giúp được gì không?- cậu tươi cười

Mấy nữ sinh trong lớp đều đỏ mặt, đôi mắt họ long lanh vui vẻ...

Nó đứng yên nhìn...

Một không khí vui vẻ với các bạn trai...

Nó mỉm cười và bước đi, có lẽ nó sẽ không đi tìm mấy tên ngốc kia nữa!

*****g

Ngày hội trại....

-Woaaaaa!!!!!!!!!!!! Năm nay hội trại đông ghê!!!

-Các bạn nữ xinh quá!!!

-Mau...mau!!! Chuẩn bị gian hàng....

.....

-Cậu nướng cái này cháy quá !

-Đâu có ! nó rất thơm mà !

-Đừng có giỡn ! Để ý lửa đi !

.....

-Mời quý cô lại đây !

-.....

-Cảm ơn quý cô rất nhiều !

Thanh Linh vui vẻ đi lại khắp các gian hàng, trong lòng cô cảm thấy phần khích, dường như khuôn mặt ai cũng rất vui vẻ, thật là tốt quá !

-Năm nay hội trại đông vui ghê !- nhỏ Lan đi bên cạnh nó nói

-Ừm ! công tác quảng cáo của chúng ta đã làm rất tốt !

.....

-Á !!!!!!!

Những tiếng kêu phát ra từ phía nhà ma, Thanh Linh bước lại gần, nhìn vào trong cô mỉm cười ! Tốt ! mấy tên kia đã biết cách cư xử hơn ! Giật mình, nó nhớ đến lớp 11b. Ngoài Nhật Nam ra, hôm qua không có tên con trai nào đến cả..không biết bọn nó lại âm mưu cái gì nữa !

Tèn tèn ten.....

Mặt nó đông cứng khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt. Mấy cô gái chạy vội khỏi quán cà phê ! Bên trong lộn nhộn những tên con trai ăn mặc đủ các loại trang phục kì dị đang cười hả hê. Một số tên khác thì đang « tiếp khách »

-Quý khách thấy có chỗ nào không hài lòng ư ?- một tên nói giọng đầy đe dọa.

-Cà phê của bọn tiệm rất ngon ! Quý cô uống đi chứ !- một tên khác mặt đầy sát khí....

Hai cô gái ngồi run run, mặt xanh mét không dám nói gì

Mấy tên khốn !

Nó hăm hăm bước vào đầy tức giận, theo sau nó như có cả trời giông bão.

-CÁC CẬU ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ HẢ ?

Hai tên đang « tiếp khách » ngay lập tức nhảy lên như phải bồng !

-ÁC QUỶ !!!!!!!- bọn nó kêu lên khi nó tóm lấy cổ áo chúng lôi đi.

-Thanh Linh....- một nữ sinh lớp 11b đang đứng ở quầy run run- Tự nhiên các cậu ấy xuất hiện và nói sẽ tiếp quản chỗ này....bọn tớ....

-Đừng lo ! để tớ xử lí ! Các cậu lo cho khách đi !

Nó nói rồi hăm hăm lôi từng tên một ra ngoài hành lang. Nó chấp hai tay vào hông, quát lên:

-HÔM QUA CÁC CẬU KHÔNG THỀM ĐẾN LỚP CHUẨN BỊ GIÚP CÁC BẠN GÁI! HÔM NAY THÌ ĐẾN PHÁ PHÁCH! CÁC CẬU ĐỊNH LÀM GÌ HẢ?

-Bọn tôi chẳng làm gì cả!- Mấy tên đáp thản nhiên

-Đúng! Chẳng làm gì cả

-Tất cả là tại cô không lắng nghe chúng tôi muốn làm gì thôi!

-Độc tài!!!

-CÁC CẬU MUỐN GÌ??? CÁC CẬU ĐI THAY NGAY ĐỒNG ĐỒ KÌ DỊ ĐÓ ĐI!- nó tức giận hét lên.

-Đừng tưởng bọn tôi sẽ nghe lời một đứa con gái như cô!

Nó chợt khựng lại khi nhìn thấy ánh mắt của mấy tên đó như cắm giập nhìn vào mình. Mối nó khẽ run run, nó chau mày lại.

Mấy tên quay lưng bước đi....

Một không khí vui vẻ với các bạn trai...

Cậu cứ giữ thành kiến như vậy không phải là sai sao?

Nó cắn môi:

-Xin các cậu!!!!- nó hét lên làm mấy tên quay lại nhìn nó ngơ ngác.

Mắt nó long lanh, mặt đỏ bừng như sắp khóc đến nơi:

-Hãy giúp đỡ chúng tôi một cách đúng đắn!- nó cúi mặt xuống- Hội trại này cần có sự giúp đỡ của các cậu...

Mấy tên đều nhìn nó nín lặng như không tin vào mắt mình.

-Tôi đoán là...tôi đã muộn mất rồi!- nó nói rồi quay mặt đi thật nhanh, thật ra là đôi mắt nó đã hơi ngân ngấn nước. Nó chạy vào lớp và đóng sập cửa lại.

-Cô...cô ấy khóc ư?- Mấy tên ngơ ngác rồi thấy mặt mình đỏ lên.

-Không ngờ là cô ấy lại khóc...

-Mà...cô ấy khóc dễ thương đấy chứ...

-Vậy bây giờ...bọn mình...- ngơ ngẩn nhìn nhau

Nhật Nam bước lại gần, từ nãy đến giờ cậu đã đứng ở cuối hành lang và chứng kiến tất cả.

-Woa!!! Nhật Nam....- mấy tên mắt sáng rỡ nhìn cậu trong trang phục bồi bàn áo cánh trắng, gilê đen, một chiếc nơ bướm, quần âu và đôi giày đen sang trọng, mái tóc vuốt ngược lên trên một cách lịch lãm như một quý ông.

Nhật Nam khẽ chỉnh lại nơ trên cổ áo:

-Tớ đã để một ít đồ phục vụ ở phòng bên cạnh! Hãy thay đồ và làm việc đi thôi!!!

-Nhanh!!! Nhanh lên!!!- mấy tên hò hét nhau rồi bắt đầu chạy.

Nhật Nam đẩy cửa lớp bước vào, Thanh Linh đang tất cả chạy khắp các bàn. Sự xuất hiện của cậu làm tất cả mọi người đều phải chú ý, giống như một ánh sáng lạ đầy hấp dẫn thu hút mọi ánh nhìn. Cậu cầm một ấm pha cà phê và đi một lượt các bàn:

-Cô có muốn một ly cà phê không quý cô?

Cô gái ngay lập tức bị vẻ lịch lãm và ánh mắt hút hồn của Nhật Nam làm cho đỏ bừng cả mặt:

-Vâng...vâng....- cô khẽ đáp.

-Quý ông cũng muốn chứ?- cậu mỉm cười với cậu bạn trai ngồi bên cô gái, cũng đang sửng sốt trước Nhật Nam.

-Vâng...vâng...cảm ơn!

Không khí trong quán đã thay đổi hẳn, những vị khách bên ngoài bắt đầu chú ý và bước vào quán, chủ yếu là các bạn gái. Mấy tên con trai lớp 11b đã thay đồ xong từ lúc nào và đứng há hốc ở trước cửa:

-Woa!!!!!! Tuyệt quá! Tớ cũng sẽ làm được như vậy!

-Có vẻ rất vui!

-Nhiều bạn nữ quá!!!

Cả bọn đều sung sức chạy vào:

-Quý cô có cần gì thêm không?

-Món nem rán này là dành riêng cho quý cô đấy!

-Hãy uống chút trà cúc! Nó sẽ làm làn da quý cô trở nên rạng rỡ....

Thanh Linh đứng dựa vào cửa lớp, một cái gì ầm ập đang lan tỏa trong mạch máu của nó. Tốt quá rồi! nó thở phào nhẹ nhõm. Nhật Nam đứng từ xa nhìn nó mỉm cười trong một cái nháy mắt đầy mê hoặc, nó cũng mỉm cười.

Buổi tối là thời gian cho các tiết mục văn nghệ và giao lưu giữa các lớp, Thanh Linh cảm thấy người mệt mỏi. Tìm một khúc khuất trên hành lang, nó ngồi phệt xuống thở hắt ra! Khung cảnh dưới sân trường mới đẹp và lung linh làm sao! Đây khẳng định là một hội trại tuyệt nhất....

-Ủa? Sao cậu lại ở đây vậy?

Một tiếng nói cất lên làm nó giật mình, quay ra, Nhật Nam đang bước lại thật chậm về phía nó. Nhìn cậu cũng có vẻ mệt mỏi, thở phè trong miệng, cậu kéo mạnh chiếc nơ cho lỏng bớt.

-À.... Tôi chỉ muốn ngồi nghỉ một chút thôi- nó nói rồi dựa lưng vào tường- Mà sao cậu lại ở đây?

-Tôi cũng muốn nghỉ...- Nhật Nam cười, ngồi xuống bên cạnh nó.

-Nhật Nam...hôm nay thực sự cảm ơn cậu...

Nhật Nam nhìn nó đang nói xa xăm

-Tôi là hội trưởng và đáng lẽ phải nghĩ đến nhiều việc hơn... nhưng đúng là tôi đã bị chi phối quá nhiều, tôi đã không công bằng với họ...

-Không....tôi thấy hôm nay cậu đã làm rất tốt- Nhật Nam vỗ nhẹ lên đầu nó.

-Tôi lại chịu ơn cậu nữa rồi...

-Vậy thì tôi muốn được trả ơn- Nhật Nam cười, nâng cằm và nhìn thật gần vào mặt nó.

-CẬU ĐANG LÀM GÌ THẾ HẢ?- nó quát, mặt đỏ bừng- ĐỪNG CÓ MÀ ĐI QUÁ ĐÀ NHƯ THẾ!!!

-Cậu không thấy tôi đang là một quý ông phong nhã à? Tôi là một người rất ấn tượng đấy!

-Thôi đủ rồi!!! Cậu lúc nào cũng giỡn được!- nó bối rối đẩy Nhật Nam ra và chạy đi.

Nhật Nam nhìn theo cái dáng bé nhỏ của Linh khuất sau những bậc thang, cậu mỉm cười.

Hội trưởng.... xin hãy nhận lấy bó hoa này!

-Hội trưởng, xin hãy nhận lời đi chơi vs tớ!

-Thanh Linh, xin hãy nhận lấy sôcôla dạt dào tình yêu này....

-Hôm nay nhìn Linh thật đáng yêu và hiền dịu...

Linh nhìn vào mấy tên ngốc với ánh mắt hình trái tim đang nhìn mình mà có cảm giác như máu trong người mình đang đông cứng lại. Không hiểu vì sao mà từ hôm hội trại đến bây giờ, mấy tên ngốc lớp 11b này lại trở thành fan của nó, suốt ngày cứ đi theo nó và làm những chuyện điên rồ.

-Mấy cậu đang làm gì vậy?- nó giật lùi từng bước

-Bọn tớ rất ngưỡng mộ Thanh Linh!!- cả bọn đồng thanh

-Thanh Linh có gương mặt của thiên thần trắng khi mỉm cười, khuôn mặt dịu dàng đáng yêu....

-...gương mặt của thiên thần đen khi tức giận đầy sức mạnh và sức hút ghê người....

Quý thần ơi!! Mấy tên bị lệch dây thần kinh rồi hả trời??? Thanh Linh có cảm giác cả hàm răng mình đang rơi tụt xuống tận mặt đất vì kinh ngạc quá đỗi.

-Mấy cậu có thôi cái trò nhảm nhí này đi không?- nó tức giận, gằn từng tiếng, cả khuôn mặt tràn đầy sát khí

-Ôi! Linh thật mạnh mẽ....

-VỀ LỚP NGAY CHO TÔI!!!!- nó quát lên

-Lời của Linh chính là mệnh lệnh....

Nó bước đi, không ngừng lẩm rầm than thân trách phận trong lòng.

*****888

Giờ ra chơi....

Nó đang đi tuần như thường lệ, nhưng dường như hôm nay có vẻ yên bình hơn. Nơi này đang thay đổi dần dần....

Trời rất xanh....

Nắng nhẹ...

Có tiếng chim hót lạnh lớt sau những lùm cây...

Rầm rầm rầm!!!!!!

Yên bình ở chỗ nào chứ? Đầu nó như muốn bốc hỏa khi khung cảnh thần tiên trong giấc mơ của nó bị đánh cắp một cách thô bạo vô nhân đạo. Nó kéo mạnh cánh cửa, một toán nam sinh đang ăn bánh mì tranh cướp của mấy nữ sinh, chạy rượt đuổi nhau lố nhố ở bên trong. Nhìn gương mặt của mấy nữ sinh, nó không thể nào kìm giữ được cơn giận đang bùng lên trong đầu.

-CÁC CẬU MUỐN BỊ PHẠT THẾ NÀO ĐÂY?

Mấy tên con trai như bị hóa đá khi nó bỏ đi sau khi đã tặng trên trán mỗi tên một chữ “phiền phức” bằng tương ớt chinsu fút một cách rất nên thơ. Bỗng nó giật mình, có bóng người quen thuộc đang đi ngoặt cuối hành lang. Nó vội vàng tìm chỗ nấp sau gờ cửa lớp.

Đó chính là Nhật Nam- cậu cảm thấy hơi kì lạ, nhìn quanh một lượt cuối cùng cậu mỉm cười và bỏ đi.

Không xong rồi! Nó thầm nghĩ rồi ngay lập tức ù té lên sân thượng. Nó đang tránh mặt Nhật Nam và lí do không có gì khác ngoài việc nó sợ cái hợp đồng bắt đết dĩ nó đã “kí”. Nó không muốn nhận sự giúp đỡ của cậu ta thêm nữa, nhưng cũng chưa tìm thấy cách giải quyết nào, cũng chưa tìm thấy một công việc mới nên tốt nhất tạm thời nó không nên gặp cậu ta. Cứ ra chơi là nó lại tìm cách trốn, công việc của hội nó quyết định mang về nhà làm, mỗi lần ra về là nó ù té chạy.

Thanh linh thở dài, nó khoanh tay trước lan can rồi gục mặt vào đấy, dạo này nhiều chuyện quá mà nó chả biết phải giải quyết ra sao.

-Để xem cậu còn trốn tôi được nữa không ?- một giọng nói nhẹ nhàng phả hơi ấm vào tai làm nó giật mình, mấy sợi tóc sau gáy dựng đứng cả lên.

Nó giật mình đánh thót, và nếu như không phải đang đứng trước lan can thì nó đã bắn xa hàng mét rồi. Nó quay mặt lại và nhìn thấy nụ cười nghịch ngợm của Nhật Nam đang dí sát vào mặt mình. Mặt nó đỏ bừng, nó cố đẩy đôi tay Nhật Nam đang nắm lấy thanh sắt lan can kẹp nó lại, tìm đường thoát thân:

-Hả?...- nó phân bua- cậu nói gì thế ? Tôi tránh mặt cậu bao giờ!

-Cậu còn dám chối hả?- Nhật Nam nói, khuôn mặt càng lúc càng dí sát vào mặt nó.

Linh thở dồn dập, nó thấy trống ngực đập thình thịch. Nhật Nam nhìn biểu hiện trên gương mặt nó, cậu cười hồn nhiên:

-Tôi biết hết đấy! Tôi đếm đủ những lần cậu chui xuống gầm bàn, chạy vào nhà vệ sinh, núp sau thùng rác, rúc vào bụi cây để trốn tôi đấy!!!!

-Hả?- mặt Thanh Linh như hóa đá, miệng nó không khép lại nổi.

-Thế nên sau giờ học...- Nhật Nam cười khúc khích- cậu phải đến nhà tôi !

Nhật Nam giúi vào tay nó một mảnh giấy được gấp gọn gàng, nhìn vào mặt nó, cậu nháy mắt:

-Nếu cậu không tới, tôi sẽ bắt cậu phải bồi thường cho tôi!

Nhật Nam bước đi.

-Tên...tên biến thái!!!!- nó lầm rầm trong miệng, tay bóp chặt mảnh giấy ghi địa chỉ nhà Nhật Nam.

Sau giờ học....

Thanh Linh đi bộ trên con đường lát đá sạch sẽ dẫn đến khu chung cư cao cấp Star City, ngược mắt lên nhìn tòa nhà đồ sộ trước mắt, nó có cảm giác như hàng ngàn con đom đóm đang lúc sáng lúc tối trong mắt nó.

Đừng bảo là tên đó sống ở đây nhé! Nó dụi dụi mắt mấy lần rồi quyết định trên tờ giấy rõ ràng là ghi địa chỉ này rồi! Cái tên Nhật Nam rốt cuộc là người thế nào nhỉ?- lần đầu tiên nó tự hỏi mình câu đó.

Tầng 18, nhà 1802.

Nó ấn chuông....

Im lặng....

Lần 2

Im lặng.....

Lần 3

Im lặng....

Tên điên này! Chắc là viết nhầm địa chỉ ỉnh rồi! Thật là mắt công mình hoang mang nãy giờ!- nó lầm rầm trong miệng, đá một phát thật mạnh vào cánh cửa, nó quay người định bước đi thì nó phát hoảng nhìn thấy Nhật Nam đã đứng trước mặt nó từ bao giờ.

-Này, cậu có biết đá vào cửa nhà người khác như thế sẽ bị phạt rất nặng không?

-Óa!!!!- nó giật thót- sao cậu lại ở đây?

-Đây là nhà tôi mà!- Nhật Nam cười nhe răng

Hết thuốc chữa!!!!

Bước vào trong nhà , Thanh Linh đứng nhìn quanh, một cái gì đó hiu quạnh và cô đơn len lỏi vào trong tâm trí của nó. Trước mặt nó là một không gian khá rộng, một cửa kính lớn nhìn thấy rõ cả thành phố đang sôi động bên dưới, nhưng bên trong căn phòng lại rất u tối.... chỉ có một bộ salon, một cây đèn chụp cao, một giá sách và trên tường vài bức tranh.

Thanh Linh nhìn theo Nhật Nam đang bước vào gian bếp, trên tay xách hai túi lớn. Một cảm xúc gì đó làm mất nó cứ nhìn theo cậu và cảm thấy sự cô đơn đang bám theo cậu, nó tò mò về Nhật Nam, vì sao cậu lại sống ở đây chỉ có một mình? Những câu hỏi cứ hiện lên lờn vờn trong đầu nó, Nhật Nam đang hiện ra trước mắt nó là một con người bí ẩn. Cậu ta đã làm bạn với nó trong một thời gian dài, giúp đỡ nó rất nhiều nhưng nó thì chưa biết gì về cậu cả.

-Này, cậu còn đứng đó làm gì?- Nhật Nam nói- Mau đi dọn dẹp và nấu cơm cho tôi đi! Tôi đi tắm đây!

-Ừ!- nó giật mình đáp ngắn gọn.

Nó bối rối bước lại gần gian bếp, Nhật Nam cười vui vẻ, đột nhiên cậu đi qua và giữ vai nó lại, nói thầm vào tai nó:

-Tôi rất muốn được ăn cơm cậu nấu!

Mặt nó bỗng nhiên đỏ bừng, tay nó hươ loạn trong không khí như đĩa phải vôi.

*****88

Căn hộ khá rộng rãi nhưng dường như chủ nhân không thể hiện tình yêu với nó một chút nào. Thanh Linh cầm cây chổi lau nhà đi khắp một lượt, tất cả những gì nó cảm nhận được là trống trải, ngoài những vật dụng cần thiết thì không có lấy một đồ vật trang trí nào: phòng ngủ có một chiếc giường, phòng học có một chiếc bàn, một giá sách, phòng thay đồ có một chiếc tủ và một chiếc gương dài...

Bước vào đầu nó cũng cảm thấy ngột ngạt khác với gia đình nghèo nàn của nó, dù thật tồi tàn nhưng nó có một đứa em nghịch ngợm luôn thích những đồ vật xinh xắn, một bà mẹ yêu cái bếp của mình và căn nhà lúc nào cũng tràn đầy ánh sáng vàng ấm áp... Nhưng ở đây thì ngược lại hoàn toàn, lạnh lẽo và cô đơn... Đột nhiên nó thấy Nhật Nam với nó là một ai đó thật xa lạ, ngoài việc cậu ta luôn giúp đỡ nó, làm những điều vớ vẩn (nghĩ đến đây nó muốn đập cho cậu một trận) thì nó không biết gì về cậu hết... hoàn toàn không biết gì cả!

Linh dừng lại trước bức tường bằng kính lớn! Sống ở một nơi xa hoa nhưng sao cảm giác như chỉ có một mình trên thế giới này? Cậu là ai hả Nhật Nam?- nó thở dài.

Sau khi lau dọn xong, nó tiến về gian bếp. Dường như cũng đã lâu lắm rồi cậu ta không đụng đến nó, trên bàn là những lớp bụi dày, bát đĩa cũng thế, tủ lạnh trống trơn... Nó thở dài, cất những đồ ăn cậu vừa mua vào tủ, nó bắt đầu lau dọn và nấu nướng... Có lẽ nó không phải là một đầu bếp cừ, nhưng nó hi vọng việc nó đang làm sẽ có ý nghĩa gì đó đối với cậu ta. Linh mỉm cười...

Nhật Nam đứng lặng trước cửa nhà tắm, cậu đã đứng ở đó được một lúc lâu. Nhìn cánh Thanh Linh tất tả chạy ngược chạy xuôi làm cậu thấy buồn cười. Đây là lần đầu tiên cậu đón một vị khách bước vào căn nhà này, mà đó lại là một cô gái... Không biết điều này là khởi đầu ột điều tốt đẹp hay cậu sẽ lại xoay nó vào vòng luẩn quẩn của cuộc đời mình....

-Cậu ăn đi chứ? Sao lại nhìn tôi?- nó giục

-Tôi không ngờ cậu lại là một đầu bếp dở tệ thế này!!!- Nhật Nam phá lên cười làm nó chín dừ cả mặt. Từ ngày đi làm thêm, nó không có thời gian quần quanh bên bếp với mẹ nó nữa, làm sao mà nó có thể nấu ngon hơn được.

Nó bặm môi, không trả lời, nó cảm thấy hương vị cũng đâu đến nỗi tệ, thậm chí nó còn đưa cả tình cảm vào đó... nghĩ đến đây nó giật mình đánh thót!

Tình cảm!!!!....

Nó tròn mắt ngược lên nhìn Nhật Nam, cậu chỉ nói chê thế thôi nhưng có vẻ như đang ăn rất ngon lành, thậm chí ăn liên tục, chẳng thèm ngẩng mặt lên xem mặt nó đang chuyển sang màu gì.

Đôi đũa dừng lại trên môi nó, nó thấy thần cả người...

Phải chăng mình thích cậu ta?

Không....

Mình chỉ cảm thấy thương cảm khi hiểu một chút về cậu ta thôi...

Dù nghĩ vậy, nhưng nhìn Nhật Nam ăn những món ăn nó nấu một cách vui vẻ thế kia lại làm nó không thể kìm giữ được một cái rung nhẹ trong lòng.

-Này....- nó gọi

Nhật Nam quay sang nhìn nó:

-Hửm?

-À....- nó bối rối cúi xuống bát cơm của mình, nó muốn hỏi cậu rất nhiều nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu và nên hỏi điều gì. Cuối cùng thì nó lại nói- ... tôi chỉ muốn biết cậu có thích bánh kem không?

-Cậu sẽ làm cho tôi ăn?- Nhật Nam cắn đũa, nhìn nó bằng ánh mắt long lanh như chờ đợi.
 Nó chuyển ngay sang tư thế phòng thủ khi nhìn thấy Nhật Nam.

-Cậu... đang làm bộ mặt kì quái gì thế?

-Tôi....rất thích đồ ngọt!!!- mắt cậu vẫn long lanh nhìn nó

-Tôi...tôi biết rồi!!! Cậu đừng có làm bộ mặt đó nữa!!!- nó đỏ bừng mặt

-Ha ha... tôi rất mong đợi đấy!

-.....

-Hay cậu làm luôn bây giờ đi!

-Muộn rồi! tôi phải về!

-Nhưng tôi rất muốn ăn bây giờ!

-Tôi đã bảo cậu đừng làm bộ mặt đó nữa mà!!!!

-Tôi năn nỉ đấy!!!

-Á!!!! Đừng có lại gần tôi! Tên biến thái này!!!!

-S....sao...sao cơ??- hai mắt Linh mở to hết cỡ như muốn rơi ra khỏi hốc.-... Ju....juliet cái gì cơ?- mặt nó dần ra, tay không thể viết tiếp được nữa.

-Đúng vậy! Hội trưởng, Nhật Nam cũng đã đồng ý đóng vai Romeo rồi!- nhỏ Lan mừng rỡ nói.

-Em rất háo hức nhìn thấy anh ấy trong bộ đồ hoàng tử!!- nhỏ Hoa mơ màng

-Nhật định anh ấy sẽ rất đẹp trai!- nhỏ Mai tíu mắt, xoa hai má đỏ bừng.

Nhìn cảnh tượng mấy đứa trong hội sinh viên thao thao bất tuyệt, nó cảm thấy như trời đã sang đông.

-Nhưng sao lại là chị? Chị không làm được đâu!- nó quát lên

-Vì ở bên anh ấy, chị là tuyệt nhất- nhỏ Hoa cười- hai người rất đẹp đôi!

-Đừng...đừng nói vớ vẩn như vậy chứ!- mắt nó hiện ra hai chữ sợ hãi.

-Và không ai có thể đóng vai Juliet ngoài Thanh Linh...

Nó nhìn ra cửa, mấy tên gốc lớp 11b đã đứng đó từ lúc nào.

-Bọn tớ đã chuẩn bị sẵn cả váy công chúa cho Linh rồi nè!- mắt đứa nào cũng hình trái tim rõ rệt.

Linh cầm cái váy trong tay mà run rẩy, chiếc váy màu hồng rạng rỡ, những viền đăng ten lông lánh...

-Cái gì đây hả trời!!!!!!- nó kêu lên thẳng thốt, không biết nó mà mặc cái váy này thì sẽ khủng khiếp thế nào!

-Thật là rất muốn nhìn thấy Thanh Linh xinh đẹp, dịu dàng...

-Chắc chắn Linh sẽ rất đáng yêu...

-.....

-TÔI KHÔNG CHẤP NHẬN!!!!!!- nó hét lên, mặt nó đỏ bừng

-Không được! Chính chị đưa ra đề xuất này mà!

-Nhưng...chị không có nói là chị sẽ diễn...- nó thấy hối hận

-Nhưng hầu hết mọi người đều đã bầu chọn chị với Nhật Nam...

-Cái gì?

-Chị đừng ngại! Ai cũng biết hai người là một đôi mà!

-HẢ???- mặt nó ngạc nhiên đến dần ra.

-Chiều nào hai người cũng đi về cùng nhau mà!

-Nhưng...nhưng đó là....

Làm sao nó có thể nói là nó làm osin cho Nhật Nam được chứ...

-Em rất thích tình yêu bí mật!!!!...

Chúa ơi! Người đang đùa con chẳng? - Linh cảm thấy mặt mình đang đơ ra như một pho tượng đá.

- A!!! Romeo đến rồi!- tiếng hét của mấy đứa con gái làm nó giật mình.

Nhật Nam đang bị một toán con gái dồn đẩy vào trong lớp, mặt cậu ta vẫn thản nhiên ngậm kẹo mút dù đang

bị lôi xềnh xệch, nhìn thấy Linh, cậu ta he răng cười, giơ tay lên chào:

- Hi!

Mặt nó biến sắc, trong khi nó cảm thấy khổ sở thì cậu ta coi như không có gì! Nhật Nam bị đẩy đến trước mặt nó làm má nó nóng bừng lên.

Những tiếng vỗ tay vang lên giòn tan, những tiếng kêu đầy phấn khích. Linh xấu hổ run cả người, nó nói nhỏ:

- Đây, cậu làm gì đi chứ?

- Hửm? làm gì là làm gì?- Nhật Nam đáp.

Linh quay sang nhìn điệu bộ thản nhiên của Nhật Nam, cậu ta vô tư dựa lưng vào thành bàn, ngậm kẹo mút giống như trời có sập xuống cũng không ảnh hưởng đến cậu ta vậy, nó tức điên lên :

- CẬU ĐỪNG CÓ DỪNG DUNG NHƯ VẬY CHỨ ???

-Ồ !!! Vậy tôi phải làm sao ?- Nhật Nam xoay xoay cây kẹo mút.

Thanh Linh đập tay vào trán, có cảm tưởng như nó đang bị đập đầu vào tường.

5. Chương 5

Sân thượng.

- Sao cậu không phản đối ?- nó cau có, mặt nó đỏ phừng

Nhật Nam thong thả dựa lưng vào thành lan can, cơn gió thổi bay những sợi tóc..

- Có sao đâu ? Tôi thấy đó là một hoạt động rất ý nghĩa mà... Một kỉ niệm đẹp với Thanh Linh

Cậu nhìn nó, nở một nụ cười, đôi mắt long lanh nhìn nó như đầy tình cảm. Thanh Linh giật mình, nó bắt giác lùi lại mấy bước, tim nó đập thật mạnh khi nhìn vào đôi mắt đó. Mặt nó đỏ bừng nhưng không phải vì giận mà vì ngượng.

- Nhưng...nhưng...tôi không biết diễn...- cuối cùng nó cũng phải chịu thua trước ánh mắt ấy, nó cúi gằm mặt xuống.

- Không sao đâu....- Nhật Nam đã bước đến bên cạnh nó từ bao giờ, cậu vuốt lên tóc nó làm nó tròn mắt nhìn lên.

- Tôi sẽ luôn ở bên cậu mà...- Nhật Nam mỉm cười

Đầu nó muốn phụt khói !

Sau giờ học, nó và Nhật Nam bị ép giữ lại tập kịch.

Nó nhìn Nhật Nam rồi nhìn tập kịch bản trong tay, mặt nó nóng bừng, chân tay run rẩy. Nếu nói ra những lời này nó sẽ xấu hổ chết mất....

- Ôi ! Nàng đó ư Juliet ???

Thanh linh đứng chết trân một chỗ, ngơ ngác ! Sao cái tên này có thể diễn hồn nhiên thế nhỉ.

Nhật Nam thấy vẻ mặt của nó thì khựng ngay lại, cậu lại thản nhiên mút kẹo.

- Sao mặt cậu ngẩn ra thế ???

- Chị Thanh Linh sao thế?- Mấy đứa hào hứng ở lại xem lao nhao lên hỏi.

- Tôi.... Tôi làm sao mà đọc được những lời này chứ! Mà họ cứ nhìn tôi thế kia...- nó hoang mang nhìn xung quanh đông đảo hàng trăm con mắt nhòm về mình. Dù phải phát biểu hàng tuần trước toàn trường cũng không làm nó đông cứng như thế này.

- Cố lên Thanh Linh!

- Hãy cho tớ thấy vẻ mặt đáng yêu của cậu!

Thanh Linh như hóa đá! Nó sẽ xấu hổ mà chết mất!

- Không sao đâu!- Nhật Nam nắm lấy tay nó, hôn lên mu bàn tay, cậu mỉm cười- Hãy tưởng tượng cậu chính là nàng Juliet đang yêu đi....

Nó nhảy dựng lên trước hành động của Nhật Nam, mặt mũi nó đỏ bừng như gấc chín:

- Cái... cái gì????- nó hét toáng lên!

Nhìn hàng trăm con mắt háo hức mong chờ xung quanh, nó run rẩy.

- Cậu luôn là một người mạnh mẽ mà....- Nhật Nam nhìn nó khích lệ.

Nó thở phào, nhìn vào tập kịch bản, nó run run, mặt nó biến sắc:

- Romeo...chàng...ơi...ta...ta...- giọng nó không phát ra được nữa, mặt nó u ám !

Rầm!!!!

Nó muốn ngất xỉu!!!!!!

Nó làm sao mà hiểu được cô Juliet khó hiểu đó chứ!!!!

Cứ như thế! Buổi tập đó và mấy buổi tập sau đó nó không khá lên được.

Cầm tập kịch bản trong tay, Thanh Linh đọc đi đọc lại vẫn không thấy nhớ gì hết ! Nó học Toán, học Văn còn dễ chứ học mấy cái ngôn từ này rồi diễn cho nó giống như người đang yêu nhau thì nó làm không nổi.

Nhật Nam đang ăn cơm, nhìn nó chọc chọc vào bát cơm, mắt không ngừng nhìn vào tập kịch bản trong tay, cậu phì cười.

- Đây....- Nhật Nam gọi.

- Hả ?- nó giật mình

- Cậu không ăn uống gì sao?

- Tôi....ừm... tôi ăn đây...- nó lúng túng.

Nhật Nam nhìn nó đang đau khổ vì không biết làm thế nào, trong đầu cậu nảy ra những ý tưởng, cậu cười ngây ngô nhìn nó. Đúng là một cô gái thú vị!

- Tôi muốn ăn bánh kem....- Nhật Nam ra lệnh khi nó đã rửa bát xong.

Nó thở dài, nó đang định sẽ đi về nhà ngay để cố học cho được đồng lời thoại rắc rối này. Nhưng nghe Nhật Nam nói thế nó cũng lục đục đi vào tủ lạnh, hôm nay nó đã làm món bánh táo rất ngon.

- Đây... của cậu đây!- nó quay ra.

Thanh Linh giật mình nhìn thấy Nhật Nam đứng sát vào mặt mình, cậu nhìn nó bằng ánh mắt chứa chan tình cảm, cầm lấy tay nó, giọng của cậu ngân nga như tiếng đàn vilon tuyệt diệu:

- Juliet nàng ơi... khi gặp nàng ta mới biết nàng tiên và nàng thơ trên đời này là có thật... Ánh mắt nàng, làn da nàng, đôi môi nàng làm cho ta xao xuyến... Trái tim ta như có ai đó đã đánh cắp đi rồi...

Thanh Linh ngẩn người trước câu nói của Nhật Nam, nó biết đó là những lời thoại nó vừa đọc nhưng sao giọng của Nhật Nam lại thiết tha như vậy, giống như những lời đó chính là dành cho nó. Tim nó đập thật mạnh, đôi mắt nó ngơ ngàng và hai má đỏ bừng.

- Juliet...xin nàng đừng kinh ngạc! Xin nàng đừng nghi ngờ tình cảm của kẻ hèn mọn này... Tình yêu của ta chính là đại dương muốn bao dung tất cả... Dù chỉ mới nhìn thấy nàng một lần, trái tim ta đã hoàn toàn thuộc về nàng...

Tim nó đập rộn ràng, nó nhìn Nhật Nam, đôi mắt nó đưng đưng xúc động. Phải chăng thực sự nàng Juliet cũng sẽ cảm thấy nó như vậy khi đứng trước Romeo của nàng...

Đột nhiên nó bật khóc, những lời nói thoát ra từ miệng nó như có ai đó thôi thúc, như có ai đó đang nói hộ nó:

- Romeo chàng ơi... Chàng hiệp sĩ của lòng em! Trái tim em cũng đã thuộc về chàng kể từ lúc nhìn thấy chàng! Chàng giống như vầng ánh dương chiếu sáng trái tim em... Nhưng hai gia đình chúng ta là hai dòng họ đối đầu muôn kiếp! Có con đường nào cho con cá và con chim được yêu nhau! Em phải đi thôi... trước khi con tim đôi ta phải chịu khổ sở nhiều hơn nữa....

Nó nói và ngay lập tức nó cũng bật dậy, tóm lấy túi xách và phi thẳng ra ngoài. Đóng sập cửa sau lưng, nó thở dốc, trái tim nó đang làm việc quá sức, mặt nó nóng bừng, đầu óc nó quay cuồng... Những cảm xúc dâng lên trong lòng nó khi nó nhìn vào ánh mắt của Nhật Nam làm nó cảm thấy khó thở...

Điều gì đang xảy ra với nó thế này?

Hình như trái tim nó đang hướng về Nhật Nam...

Nhật Nam vẫn đứng im như thế, một cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng cậu...Cậu mỉm cười:

- Nàng Juliet của anh... em đã hiểu ra được điều gì chưa?

Thanh Linh nhìn vào đồng hồ, đã gần 12h đêm rồi nhưng nó vẫn chưa thấy buồn ngủ. Đồng bài tập chất trước mặt nó đã được làm xong xuôi. Nó cầm tập kịch bản lên, nó khẽ run. Cái cảm xúc mà Nhật Nam mang lại cho nó làm nó thấy bối rối, nó thấy nhớ cậu ta, nhớ ánh mắt cậu ta nhìn nó khi đó...

So here we stand

In our secret place

With a sound of the crowd

So far away...

Anh you take my hand...

Anh it feels like home

We both understand

Its where we belong...

Một tiếng hát nhẹ nhàng vang lên làm nó giật mình, hướng mắt ra ban công, một bóng người đang ngồi trên thân cây sấu nhìn thẳng vào nó.

Thanh Linh sửng sốt, đôi mắt nó mở to vì ngạc nhiên, tim nó đập nhanh rộn ràng khi nó nhận ra đó là ai.

Tiếng hát đó rất nhẹ, nhẹ như làn gió đêm, chỉ đủ để nó nghe rõ nhưng lại làm trái tim nó xao xuyến....

Nó bước đi thật chậm...

Tiến về ban công...

Đối diện với người trước mặt...

Một bông hồng đỏ rực trong đêm...

Tiếng hát ngân nga...

.....

When I've found my way

Back to your arms again

But until that day

You know you are

The queen of my heart....

Một bàn tay khẽ vuốt nhẹ lên má nó

- Juliet nàng ơi... Nàng đã hạ gục ta bằng ánh mắt, nụ cười. Ta đã ném con súc sắc tình yêu ra rồi và anh đã đánh cược khi nào em làm nổ tung trái tim anh vì nhớ thương... Cánh hoa này phải e thẹn khi ở cạnh em, những vì sao kia ngại ngùng trước đôi mắt em... Đừng chạy trốn ta nàng ơi! Chỉ khi nào những vì sao trên trời khi vụt tắt, ta ngừng thở, ta mới hết yêu em....

Những lời nói đập vào trái tim nó một cách mãnh liệt. Nhưng tại sao Nhật Nam lại đến đây, trèo lên cây vào giờ này để nói cho nó những lời có cánh như vậy..

- Juliet xinh đẹp, nàng không có lời vàng ngọc nào để nói với ta sao?- Nhật Nam nhìn nó không dứt, đôi mắt đẹp rạng ngời dưới bầu trời đêm làm nó như muốn ngừng thở.

- Chàng ơi... Tình yêu giữa chúng ta là không thể! Chàng hãy đi đi và tìm kiếm người con gái của đời chàng! Nếu tiếp tục giữa chúng ta chỉ có sự đau đớn! Hãy đi đi! Chàng hiệp sĩ của em! Hãy đi và hãy quên em...

Có tiếng mẹ nó đang lục đục dưới nhà, hình như nó nghe thấy gì đó!

Thanh Linh giật thót, nó đẩy Nhật Nam, mặt lo lắng:

- Cậu đi đi! Hình như mẹ tôi đang lên! Kịch mình tập lúc nào cũng được mà!

Ngay lập tức, Nhật Nam mỉm cười, cậu hôn nhẹ lên má nó:

- Juliet của ta! Bây giờ ta sẽ đi nhưng trái tim ta sẽ luôn ở bên nàng! Hãy ngủ ngon thiên thần của ta!

Ngây lập tức, Nhật Nam nhảy phắt xuống đường một cách nhẹ nhàng, quay lại nhìn nó mỉm cười, cậu chạy thật nhanh vào bóng tối.

Còn lại một mình, Thanh Linh ngẩn ngơ nhìn theo cái dáng Nhật Nam đang đi khỏi. Điều gì đó đang diễn ra trong trái tim nó rất khác lạ, nó xao xuyến và bồi hồi...

Cảm giác của một người đang yêu...

Cảm giác của một người đau khổ vì sợ tình yêu trắc trở

Cảm giác của Juliet...

Cảm giác của nó...

Nó đã thích Nhật Nam mất rồi!

6. Chương 6

Những ngày sau đó, nó cảm thấy tập khá lên rất nhiều. Những lời thoại đi vào lòng nó rất nhanh, ai cũng ngạc nhiên vì điều đó. Nó bắt đầu có cảm giác ngưỡng ngùng với Nhật Nam hơn, dường như nó nhận thấy trong ánh mắt của cậu có điều gì đó làm nó rất bối rối.

- Cậu bây giờ hình như rất thích kịch bản này!

Tiếng Nhật Nam đằng sau làm nó rơi conng cái thìa xuống đất. Nó quay lại, nhặt thìa lên, đặt tập kịch bản sang bên cạnh, nó bối rối:

- Đâu có! Chẳng qua là....tôi...à...tôi đọc mãi không nhớ nên....

- Tôi thấy cậu học thuộc hết rồi mà...- Nhật Nam mỉm cười, ngồi xuống bàn.

- Làm...làm sao mà...nhanh thế được chứ!- nó đỏ bừng mặt khi bị nói trúng tim đen.

- Tôi đói rồi!

- Ừm... đợi tôi một chút nữa thôi!

- Mà cậu đã đọc đến cuối kịch bản chưa?

Nó giật mình.

- Có một cảnh hôn....

- Tôi... tôi biết rồi...- nó đỏ mặt

- Cậu có muốn tập riêng với tôi cảnh đó không?

Coong!!!!!!!!!!!!!!

Nó gần như đập cái thìa vào nôi.

Tiếng Nhật Nam cười khúc khích!

Tên biến thái này!- nó giận run người.

- CHẴNG PHẢI ĐÃ NÓI LÀ CẮT ĐI RỒI SAO??- Nó quát lên như một con mèo xù lông!

Bỗng nó giật mình đánh thót, Nhật Nam đã đứng ngay sau nó từ lúc nào. Nó quay lại, mắt mở to hết cỡ.

Nhật Nam nâng cằm của nó lên, nhìn vào mắt nó

- Tôi sẽ hôn cậu thật đấy!

Nó thấy tim nó đập thành thịch khi nghe thấy điều đó, mặt nó nóng bừng, chân nó run run, đất trời chao đảo, nó thấy nó đang đứng không vững nữa.

Nhật Nam đỡ lấy nó:

- Cậu sao thế?

- NÀY!- nó hét lên- CẬU MÀ ẮN NÓI LINH TINH NỮA THÌ CHẾT VỚI TÔI RỒI CHƯA?- nó đánh vào đầu Nhật

Nam cốp!

- Ha ha...

Cuối cùng thì ngày công diễn cũng đến....

- KHÔNG!!!!- Thanh Linh hét lên khi các bạn nữ đang cố gắng lôi nó ra khỏi phòng thay đồ.

- Không sao mà! Nhìn bạn rất xinh!!!!

- KHÔNG!! TỐ...TỐ KHÔNG ĐI ĐƯỢC ĐÂU!!!!- Nó hét lên, mặt mũi đỏ bừng, nó có cảm giác ai mà nhìn thấy nó trong bộ dạng này sẽ chết ngất vì khủng khiếp mất!

- Có chuyện gì ở đây vậy?- Nhật Nam bước đến khi nghe có tiếng nó hét!

Một toán con trai cũng đi theo Nhật Nam, hò hét:

- Ủa? Thanh Linh đâu rồi!

- Juliet mau xuất hiện đi nào!

- Woa.....- các bạn nữ trầm trồ không nói lên lời khi Nhật Nam xuất hiện trong trang phục hoàng tử, có cảm giác như cậu chính là chàng hoàng tử thật với phong thái lịch lãm, mái tóc vuốt keo ngược đằng sau để lộ đôi mắt sáng rực, nụ cười đẹp như một thiên thần, bông hồng cài trên ngực áo làm tôn lên vẻ hào hoa.

- Có chuyện gì thế các công nương?- Nhật Nam nói, giọng nói như mê hoặc, nụ cười cuốn hút làm các nàng ngừng thở.

Thanh Linh đứng sau bức rèm, nhòe ra, hình ảnh của Nhật Nam cũng làm nó đỏ bừng mặt, chân tay nó run run tí nữa thì đã khụy xuống rồi.

- Thanh Linh, cậu xong chưa?- Nhật Nam mỉm cười

Mặt nó càng đỏ bừng, dựa vào tường, nó đang xấu hổ chết đi được, làm sao mà trả lời được chứ!

- Cậu mau bước ra đi!- Mấy cô bạn đùn đẩy

- Nhanh nào ! Cậu ấy đang đợi kìa... !!!

- TỐ... tố...- nó ấp úng

Không đợi nó nói gì thêm, nó đã bị mấy cô bạn đùn đẩy văng ra khỏi rèm. Người đã đỡ nó chính là Nhật Nam...

Mắt chạm mắt....

Tay chạm tay....

Không gian như ứng động lại...

Không chỉ có Nhật Nam mà tất cả mọi người có mặt ở đó đều tròn mắt nhìn Thanh Linh. Chiếc váy hồng dài chạm gót bó sát vào cái eo nhỏ, mái tóc dài buông xõa tôn lên gương mặt nhỏ nhắn, mí mắt dài và đôi môi hồng bé xinh; đôi hoa tai hình chiếc nơ làm nó trông thật đáng yêu và chiếc vương miện lấp lánh sáng làm nó nhìn giống như một công chúa bước ra từ câu chuyện lọ lem.

Hình như không ai dám tin vào mắt mình! Nó thực sự đã trở thành một nàng Juliet ngây thơ và xinh đẹp!

Thanh Linh bối rối nhìn vào mắt Nhật Nam và tất cả mọi người. Nó ước như có một cái lỗ nẻ cho nó chui xuống thì tốt biết mấy! Biết ngay là ai cũng sẽ tròn mắt nhìn bộ dáng tức cười này của nó mà, ngay cả nó khi nhìn vào gương cũng không dám nhận đây là mình nữa. Tất cả chỉ tại nhỏ Hoa và mấy cái thú trang điểm của nhỏ!!!!

- Whoaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng kêu lên bất chợt của tất cả mọi người làm Thanh Linh giật mình, nó tròn mắt nhìn xung quanh.

- Thanh Linh, nhìn cậu xinh quá!

- Cứ như một nàng công chúa vậy!

- Tổ chụp chung với cậu nhé!

Mặt nó đỏ bừng, nó luống cuống quay đi, nó không thể chịu nổi trong bộ dạng này!

- Á!- một bàn tay kéo nó lại làm nó chột kêu lên

Nhật Nam thì thầm vào tai nó:

- Juliet... nàng chạy đi đâu thế?

- tôi.... Tôi...đi thay đồ- nó bối rối

- Bình tĩnh nào! Đến giờ ra sân khấu rồi!...- Nhật Nam nhìn nó, mỉm cười đầy quyến rũ làm trái tim nó đập thình thịch, tứ chi nó đều không muốn nghe nó điều khiển nữa mà ngoan ngoãn bước đi bên cạnh Nhật Nam..

Nhìn hội trường đang tụ tập đầy đủ toàn trường, Linh run lập cập, bình thường khi tập nó đã không được tự nhiên, trong bộ dạng này càng làm nó mất tự tin hơn nữa. Nó nắm chặt rèm cánh gà, nhìn xuống bên dưới, mặt nó tái đi, mồ hôi bắt đầu túa ra.

Một chiếc khăn lạnh quệt ngang trán làm nó giật mình quay lại, Nhật Nam đang mỉm cười với nó:

- Cậu không sao chứ?

- Tổ...tổ... run quá!- nó thành thật- Tổ chưa làm điều này bao giờ cả...

- Đừng lo...- Nhật Nam quàng tay qua vai nó an ủi- hãy tưởng tượng như dưới kia không có ai cả, chỉ có cậu với tôi như trong buổi tối hôm đó... cậu sẽ làm tốt mà!

Nụ cười của Nhật Nam dường như xua đi nỗi sợ hãi đang dâng lên trong lòng nó, dù vẫn còn hơi run nhưng nó vẫn khẽ mỉm cười.

- Hôm nay cậu rất xinh...- Nhật Nam nói thầm- Tôi tán công cậu nhé!

Mặt nó phút chốc lại đỏ bừng

- CẬU THÍCH CHẾT HẢ? - nó hét ầm lên rồi đẩy Nhật Nam ra.

Nhật Nam nhe răng cười:

- Tôi sẽ đợi đến nọ hôn cuối cùng...

Lời nói chột bay đến tai nó nhẹ nhàng như gió thoảng:

- Tôi sẽ hôn cậu thật đấy!

Cả thế giới dường như chuyển sang màu đen chỉ còn lại nụ cười của Nhật Nam trước mắt nó. Nhật Nam bước đi rồi mà má nó vẫn nóng bừng. Tên xấu xa... Cậu ta nói linh tình gì vậy???- tay nó run run nắm chặt tấm rèm.

Cuối cùng nó quyết định đó chỉ là một câu nói đùa của Nhật Nam để làm nó bình tĩnh trở lại, và đúng là nó đã bình tĩnh hơn nhiều. Mặc dù trong suốt vở diễn, cứ nhìn Nhật Nam là mặt nó lại nóng bừng và nó thấy bối rối nhưng điều đó lại rất hợp với hoàn cảnh là một nàng Juliet đang yêu. Những cử chỉ yêu thương, ánh mắt, lời nói của Nhật Nam làm tim nó đập thình thịch, dù chỉ là đang diễn nhưng những điều đó đã đập vào trái tim nó thật mạnh, làm không chỉ mặt nó đỏ bừng, mắt nó long lanh xúc động mà ngay cả những con tim các nữ sinh bên dưới dường như cũng đang bị đánh cắp.

Khán giả phía dưới luôn ồ lên vì hai đứa đã diễn quá hay, quá đạt! Nó có cảm giác rằng, đây không phải là kịch mà đây là chính là cuộc sống thật, cảm xúc thật của nó...

- Juliet... Vì sao nàng lại tự kết thúc cuộc đời mình bằng li rượu độc này! Ôi! Nó làm trái tim ta tan nát, ta làm sao có thể tiếp tục sống khi không có nàng! Đôi môi kia vẫn còn vương sắc hồng sự sống mà sao nàng đã ra đi... Hãy để ta được hôn nàng lần cuối rồi sau đó chúng ta sẽ gặp nhau bên kia cánh cổng thiên đường...

Những lời nói tha thiết của Nhật Nam khiến cho khán giả không có ai là không rơi lệ. Linh cũng phải công nhận, cậu ta đúng là một diễn viên đầy tài năng.

Mắt nó nhắm chặt nhưng nó vẫn cảm thấy hơi thở của cậu đang tiến lại gần mình, nó thấy tim mình đập thình thịch như trống trận.

- Thanh Linh...- một tiếng nói rất nhỏ bên tai nó- Anh yêu em ..

- Hãy làm bạn gái của anh nhé!

Đôi mắt nó chợt mở to khi đôi môi ấm áp của Nhật Nam đang dính chặt lấy môi nó. Từng hơi thở gấp gáp làm nó nhận ra đây không phải là nó tưởng tượng ra.

Nhật Nam đang hôn nó!

Rất nhẹ nhàng...

Giống như một làn gió khẽ hôn lên môi nó...

Nhưng cũng rất ngọt ngào...

Nụ hôn đầu đời làm nó bối rối, mặc dù Nhật Nam nghịch ngợm trêu đùa và hay giúp đỡ nó nhưng chưa bao giờ nó cảm nhận thấy rõ tình cảm của cậu ta như lúc này. Hình như nó còn vừa nghe được một lời tỏ tình....

Quá bất ngờ và quá xúc động, nó quên cả mất rằng Juliet phải tỉnh dậy và phải tự tử theo Romeo, nó cứ nằm im đó, mắt mở to xúc động, tim nó đập như muốn vỡ tung ra. Những câu nói của Nhật Nam cứ ám ảnh mãi trong đầu nó làm nó cứ mãi bàng hoàng không tỉnh ra được...

- Đây...- tiếng của Nhật Nam rất khẽ, cậu đang trong tư thế gục mặt của chàng Romeo đã tự tử vì tình.

- Cậu phải tỉnh dậy đi chứ? Vở diễn chưa kết thúc mà... Cậu vẫn còn là Juliet đấy! Tôi sẽ đợi câu trả lời của cậu ...- cậu ngược lên nhìn nó và mỉm cười.

Thanh Linh hít một hơi thật sâu, có lẽ nó đang làm cho khán giả dưới kia kinh ngạc lắm vì nó cứ bất động như thế cũng khá lâu rồi.

Nó từ từ ngồi dậy, nó giống như nàng Juliet mà cũng không phải là Juliet vì những gì nó đang nói đều xuất phát từ chính trái tim và tình cảm của nó. Nó khóc giống như chính bản thân nó cũng sẽ khóc nếu rơi vào hoàn cảnh của nàng và nó cũng sẽ nhìn Nhật Nam như nàng nhìn Romeo.

Nó biết rằng nó đã thích Nhật Nam rồi... và nó cũng cảm thấy rất vui khi hôm nay cậu cũng khẳng định tình cảm của mình với nó. Thực sự là nó đang xúc động! Xúc động vì lần đầu tiên trái tim nó đã loạn nhịp vì một người và biết rằng người đó cũng như vậy...

Nhật Nam nhìn những biểu hiện đầy cảm xúc trên gương mặt nó, cậu mỉm cười với nó, nhìn nó bằng ánh mắt chan chứa tình cảm. Cuối cùng thì nó cũng đã hiểu tình cảm của cậu và của chính mình... Hai trái tim đã tìm được nhịp chung của chúng!

Vở diễn kết thúc trong những màn vỗ tay rào rào không dứt!

Trong tất cả các tiết mục, đó là tiết mục xúc động và để lại ấn tượng nhất!

Phía sau cánh gà, tất cả ùa vào chúc mừng và khen ngợi:

- Woa!!! Linh ơi! Hôm nay cậu diễn hay quá! Tớ xem mãi rồi mà vẫn muốn khóc nè!- nhỏ Hoa cười thích thú, mặt nó đỏ bừng vì xúc động

- Đúng đấy! Hôm nay anh chị tuyệt quá!

- Em rất ngưỡng mộ!!!!

- Ôi!!!! Thanh Linh!!!!!! Xin hãy nhận lấy bó hoa hồng này dù tớ biết nó không xứng với vẻ đẹp của cậu hôm nay!!!!

Lại mấy tên ngốc này!

- Hôm nay nhìn Thanh Linh thật dịu dàng và đáng yêu!

- Nhìn rất giống một thiên thần!

- Xin hãy nhận lấy tấm lòng của bọn tớ!- cả bọn đồng thanh và giơ bó hoa trước mặt Linh.

Nó ngơ ngàng trong vài s rồi mỉm cười nhận lấy:

- Cảm ơn các cậu rất nhiều.

- Ôi!!!!!!- cả bọn kêu lên và ôm chầm lấy nhau khi nhận ra nụ cười của nó quá đẹp.

Thanh Linh quay sang, nó nhận thấy Nhật Nam cũng đang bị một nhóm con gái vây quanh xúm xít hỏi han. Cậu nhìn nó mỉm cười làm nó giật thót, má đột nhiên đỏ bừng, vội vàng quay đi.

Trong phòng thay đồ, nhỏ Hoa đang giúp nó tẩy đi lớp trang điểm mỏng, nó cứ nghĩ mãi, lúc này Nhật Nam đã tỏ tình với nó, nó cũng biết rằng mình đã thích cậu nhưng mà.....

“ tớ sẽ đợi câu trả lời của cậu”

Tiếng nói của Nhật Nam làm tim nó đập thành thịch. Điều đó cứ ám ảnh nó mãi, nó chau mày lại...

Chả lẽ nó lại nói là “tớ đồng ý”

Không được! nó lắc đầu

Hay là “tớ cũng thích cậu”

Nhưng tự nhiên nói ra như vậy thì có vô duyên quá không!

Nó thở dài, thật sự là nó không biết phải đối mặt với Nhật Nam thế nào đây!

Nhìn vẻ mặt của Linh, nhỏ Hoa nhận ra ngay, nhỏ cười:

- Bây... Nhật Nam tỏ tình với cậu rồi hả?

Nó giật mình, tí nữa thì nhảy ra khỏi ghế, nhìn con bạn mắt tròn xoe không hiểu:

- Sao....sao cậu biết?

- Nhìn mặt cậu thế kia ai mà không biết chứ?

- Mặt nó làm sao chứ?- nó sờ tay lên má

- Bọn tớ đều biết Nhật Nam luôn nhìn cậu với ánh mắt khác từ lâu rồi... Nếu cậu thực sự thích Nhật Nam thì hãy nói cho cậu ấy biết....

Nó chăm chú nhìn Hoa không nói.

- Cảm xúc được nhìn thấy người mình thích... khi người đó nói thích mình... và nụ cười của người đó khi mình nói thích người ta... tất cả những điều đó cậu đừng nên đánh mất chỉ vì cảm thấy xấu hổ.- nhỏ Hoa mỉm cười- ai cũng có những cảm xúc bối rối.. nhưng có những thứ nếu mất đi sẽ không lấy lại được đâu.. Hãy nói cho cậu ấy biết thực sự cậu đang nghĩ gì...

Thanh Linh nghe như nuốt từng lời nhỏ Hoa nói, những câu đó làm cho nó bình tâm lại rất nhiều. Đúng! Nó cần một chút quyết tâm và nó cũng sẽ nói với Nhật Nam là nó thích cậu ta! Nghĩ đến lúc đó, tim nó lại đập thành thịch thật mạnh.

Nhật Nam đang thay đồ, bộ đồ này quả thật rất nóng bức. Một cảm giác dâng lên trong lòng làm cậu bất giác nở một nụ cười. Vuốt nhẹ mái tóc, kéo nhẹ chiếc nơ trên cổ, cậu ngẩng người ra ghế, tự hỏi Thanh Linh sẽ nói gì với cậu...

Ring....ring... ring....

Tiếng chuông điện thoại.

Nhật Nam nhìn vào màn hình rồi khẽ nhắm mắt lại.

Cố gắng giữ gương mặt bình thản nhưng mặt cậu đã hơi biến sắc.

- Alô...

- Anh Nhật Nam...- một giọng nói rất dịu dàng- hôm nay anh giống như một chàng hoàng tử thực sự vậy...

- Em nói sao?- Nhật Nam nhận thấy một cái rung mình rất nhẹ.

- Em đã không thể rời mắt khi anh đi.

- Em đang ở đâu?

- Em đang ở cổng trường anh... đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau... ba anh cũng rất muốn gặp anh...

- Được rồi! Anh sẽ ra ngay!- Nhật Nam thở dài, cậu đã cố gắng trì hoãn giây phút này cũng như muốn nhanh chóng đến với Thanh Linh nhưng xem ra sự việc không còn đơn giản nữa rồi.

Nhật Nam nhanh chóng thay đồ, phi thẳng ra ngoài. Cậu đứng khựng lại khi nhìn thấy Thanh Linh. Nó cũng bối rối khi nhìn thấy Nhật Nam.

- Tôi...tôi mang nước đến cho cậu... Chắc hôm nay cậu cũng rất mệt!- Thanh Linh mỉm cười với cậu làm cảm giác không đành dưng lên trong lòng làm cậu nhói nhói đau.

Tóm chặt lấy vai Thanh Linh, cậu nhìn vào mắt nó và nói một cách khẳng định:

- Thanh Linh... bây giờ tôi có việc phải đi! Dù có chuyện gì xảy ra cậu cũng phải tuyệt đối tin tưởng tôi! Cậu hiểu không? Hãy đợi tôi về... và tôi sẽ nghe cậu trả lời của cậu!

Thanh Linh nhìn Nhật Nam ngơ ngác, nhìn thái độ và giọng nói của Nhật Nam làm nó có cảm giác như cậu sẽ đi xa nó lắm vậy! Có chuyện gì thế này? Nó mấp máy môi chưa kịp hỏi thì cậu đã đặt một nụ hôn lên môi nó làm đầu óc nó bỗng chốc trở nên trống rỗng:

- Hãy đợi tôi về... Nhất định cậu phải đợi tôi về!!

Trong khi Thanh Linh vẫn còn bàng hoàng vì nụ hôn bất ngờ của Nhật Nam thì cậu đã vụt qua nó, chạy đi thật nhanh.

Thanh Linh ngơ ngác, nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra! Ngay khi hoàn hồn nó cũng chạy vội theo cái bóng của Nhật Nam. Trong đầu nó ong ong hiện ra hàng ngàn câu hỏi mà nó biết chỉ có Nhật Nam mới giải đáp được. Không hiểu sao nó có cảm giác nếu để cậu đi bây giờ, có lẽ nó sẽ không có cơ hội gặp cậu nữa.

Chạy vội theo Nhật Nam...

Cổng trường...

Thanh Linh giật mình dừng lại....

Xa xa....

Một cô gái đang ôm chầm lấy Nhật Nam, khuôn mặt mừng rỡ. Cô bé ấy rất xinh, thân hình bé nhỏ, mái tóc đen xoăn xoăn từng búp đôi mắt to và cái miệng xinh không ngớt tiếng cười tiếng nói nhí nhảnh. Bên cạnh hai người là một người đàn ông mặc vest đen lịch sự. Khuôn mặt cô bé tươi rạng rõ nói những câu không dứt, giọng nói trong veo.

Nhật Nam quay lưng lại với nó nên nó không biết khuôn mặt cậu đang biểu hiện gì nhưng chỉ cần như thế thôi nó cũng có cảm giác một cái gì đó đánh trúng vào tim nó, chân nó run run rồi khụy hẳn xuống.

Người đàn ông mở cửa chiếc xe đen bóng bên cạnh...

Hai người bước lên...

Tay khoác tay...

Chiếc xe vụt đi mất....

Một chiếc lá khẽ bay theo rồi rơi xuống đất...

Cảnh vật dường như đang nhòe đi trước mắt nó...

1 ngày...

2 ngày...

3 ngày...

1 tuần....

2 tuần...

Thời gian chậm chạp trôi qua, nếu trước đây thời gian với nó là một cái gì đó vô cùng quý giá thì bây giờ nó lại cảm thấy ước gì thời gian trôi nhanh hơn nữa... Đã 2 tuần trôi qua từ ngày hôm đó nhưng Nhật Nam đã biến mất. Cậu không đến lớp, không có ở nhà và điện thoại thì không liên lạc được từ rất lâu.

Thanh Linh đi tuần như mọi ngày, nhưng hôm nay nó sợ cái yên ắng ở đây đến kì lạ, không ai làm ồn, không ai gây lỗi, mọi người đều nhìn nó và mỉm cười. Nó cũng cười chào họ nhưng nụ cười của nó dường như đã mất hồn.

Trong đầu nó những suy nghĩ nối tiếp những suy nghĩ, nó tự hỏi Nhật Nam đã đi đâu? Dễ dàng tan biến như bọt biển, chỉ nói là hãy đợi... đợi? Nó rất muốn đợi nhưng ít ra cậu cũng phải nói cậu đang ở đâu và nó sẽ đợi đến bao giờ chứ? Chỉ đơn giản là đợi... đợi một điều mong lung và không biết khi nào sẽ trở lại... Cái đợi đó làm tim nó đau lắm...

Những hình ảnh hôm đó hiện về trong trí nhớ rõ như chỉ mới hôm qua. Nó rất muốn biết cô bé đó là ai? Hai người có quan hệ gì? Nhìn gương mặt cô bé thì khẳng định cô bé đó thích Nhật Nam... Hai người bỏ đi như vậy và không nói với nó một câu nào.. Nó biết phải nghĩ thế nào đây?

Ngồi thụp xuống bàn, nó gục mặt vào lòng bàn tay, nó rất muốn khóc nhưng cố nén lại... Nhật Nam đã nói nó phải tin cậu dù chuyện gì xảy ra... nó sẽ tin.. tin đến khi nó biết nó đang tin vào điều gì...

Sự trống vắng trong lòng nó lúc này đang gào thét lên nó thích cậu bao nhiêu? Nó đã quá quen với sự hiện diện của cậu, những trò đùa, bộ mặt thản nhiên, đôi mắt như biết hát và nụ cười làm xung quanh cậu bừng sáng...

Bây giờ xung quanh nó chỉ còn nỗi cô đơn....

“ Tên ngốc! Cậu bắt tôi phải đợi đến bao giờ?”

Mấy đứa trong hội học sinh nhìn thấy khuôn mặt u ám đang mất dần sức sống của nó đều ngao ngán thở dài. Mọi người đều không biết chuyện gì đang diễn ra, chỉ biết rằng từ hôm diễn kịch Nhật Nam không đến lớp, hỏi Thanh Linh thì nó nói nhà cậu có việc riêng, khuôn mặt nó lúc nào cũng u ám nên không ai muốn hỏi nữa...

- Chị Linh....- nhỏ Lan gọi

Nó giật mình ngẩng mặt lên, cười:

- Sao thế em?

- Có chuyện gì xảy ra ạ? Nhìn chị buồn quá! Chẳng giống chị chút nào!

Nó ngơ ngác nhìn.

- Đúng đấy chị! Chắc anh Nhật Nam không đến lớp làm chị buồn đúng không? Dù em không biết có chuyện gì giữa hai người nhưng em tin anh ý sẽ xuất hiện thôi.

- Phải đó! Chị mất tinh thần như vậy thì anh ý biết sẽ buồn lắm!

- Chị phải vui vẻ lên!

Nó cười, may quá! Bên cạnh nó lúc nào cũng còn những người bạn tốt.

- Ủm! Chị hiểu rồi.

Nhìn mặt nó đã tươi tỉnh hơn, cả bọn đều thở phào nhẹ nhõm.

Đúng! Bây giờ nó chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra thì cần phải đợi, vui vẻ mà đợi... Nhất định Nhật Nam sẽ cho nó câu trả lời đúng nhất!

Biệt thự Wu

- Ba nói vậy là sao? Con phải trở về bây giờ ư ?

- Đúng vậy !- người đàn ông ngồi trên chiếc ghế bành quay lại, chống tay vào bàn làm việc, ông nhìn vào con trai mình không chớp mắt.

- Ba nói là sẽ để con học hết 3 năm mà !- Nhật Nam cố gắng bình thản nhìn vào mặt cha mình.

Đó là một người đàn ông đã ngoài 60 tuổi nhưng đôi mắt vẫn hiện lên tinh anh, vầng trán cao thông minh và dáng người thẳng, giọng nói trầm đầy quyền lực.

- Đúng là lúc đầu ba đã có ý định như vậy ! Nhưng bây giờ ba thấy không cần thiết nữa !- ông nói rất chậm-Con đã được học đủ về cuộc sống của những người bản hàn rồi, biết đủ về cuộc sống rồi... Ba muốn con sẽ sang Mỹ tiếp tục học với Bảo Ngọc. Hai con trước sau cũng sẽ kết hôn, nên học quen với cách sống ở bên nhau !

- Không được ! Con cảm thấy chưa đủ ! con muốn được tiếp tục học ở đó đến hết 3 năm sau đó con sẽ đi theo ý ba ! đó là điều mà ba đã hứa, ba đã nói sẽ không bao giờ nuốt lời. Việc con với Bảo Ngọc, trước sau con chỉ coi Ngọc như em gái, con sẽ không đặt hạnh phúc của mình vào lợi ích của ba !

- Con không thể nói như vậy ! Hai đứa đã đính ước từ nhỏ, bây giờ con nói không thể kết hôn với Ngọc, con bảo làm sao nó có thể đến với ai khác !

- Đó là lỗi của ba !- Nhật Nam cảm thấy cơn giận đang sôi lên trong lòng mình- Làm sao ba có thể lừa hai đứa trẻ mới chỉ 7 tuổi làm cái lễ đính hôn vớ vẩn đó được ! con bây giờ đã 17 tuổi biết suy nghĩ và không cần có trách nhiệm với hành động của một đứa nhóc chưa biết nghĩ ! Với Ngọc con chỉ coi nó là một cô em gái ốm yếu, cần chăm sóc ! con không bao giờ nghĩ gì thêm ! Ba đừng ép con, cả con và Ngọc sẽ rơi vào đau khổ mà thôi !

- Vì cô bé đó đúng không ? Nguyễn Thanh Linh...- ông khẽ trầm giọng xuống.

Nhật Nam cảm thấy có một luồng điện xẹt qua tim mình, ba cậu là người có thể làm mọi điều mà ông muốn và đủ khả năng làm mọi thứ chạy trong quỹ đạo của mình.

- Sao...sao ba biết cô ấy ?

- Con đừng tưởng ba để cho con đi thì ba sẽ để mặc con. Con làm gì hàng ngày ba đều biết...

- Ba theo dõi con?

- Ba chỉ muốn biết con trai của ba sẽ trưởng thành lên như thế nào? Con là người sống quen trong nhung lụa, ba muốn con về đó học chỉ là để con học thêm về cuộc sống này, hiểu những người không giống như con và hi vọng một ngày con đủ khả năng gánh vác lại sự nghiệp mà ba đã cố gắng xây dựng... Ba đã rất vui mừng khi con hòa nhập nhanh được vào cuộc sống đó, đi tìm hiểu và học hỏi rất nhiều, làm từ thiện và thân thiện với người già trẻ nhỏ... Không hổ danh con là con trai của ba...

Giọng ông đều đều...

- Cô bé Thanh Linh đó là một người phản chiếu lại cuộc sống của con, con mạnh mẽ và đầy quyền lực cô bé ấy yếu đuối và phải tự dựa vào sức mạnh của mình; con có tất cả còn cô bé đó phải đấu tranh cho sự sống của mình; con yên bình thản nhiên, cô bé đó đầy nhiệt huyết và sức sống.... Ba rất mừng khi con có người bạn như vậy, sẽ chỉ cho con biết muốn tồn tại sẽ phải vươn lên như thế nào! Một con người thuần khiết...

Nhật Nam nghe ba mình khen Thanh Linh mà mắt to ngạc nhiên.

- Nhưng tình cảm giữa hai đứa thì.... Không thể được!- ông ngược lên nhìn Nhật Nam bằng đôi mắt mệnh lệnh- Người mà con chọn chỉ có thể là Bảo Ngọc!

- Con chỉ có thể coi cô ấy là em gái!

- Chúng ta nợ gia đình Bảo Ngọc! Bản thân con nợ họ! Ba mẹ Bảo Ngọc đã hi sinh mạng sống để cứu con, món nợ đó con không thể không trả.

- Con biết điều đó! Nhưng như vậy không có nghĩa là con phải cưới Bảo Ngọc! Con có thể coi Ngọc là em gái và chăm sóc cho Ngọc suốt đời, giúp Ngọc tìm được hạnh phúc nhưng con không thể yêu cô ấy!!!- mặt Nhật Nam đã đỏ bừng vì tức giận.

- Nhưng Ngọc nó yêu con, con cũng biết nó bị bệnh tim... Con đừng làm nó phải sốc!

- Đó chính là do ba!- Nhật Nam hét lên- Chính ba đã luôn nhồi nhét vào đầu Ngọc rằng con sẽ là người cưới cô ấy và luôn ở bên cô ấy! Chính ba gây ra cảnh tréo ngoe này! Không phải là con!

- Dù là ai thì sự việc cũng đã đến nước này rồi- ông vẫn bình tĩnh, đôi mắt ông buồn rầu nhìn những biểu hiện đau khổ trên mặt Nhật Nam- Chẳng lẽ con lại muốn nhìn thấy Bảo Ngọc phải đau đớn hay đột quỵ vì chính con?

Câu nói này đã rút hết mọi phản kháng trong Nhật Nam. Cậu run run bám chặt vào thành ghế cho khỏi ngã. Cậu nợ Bảo Ngọc món nợ ân tình với ba mẹ cô ấy- người đã hi sinh mạng mình để cứu cậu, làm sao cậu có thể hại con của họ. Cậu đồng ý đến sống ở một nơi khác cũng chính vì cậu muốn Ngọc xa cậu, tìm được tình yêu của mình. Cậu không yêu Ngọc, làm sao có thể là người mang đến hạnh phúc cho cô ấy!

Còn Thanh Linh, một tình yêu còn chưa kịp bắt đầu....

Trái tim cậu đau thắt như có ai đang xé nó làm đôi...

Người đàn ông ngồi im lặng lẽ nhìn con trai mình. Ông thương cho nó với mối tình mới chớm nở nhưng nó sẽ phải học cách trở thành một người đàn ông và có trách nhiệm với tất cả mọi người xung quanh mình, nhất là Bảo Ngọc, con bé từ khi ba mẹ nó mất nó đã luôn coi Nhật Nam là chỗ dựa duy nhất của mình.

Ông vẫy tay gọi người quản gia:

- Ông mau đưa Nhật Nam về phòng, nhớ canh giữ cẩn thận! Tôi không muốn nó bỏ trốn!

Còn lại một mình, ông Trung nhìn ra bên ngoài, trời đang tối dần. Ông nghĩ đến người vợ đã khuất của mình “ Nếu bà còn sống có lẽ bà sẽ biết nên làm gì?”. Ông nghĩ đến hai người bạn thân thiết của mình, hai người đã hi sinh mạng mình để cứu đứa con trai bé bỏng mới chỉ 6 tuổi của ông trong một tai nạn trên núi, sau đó họ còn để lại toàn bộ tài sản sất nhập với công ty của ông. Nhờ có họ, ông mới có thể gây dựng tập đoàn Lotus lớn mạnh như bây giờ. Ông đã luôn tự hứa với lòng sẽ chăm lo cho đứa con gái bé bỏng của họ.

Nhớ lại ngày đầu tiên khi hai đứa nhỏ gặp nhau, Nhật Nam đã tỏ ra rất trưởng thành và trở thành chỗ dựa cho nỗi đau mất mát của nó. Con bé luôn bám lấy Nhật Nam và quen với sự hiện diện của thằng bé trong cuộc sống của nó... đến mức bây giờ ông sợ nó sẽ đột quỵ nếu Nhật Nam rời xa nó...

Ông Trung thở dài, chưa bao giờ ông thấy làm cha khó như bây giờ! Dù bây giờ Nhật Nam cảm thấy hận ông, nhưng có lẽ cậu cũng hiểu điều ông làm là đúng đắn và cậu sẽ phải học cách chấp nhận nó.

Bảo Ngọc đứng ngoài cửa, nó đã nghe hết toàn bộ câu chuyện... Giống như những câu chuyện hai người đã nói suốt những ngày qua, nó buồn vì Nhật Nam vẫn không thay đổi ý định...

Sau khi Nhật Nam đi khỏi, dựa lưng vào tường nhìn cái bóng cậu đã đi khuất, nó gõ cửa và bước vào trong.

- Con chào bác! – Ngọc mỉm cười.

- Con ngồi xuống đây! – Ông Trung hiền từ.

Nhìn thấy những nét buồn trên gương mặt nhăn nheo của ông Trung, nó cảm thấy chạnh lòng. Nó mất ba mẹ từ rất sớm, từ cái tuổi mà nó cảm tưởng như nó sẽ chết nếu phải xa ba mẹ. Nhưng cuối cùng thì nó cũng đã vượt qua nhờ có ông và nhờ Nhật Nam. Ngọc đã sớm coi ông Trung là người cha của mình. Ông

cũng luôn chăm sóc và bảo bọc cho nó như một đứa con bảo bối của mình đúng như cái tên của nó- một viên ngọc quý!

Nếu tình cảm gia đình đến với nó dễ dàng bao nhiêu thì tình yêu đối với Nhật Nam cũng dễ dàng như vậy. Từ khi ba mẹ nó mất, Nhật Nam là người duy nhất nó muốn ở bên cạnh. Nó nhớ như in tất cả những kỉ niệm hai đứa đã có với nhau, những lần chạy nhảy rong chơi, những quyển sách mà Nhật Nam dạy nó học, những câu chuyện Nhật Nam kể với nó, những lần Nhật Nam lo lắng chăm sóc khi nó trở bệnh...

Tất cả... tất cả làm nên một tình yêu mà nó biết cả đời nó cũng không muốn thay đổi.

Ngọc cũng biết ngay khi nhận ra tình cảm khác lạ mà nó dành cho Nhật Nam, cậu đã chọn cách sống xa nó...

Đã hơn một năm trôi qua, nó cũng đã mong cho cậu được hạnh phúc và cũng cầu chúc ỉnh như vậy.

Nhưng nó vẫn hi vọng Nhật Nam sẽ cảm nhận được cậu yêu nó nếu rời xa nó...

Và bây giờ sự thật thì đã ngược lại, nó vẫn mãi chỉ là một cô em gái. Nếu nó không để Nhật Nam đi, cậu không gặp được cô gái đó thì có lẽ nó sẽ là người được ở bên cậu. Nhưng bây giờ thì cậu đã gặp được Thanh Linh...

Không có Nhật Nam, nó thật sự sợ nó sẽ không sống nổi...

Nước mắt nó chọt rơi...

Ông Trung thở dài, ông cầm lấy bàn tay nó. Ngọc là một cô gái tốt và yếu đuối, mỏng manh như ngọn cỏ, ông thực sự mong Nhật Nam có thể hiểu và chọn Ngọc.

- Con đừng khóc! Bác đã nhốt Nhật Nam lại rồi... Sớm muộn gì nó cũng sẽ nghĩ thông!

Ngọc khẽ lắc đầu.

- Con nghĩ cứ tiếp tục như vậy thì anh ấy sẽ chẳng bao giờ đồng ý đâu bác ạ... Anh ấy sẽ phản đối đến cùng....

Ông Trung thở dài.

- Bác... không biết nói gì để xin lỗi con...

- Bác hãy để cho anh ấy quay về đó đi...

- Sao?- ông Trung ngạc nhiên- Con muốn bác cho nó quay lại đó?

- Vâng...- Ngọc khẽ đáp- Cứ như thế này sớm hay muộn anh ấy cũng sẽ tìm cách phản đối... Bác hãy để anh ấy về đó đi! Hãy để anh ấy ra đi một cách tự nguyện. Con cũng sẽ chuyển về đó.. Con sẽ giành lấy anh ấy bằng mọi giá!

Ngọc cắn chặt môi.

Ông Trung thở dài:

- Con phải cẩn thận. Bác sẽ cho người trông nom hai đứa.

- Vâng...

Thanh Linh gục mặt xuống bàn, mắt lim dim. Mấy hôm nay nó cảm thấy bất kì lúc nào rảnh là nó có thể ngủ ngay được. Nó đã đi tìm một công việc mới trong một cửa hàng sách, không đông khách lắm nhưng riêng việc bê những chồng sách nặng trĩu rồi sắp xếp lên giá cũng đủ quay nó mệt dù người rồi. Ít nhất lương ở đó cũng khá...

Nhật Nam vẫn chưa quay về dù đã 3 tuần lễ trôi qua! Nó luôn tự hỏi là cậu đã đi đâu? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nhưng nó chẳng biết gì về cậu cả nên dù có muốn, nơi duy nhất nó có thể đến là căn nhà lúc nào cũng không có người mở cửa.

Nó vẫn chờ vì nó tin những gì Nhật Nam đã nói với nó trước khi đi, nhưng nếu lâu quá nó sợ nó sẽ quên giọng nói của cậu mất...

Thanh Linh thở dài....

Đôi mắt nó mơ màng...

Nó ngủ rất ngon...

Có tiếng ồn ào bên ngoài nhưng nó không nghe thấy gì cả !

Cạch !

Rầm rầm rầm !!!!!

Những tiếng bước chân đi như nện xuống sàn làm nó nheo mắt, đầu nó đau nhức vẫn muốn tiếp tục ngủ.

- Chị Linh !!! Dậy...dậy mau !!!!!

Linh bị nhỏ Lan kéo dậy khỏi bàn một cách bạo lực, nó nheo mắt, nhảy nhảy trán hồi lơ đãng :

- Sao thế ? Chị đang ngủ ngon mà...

- Chị ơi !!! Anh Nhật Nam đến lớp rồi !!

Hả ? Giống như nó vừa nghe thấy một tiếng sét rất lớn vậy, mắt nó mở to tỉnh cả ngủ, tim nó chọt ngừng đập vài s khi nghe đến cái tên đó. Nó nhìn nhỏ Lan đang phấn khởi nhìn nó :

- Nhật Nam...đến lớp rồi à ? Có thật không ?- Linh bật dậy khỏi ghế !

- Thật đấy ! Chị đến lớp 11b mà xem ! Em vừa nhìn thấy anh ấy còn vẫy tay chào em mà !

Thanh Linh chạy vụt ra cửa lớp, vừa ngoặt ra cửa nó đã đâm sầm vào một người , mũi nó đập vào ngực người đó đau điếng.

- Ui da.... !- nó kêu lên.

Linh sây sầm mặt mũi, nó phải chống hai tay vào ngực người đó cho khỏi ngã, một đôi tay nắm chặt lấy hai bả vai nó.

- Cậu đi đâu mà vội thế ?

Giọng nói quen thuộc cất lên làm Thanh Linh khẽ thót một cái trong tim. Nó quên luôn cả cái đau dần dần ở mũi, mắt nó mở to hết cỡ, nó thấy mình đang run run, nó ngược mắt lên nhìn.

Nhật Nam đang ở trước mắt nó....

Đúng là cậu ấy... !

Cậu ấy đang cười...

- Cậu không sao chứ ?- Nhật Nam mỉm cười.

- Tôi...tôi...

Không thể tin được là Nhật Nam đang thực sự ở trước mặt nó, nước mắt nó đang chuẩn bị trào ra....

Bỗng Nhật Nam kéo nó thật mạnh ! Tay cậu ôm thật chặt đầu nó vào ngực mình, cậu nói thật khẽ :

- Bình tĩnh, Thanh Linh....không được khóc !

Cúi mặt xuống tai nó, cậu nói thật nhỏ chỉ mình nó nghe thấy :

- Tôi đang bị theo dõi... cả cậu cũng vậy...

Thanh Linh khẽ giật mình, nó cố nín không khóc. Giọng Nhật Nam vẫn nói đều đều :

- Tôi sẽ tìm cơ hội nói chuyện với cậu... Cậu phải chờ tôi... Tôi sẽ giải thích mọi chuyện... Bây giờ cậu phải tin tôi...

Linh khẽ gật đầu.

Nhật Nam khẽ đẩy nó ra :

- Lần sau cậu đi phải cẩn thận ! Không có tôi cậu đã ngã mất rồi đấy !

Vỗ nhẹ lên vai nó, cậu bước đi....

Thanh Linh nhìn theo, một người đàn ông to lớn trong bộ vest màu xám đi theo cậu. Đi qua Thanh Linh, ông ta nhìn nó rồi cũng mỉm cười bước đi.

Chuyện gì đã xảy ra với cậu thế ?

Đột nhiên nó thấy cậu có vẻ gầy đi nhiều, đôi mắt buồn và nụ cười kém tươi.

Thanh Linh nhìn theo Nhật Nam mà thấy ngỡ ngàng không hiểu. Nhưng chỉ cần nhìn thấy cậu là được, nó khẽ mỉm cười, chỉ cần nhìn thấy cậu thôi !

Nước mắt khẽ rơi xuống má trên môi, nó cũng không hiểu sao lại khóc, chắc là nó đang vui quá đó mà!

3 ngày trôi qua...

Nó không có cơ hội nào nói chuyện với Nhật Nam...

Ngày nào cậu cũng đến lớp và ngồi im đó...

Người đàn ông không lúc nào cách cậu quá 3 bước.

Mỗi giờ ra chơi Thanh Linh đều đi tuần qua để nhìn Nhật Nam, khuôn mặt cậu thản nhiên như suy nghĩ đến điều gì đó xa lắm. Nó khẽ thở dài, cậu đã bảo nó đợi thì nó nên đợi vậy... Nhưng thật sự trong lòng nó có quá nhiều câu hỏi, nó rất muốn hỏi và rất muốn biết, rất muốn được giúp đỡ cậu...

7. Chương 7

Giờ thể dục....

Các bạn gái ngồi xúm lại bàn tán xôn xao...

Các bạn nam đang đá bóng...

Thanh Linh ngồi bên cạnh nhóm con gái nhưng không muốn tham gia bàn luận gì cả, nó dựa lưng vào tường, ngược lên nhìn bầu trời nắng nhẹ, nó thở dài một cái.

Không biết đến bao giờ nó mới được nói chuyện với Nhật Nam ?

Cái khoảng cách giữa hai người làm nó thấy bức bối !

Xoẹt !!!!!!!!!!!!!

Một cái bóng đang xoẹt tới....

Đôi mắt nó mở to rồi theo phản xạ nó bật ngay dậy...

Bình !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Một tiếng va chạm lớn nổ ra !

Tay nó đang chặn một quả bóng lao tới với tốc độ tên lửa...

Tay nó run run....

Trán lấm tẩm những giọt mồ hôi...

Thật sự là rất đau !

- Cảm...cảm ơn cậu Thanh Linh...- một giọng nữ run rẩy. Cô nàng đang ngồi phệt dưới tay nó. Không có nó kịp thời chặn quả bóng đó lại, nguy cơ là cô nàng đã bị ngất xỉu rồi cũng nên.

- Không có gì !- nó khẽ đáp, mặt nó đã chuyển sang màu tái.

Mấy tên con trai bắt đầu chạy lại.

- Trời !!! Xin lỗi !! Tôi không để ý quả bóng...

- Cậu có sao không Thanh Linh ?

- NÀY!!!!- Nó hét lên- CÁC CẬU ĐÁ BÓNG THẾ HẢ? NẾU KHÔNG CÓ TÔI THÌ CÔ ẤY ĐÃ PHẢI VÀO VIỆN RỒI!!! MẮT MŨI CÁC CẬU ĐỂ ĐÂU THẾ HẢ?

Mặt nó đỏ bừng vì giận, nó đang cố ngăn cơn đau ở cánh tay đang lan ra làm bủn rủn chân tay.

Nghe nó quát, đứa nào cũng cúi mặt nhận lỗi.

Thanh Linh quát to hơn:

- TÔI SẼ VÀO GỌI THẦY THỂ DỤC! CÁC CẬU ĐỨNG IM ĐÓ CHUẨN BỊ CHỊU PHẠT ĐI!

Rồi nó hăm hăm bỏ đi...

Ngay sau khi khuất sau bức tường, chân nó khụy xuống, người nó run rẩy, phải dựa vào tường nó mới đứng vững được.

Đau! Thật sự là đau quá!

Thanh Linh cắn môi thật chặt, nó phải cố lết được đến phòng y tế !

Chợt nó thấy mình bị nhấc bổng lên !

- Á !!!

Nó giật mình ngược lên nhìn và thấy Nhật Nam.

- Yên nào ! Tôi sẽ đưa cậu đến bệnh viện !- Nhật Nam mỉm cười.

- Nhưng... nhưng...- má nó nóng bừng. Nó vội nhìn đằng sau Nhật Nam nhưng người đàn ông không đứng ở đó.

Nhận thấy nó đang nghĩ gì, Nhật Nam cười :

- Đừng lo ! Tôi cắt đuôi ông ta rồi...Bây giờ chúng ta phải chạy thật nhanh khỏi đây ! Nên...cậu đừng quấy trên tay tôi !- cậu nhìn nó bằng ánh mắt đăm đăm đuổi.

Linh nắm chặt lấy áo Nhật Nam, mắt nó rơm rớm...

Bệnh viện.

- Phù...- ông bác sĩ thở ra nhẹ nhõm- may mà không bị gãy xương, chỉ bị sưng một thời gian thôi... cháu nhớ đến thay băng thường xuyên nhé !

- Vâng !- Linh vui vẻ đáp, đúng là tay nó đã đỡ đau hẳn.

Nhìn xuống cánh tay bị băng kín của mình, nó khẽ cử động đầu ngón tay.

Phù.. !!! May quá ! Nó vẫn có thể cầm bút.

Nó bước ra ngoài, Nhật Nam đang ngồi ở ghế chờ đợi nó. Nhìn thấy nó, cậu đứng dậy :

- Tay cậu sao rồi ?- Nhật Nam lo lắng hỏi.

- Không sao ! Băng lại rồi...- nó mỉm cười- Mà sao cậu lại ở đó ?
- Cửa sổ lớp tôi nhìn xuống sân thể dục mà... Va chạm mạnh như vậy ai mà không nghe thấy chứ ! Nhìn mặt cậu là tôi biết...Tôi đã phải giả vờ đến nhà vsinh rồi trèo cửa sổ trốn ra đây!
- Ừm...cảm ơn cậu...
- Sao cậu phải cố chịu đau làm gì ?
- Tôi....chỉ không muốn các bạn lo lắng... Hơn nữa, cũng không chảy máu mà...
- Thật là hết biết ! – Nhật Nam thở dài.

Thanh Linh cúi mặt xuống, nó chợt thấy ngưỡng, tim nó đập thật nhanh... Nó có rất nhiều điều để hỏi Nhật Nam nhưng khi đối diện với cậu thì trí khôn của nó dường như bay đi đâu hết.

Nhật Nam tóm lấy tay nó :

- Đi thôi! Tôi có rất nhiều điều muốn nói với cậu!- cậu mỉm cười.
- Ừm... tôi cũng thế...- nó khẽ đáp!

- Sao lại là nhà cậu? Ông ta có thể quay về đây bất cứ lúc nào ?- Thanh Linh thẳng thốt.

Nhật Nam mỉm cười, ấn nó ngồi xuống ghế :

- Không đâu ! Ông ta sẽ không nghĩ đến việc tôi dám về nhà mà sẽ dôn đáo chạy đi tìm khắp nơi... Đây thực ra lại là nơi an toàn nhất....

Nhật Nam đặt một lon nước trước mặt nó.

- Cậu nói đi....tất cả chuyện này là thế nào ?- Thanh Linh nhìn Nhật Nam bằng đôi mắt buồn rười rượi.- Từ đầu đến cuối vẫn là tôi chẳng biết gì về cậu hết...

Nhật Nam bước đến, cậu khẽ lau những giọt nước mắt đang bắt đầu chảy xuống má nó.

- Tôi sẽ kể cho cậu...về tôi....

Thanh Linh im lặng, nó chăm chú nghe câu chuyện của Nhật Nam...

30 phút trôi qua....

- Khoan đã...- nó hoang mang- Nói như vậy nghĩa là ba cậu biết tôi ????
- Ừm... về cơ bản là biết khá rõ.
- Axxxx !!! Sao cậu có thể làm bộ mặt thản nhiên đó chứ !!- Nó hét lên, cốc vào đầu Nhật Nam.
- Cậu bạo lực quá đấy !- Nhật Nam xoa đầu.

Thanh Linh định nói thêm nhưng đôi mắt Nhật Nam dường như đã đi xa hơn, cậu tiếp tục kể :

- Tôi hiểu rất rõ về ba... Ông ấy có thể làm được những điều không thể ! Mặc dù tôi biết rõ điều đó, biết rõ rằng ba sẽ kiểm soát tôi nhưng tôi đã lơ là...- Nhật Nam nhìn Thanh Linh- Tôi đã lơ là cậu cũng sẽ lọt vào tầm ngắm của ông ấy...
- Tôi không bao giờ trách ba... Tất cả những gì ông làm đều đúng! Ông dạy cho tôi cách học, cách sống, dạy tôi tất cả những kĩ năng cần thiết để trở thành một quý ông hoàn hảo. Ông chỉ cho tôi thấy thế giới này cần những con người như thế nào? Ông đưa tôi đến đây cũng vì muốn dạy cho tôi cách trưởng thành hơn... Ba tôi là một người biết nhìn xa...
- Bảo Ngọc....- giọng cậu trầm xuống- là một câu chuyện của một món nợ ân tình... Tôi nợ ba mẹ Ngọc mạng sống của mình... Ngọc bị suy tim, nó luôn coi tôi là người duy nhất của cuộc đời mình. Từ nhỏ nó đã không chịu rời xa tôi rồi... Tôi đã luôn chăm sóc nó như một cô em gái bé bỏng mà mình hằng mong ước...

- Nhưng con bé không muốn dừng lại ở đó....

Những câu chuyện cứ tiếp diễn, Thanh Linh cúi mặt xuống... Nó có cảm giác nó đang nghe câu chuyện về một ai đó chứ không phải Nhật Nam.... Trước đây Nhật Nam với nó gần gũi bao nhiêu thì bây giờ cậu xa cách bao nhiêu... Giống như cậu là một người ở một thế giới khác và bây giờ cần quay về thế giới đó.

- Như vậy....- nó khẽ hỏi... Bảo Ngọc sẽ đến đây?

- Con bé nói với tôi như vậy... Nhưng tôi cũng không biết là lúc nào?

- Và ba cậu sẽ canh chừng không cho cậu lại gần tôi...

- Về cơ bản là như vậy....

.....

Nhận thấy sự im lặng của nó, Nhật Nam lo lắng:

- Cậu không sao chứ?

- Cậu nghĩ...tôi không sao à?- nó ngẩng mặt lên, đôi lông mày chau lại, đôi mắt đầy giận dữ, hai má đỏ bừng, mím chặt môi lại.- VÌ SAO CẬU CÓ THỂ GIẤU TÔI NHIỀU VÀ LÂU NHƯ VẬY?- Nó túm lấy cổ áo Nhật Nam, hét lên.

- Vì cậu đâu có hỏi tôi....- Nhật Nam nhìn nó buồn buồn

- Tôi hỏi thì cậu có nói không?- Nó run run.

- Tôi sẽ nói... chỉ cần là Thanh Linh hỏi tôi, thì dù là điều gì tôi cũng sẽ nói....- Nhật Nam nhìn nó, đôi mắt đầy

tình cảm chân thành.

Thanh Linh run run, đôi mắt nó đã muốn khóc, nó cúi mặt xuống:

- Tôi....tôi ghét tất cả những điều này.... Tôi ghét tất cả những sự thật về cậu...Tôi thực sự ghét....- giọng nó run run

Nó bắt đầu khóc.

- Vì sao cậu lại trở nên xa cách với tôi như vậy? cậu thực sự... quá khác với tôi...- Linh nghẹn ngào, nó không thể giữ được những bức xúc đang dâng lên trong lòng.

- Nhưng....tôi lại thích cậu... Tôi thực sự thích cậu.- con tim nó đang thổn thức.

Nhật Nam tròn mắt nghe những gì nó đang nói.

- Tim tôi như muốn ngừng đập khi cậu hôn và nói thích tôi.... Tôi đã rất nhớ cậu... rất nhớ cậu khi cậu bỏ đi....

Đôi vai nó run lên trong tiếng khóc.

Một bàn tay khẽ chạm lên má nó...

Một nụ hôn đến bất ngờ...

Đôi môi Nhật Nam thật ấm, đôi tay cậu vững chắc như truyền cho nó thêm can đảm.

Nhật Nam nhìn vào mắt nó:

- Tôi nhất định sẽ giải quyết chuyện này thật nhanh... Tôi sẽ trở lại là Nhật Nam thuộc về nơi này... Tôi nhất định sẽ làm thế và cậu phải đợi tôi..

- Hãy hứa là cậu sẽ đợi tôi....

Nó khẽ gạt đầu, Nhật Nam ôm chặt lấy nó, ở trong vòng tay cậu nó cảm thấy yên bình.

Nó sẽ đợi...

Sẽ đợi dù không biết là sẽ đợi đến bao giờ....
Chỉ cần Nhật Nam hứa sẽ trở về thì nó sẽ đợi...

8. Chương 8

Sáng hôm sau.

Trường Union.

Lớp 11a.

- Các em trật tự!!!!!!- Cô giáo chủ nhiệm gõ càn cạch lên bảng, quát to.

Cả lớp đang nhôn nhao trong buổi sáng bỗng nhiên im bất. Cô giáo nở nụ cười:

- Trước khi các em vào lớp! Cô muốn giới thiệu với các em bạn mới!

Cả lớp đều hướng mắt ra cửa.

Con trai bắt đầu kêu lên khe khẽ...

Con gái bắt đầu xôn xao...

Thanh Linh mở to mắt nhìn thẳng thốt....

Đang bước vào lớp chính là cô bé nó nhìn thấy ở cổng trường với Nhật Nam hôm nào. Đúng là mái tóc đen xoăn từng búp, đôi mắt to long lanh và đôi môi xinh xắn đường như lúc nào cũng đang cười.

Thanh Linh cảm thấy mồ hôi đang túa ra trong lòng bàn tay.

Cuối cùng thì Bảo Ngọc cũng đã đến...

- Xin chào các bạn!- Bảo Ngọc nói rất dễ thương- Tớ là Bảo Ngọc... Từ nay tớ sẽ học ở đây, rất mong các bạn sẽ giúp đỡ!

Bảo Ngọc cười làm tất cả con trai trong lớp đều đỏ mặt. Những tiếng khen ngợi vang lên khe khẽ.

- Hura.....!!!!

- Cô ấy xinh quá!

- Cứ như búp bê vậy !

- Giọng nói cũng dễ thương nữa...

- Được rồi ! Các em trật tự !!!!- Cô giáo quát rồi quay sang Bảo Ngọc- Em tự chọn chỗ ngồi nhé !

- Vâng...- Bảo Ngọc đáp lễ phép.

Cô bé bước xuống phía dưới, chỉ đáp lại những tiếng mời gọi của mấy tên con trai bằng một nụ cười mỉm làm tim các chàng điều đứng. Cuối cùng Bảo Ngọc dừng lại trước mắt Thanh Linh.

- Tớ có thể ngồi cạnh cậu được không ?

Linh bàng hoàng mất mấy s, cuối cùng nó cũng không thốt lên được câu nào mà chỉ khẽ gật đầu. Lần trước nhìn từ xa nó đã thấy Bảo Ngọc thật xinh đẹp, bây giờ ở gần còn cảm thấy cô bé xinh hơn nữa, một vẻ đẹp mong manh khiến cho người ta muốn được chở che.

Nhận thấy vẻ bối rối trên gương mặt nó, Bảo Ngọc mỉm cười :

- Cậu giúp đỡ mình nhé !

Sự dễ thương của cô bé làm Thanh Linh cảm thấy không thể không có cảm tình với Bảo Ngọc. Nó khẽ đáp :

- Ủm....

Với nó, mọi cô gái yếu ớt đều cần được bảo vệ.

Giờ ra chơi, cả nam lẫn nữ đều vây quanh hỏi han Bảo Ngọc. Cô bé cũng rất vui vẻ kể ọi người nghe những câu chuyện của mình, thái độ cởi mở của Bảo Ngọc làm cả lớp quý mến.

- Wa....nghĩa là trước khi về đây, cậu học ở nước ngoài à ?

- Ủm... - Ngọc khẽ đáp

- Bên đó chắc chắn là tuyệt hơn ở đây rất nhiều lần !...- cô bạn tỏ ý ngưỡng mộ.

- Nhưng... nhưng mình thích học ở đây hơn !- Ngọc mỉm cười hiền dịu

- Sao thế ?

- Vì...vì...- Ngọc đỏ mặt-... ở đây có người Ngọc thích !

- Waaaaaaaaa !!!!!- tất cả cùng đồng thanh kêu lên.

Thanh Linh ngồi im nãy giờ, nó bỗng thấy tim mình giật thót.

- Người Ngọc thích là ai thế ???- tất cả cùng tò mò.

Bỗng nó đứng phắt dậy :

- Xin...xin lỗi...mình phải đi đến văn phòng hội...

Thanh Linh vội bước đi thật nhanh, một cảm giác dâng lên làm nó thấy tim mình đau nhói. Một bóng người đi tới làm nó đứng khựng lại ở cửa lớp.

Nó ngược mắt lên, giật mình nhìn thấy Nhật Nam.

- Cậu....- mắt nó hốt hoảng.

- Tổ nghe nói Bảo Ngọc ở đây...- Nhật Nam cười buồn.

Thanh Linh cúi xuống, nó chưa kịp trả lời thì đằng sau đã nghe thấy tiếng Bảo Ngọc :

- A ! Anh ấy đến kìa !

Nhật Nam bước đi qua nó....

- Em đến đây sao không nói trước cho anh biết?

- Em muốn anh bất ngờ mà...

Linh nghe thấy tiếng Bảo Ngọc cười rất nhẹ.

- Thì ra người Ngọc thích là Nhật Nam sao?- tiếng một bạn gái.

- Ủm....- Ngọc đáp

- Waaaaaaaaa!!!!!!- mọi người reo lên bất ngờ.

Thanh Linh nhắm mắt lại, nó có cảm giác mọi tiếng động sau lưng nó đều ở một nơi nào đó rất xa. Mặt nó nóng bừng, mắt nó ướt ướt, tim nó giống như có ai đó đang bóp chặt, một cảm giác khó thở làm nó cảm thấy choáng váng.

Dựa tay vào tường, nó cố bước đi thật nhanh và không quay đầu lại.

Thanh Linh khó nhọc bước lên sân thượng. Nó cảm thấy mình đang bị thiếu không khí trầm trọng. Ngay khi một luồng gió thổi tấp vào mặt, vào mũi, vào tóc, nó ngồi phịch ngay xuống gờ cửa... Một cảm giác mệt mỏi xâm chiếm lấy toàn bộ cơ thể làm nó phải thở dồn dập...

Linh có cảm giác như nó vừa bị ai đó bóp mũi, và bây giờ nó cần căng lá phổi lên đón từng luồng không khí trong lành cho cơ thể đang khát dưỡng khí của mình.

Mặc dù đã biết trước về sự xuất hiện của Bảo Ngọc nhưng bây giờ nó lại cảm thấy nó đang mất tinh thần. Đó là một cô bé dễ thương, đáng yêu và yếu đuối ... Làm sao nó có thể tranh giành với một cô bé như thế? Dù trước đó nó đã tự hứa phải giữ Nhật Nam bằng mọi giá nhưng bây giờ khi đối diện với Bảo Ngọc, với nụ cười ngây thơ đó nó lại cảm thấy không đành. Không có Nhật Nam, nó sẽ rất buồn nhưng vẫn có thể sống nhưng cô bé đó thì khác ...

Liệu Nhật Nam trước cô bé đó có thể không động lòng được sao?

- Thanh Linh....

Linh quay mặt lại, thấy vẻ mặt lo lắng của nhỏ Hoa đang nhìn mình. Hoa chạy đến ngồi xuống bên cạnh nó, thở dài:

- Cậu không sao chứ?

- Tổ không sao...- nó gượng cười- Tổ chỉ muốn làm dịu cái đầu một xíu thôi...

- Cậu biết cô bé Bảo Ngọc đó à?

- Ừm... mình biết một chút...

- Cô bé đó với Nhật Nam....

Thanh Linh không đáp, nó nhìn xa xăm....

- Cậu thật sự không sao chứ?- nhỏ Hoa nhìn nó lo lắng.

Linh khẽ lắc đầu, toàn cơ thể nó như có ai đang rút đi hết sức lực. Nó có cảm giác nó không thể đến với Nhật Nam nữa rồi ...

Thanh Linh có cảm giác mình rất muốn chạy trốn, nó không muốn gặp Nhật Nam cũng không muốn thấy Bảo Ngọc, càng không muốn thấy hai người đó nói chuyện vui vẻ với nhau. Nhật Nam đối xử với Bảo Ngọc rất nhẹ nhàng và ân cần. Mỗi giờ ra chơi, Nhật Nam đều tới lớp nó hỏi thăm Bảo Ngọc

Thấy cảnh đó là nó cảm thấy tim mình đau thắt, nên chuông chưa kịp điểm, nó đã vội vã ra khỏi lớp. Linh đi lang thang khắp hành lang trường, tự thở dài...

- Này... cậu có biết cô bé dễ thương mới đến lớp 11b không?- một tiếng con trai phát ra từ trong một lớp học.

Thanh Linh bỗng giật mình đứng lại, cảm giác tò mò trong nó dấy lên.

- Sao không biết? Tiếc là cô bé đó lại là người yêu của Nhật Nam lớp 11b

- Công nhận là đáng tiếc....- một tên thở dài

- Nghe đâu Nhật Nam cũng rất để ý săn sóc cô bé đó ... Tôi nghe mấy đứa bên lớp đó nói giờ ra chơi nào Nhật Nam cũng đến lớp 11a, hai người còn về chung nữa!

- Tôi mà có người yêu dễ thương như vậy, tôi còn săn sóc hơn nữa!

- Ha ha... không đến lượt cậu đâu! Người ta là thiên kim tiểu thư đó!

- Ha ha...

- Vậy còn hội trưởng, tôi thấy Nhật Nam với hội trưởng rất thân thiết mà!

- Thân thiết đâu có nghĩa là người yêu đâu!

.....

- Thôi mau mang hình mấy em nóng bỏng ra coi..

- Đúng đấy! Đạo này không thấy hội trưởng đi tuần nữa!

- Wa!!!! Em này đúng là hết sảy!!!!

- Này....- Linh nhìn vào với ánh mắt tóe lửa- Các cậu có biết báo chí cấm là sẽ bị tịch thu không?

- Á!!!!!!!!!!!!!! HỘI TRƯỞNG!!!- cả bọn hét lên, chạy ầm ầm ra khỏi lớp

-MAU DỨNG LẠI CHO TÔI!!!!!!

Tiếng hét của Thanh Linh và tiếng kêu than của mấy tên nam sinh làm hành lang bỗng chốc trở nên đỡ ồn ào...

- Thanh Linh mạnh mẽ thật đấy! – Bảo Ngọc nhìn ra hành lang.

- Cậu ấy cũng rất dễ thương!

Cả bọn ngồi xung quanh Bảo Ngọc đều nhìn theo cái bóng đủng đủng sát khí của Thanh Linh, cố tìm xem điểm dễ thương ở đâu .Cuối cùng thì tất cả đều đồng ý Bảo Ngọc mới là dễ thương nhất!

Nhật Nam cũng nhìn theo, đôi mắt đầy yêu thương, cậu khẽ mỉm cười.

Hình như cô ấy đã lấy lại được tinh thần

Cậu phải cố lên...

Phải đợi tôi...

- Học...học...!!!!- Thanh Linh thở dốc khi kéo cửa bước vào văn phòng hội học sinh .Nó lăm lăm nguyên rửa mấy tên chạy như ma đuổi làm nó muốn hụt hơi .

Nó bước đến bàn, ngồi phịch xuống .Dù sao vận động một chút cũng làm nó cảm thấy thoải mái hơn, đầu óc bớt nặng nề .

Lâu rồi nó chẳng được nhìn thấy Nhật Nam, cũng không được nói chuyện với cậu ...

- Thanh Linh!

Linh giật mình, nhìn ra cửa lớp Bảo Ngọc đang bước vào, cô bé cười rất tươi...

- Chào cậu!- nó cười

- Tớ...không làm phiền cậu chứ!- đôi mắt cô bé long lanh.

- Không...cậu ngồi đi!- ánh mắt ấy làm nó bối rối.

Bảo Ngọc ngồi trước mặt nó, mặt cô bé buồn buồn....

- Tớ vào học được 1 tuần rồi, nhưng chưa có lúc nào nói chuyện được với Linh... hình như Linh ghét tớ...- đôi mắt long lanh như sắp khóc.

- Không... không phải đâu! – nó bối rối phân bua- chỉ là tớ...hơi bận việc của hội thôi..

- Vậy là Linh không ghét tớ!- Ngọc nhìn nó hi vọng.

- Ủm...làm sao tớ ghét một cô gái dễ thương như cậu được chứ... !- nó mỉm cười, Ngọc giống như một đứa em gái đang làm nũng nó.

- Tớ gọi Linh là chị được không ? Dù Linh bằng tuổi tớ nhưng tớ thấy Linh rất mạnh mẽ... Tớ luôn mong được mạnh mẽ như Linh...

- Ủm....- cảm giác Ngọc mang lại cho nó thật nhẹ nhàng.

- Chị Linh !!!!- Ngọc reo lên vui vẻ, nhảy lên ôm chầm lấy cổ Linh.

Trong một thoáng, nó thấy ngạc nhiên rồi nó nở nụ cười vui vẻ. Nó không thể ghét cô bé này được !

Những ngày sau đó, Bảo Ngọc bám theo Linh không rời. Nó vừa đến lớp, Ngọc đã chạy ngay tới hỏi han và chia sẻ bữa sáng với nó. Nó đi tuần, Ngọc đi theo. Nó quát, Ngọc cũng quát ! Nó chạy, Ngọc cũng chạy hệt hơi cuối cùng nó lại phải dừng lại dỗ Ngọc. Nó làm việc trong văn phòng hội, Ngọc kiên nhẫn ngồi chờ đến ngủ gục

Nhật Nam đến lớp, Ngọc cũng không để ý như trước nữa, cô bé chạy theo Linh mọi lúc mọi nơi và vẫy tay chào Nhật Nam một cách vui vẻ.

Cảm giác Ngọc mang lại cho nó là cảm giác của một cô em gái bé bỏng đáng yêu, nó thật sợ sợ làm trái tim yếu ớt này phải buồn. Cảm giác che chở cho Ngọc làm nó cảm thấy ấm áp trong lòng. Nó cũng có một cô em gái nhưng cảm giác Ngọc mang lại cho nó còn mạnh hơn nữa... Nó thật sự đã coi Ngọc là một người mà nó yêu thương.

Nghĩ đến chuyện của Ngọc với Nhật Nam, nó cảm thấy chạnh lòng. Ngọc là một cô bé ngây thơ, mọi chuyện chắc Ngọc cũng không biết gì cả, nếu vậy thì ba Nhật Nam thật tàn nhẫn, ông ấy lỡ để Ngọc phải chịu thiệt thòi thế này...

Sân thượng...

Ngọc đang dựa vào vai Linh, ngủ gà gật...

Linh thở dài, nó buồn thong thả ngắm nhìn bầu trời đẹp quá !

- Chị Linh buồn hả ?- tiếng Ngọc khe khẽ

- Không...- nó khẽ đáp- em dậy rồi à ?

Ngọc ngồi thẳng dậy, ngược mắt lên nhìn nó bằng ánh mắt buồn rầu.

- Ngọc thấy chị hay thở dài...

- Là do chị có nhiều việc phải nghĩ quá thôi- Linh cười.

- Không đúng...Ngọc biết chị buồn mà... Ngọc cũng buồn nữa...

- Sao thế ? Em cảm thấy không thoải mái ở đây à ?

- Không... em...em buồn vì anh Nhật Nam...

Cái tên Nhật Nam làm Linh thoáng rung mình. Mắt Ngọc ươn ướt, con bé bắt đầu sụt sịt:

- Ba anh bảo em chuyển về đây để anh ấy tiện chăm sóc cho em! Nhưng em thấy anh Nhật Nam bây giờ khác lắm... Hình như anh không thích Ngọc nữa!! Ngọc buồn lắm!

Cô bé bắt đầu khóc nức nở.

Linh vội vàng vỗ nhẹ lên vai Ngọc, lúng túng:

- Ngọc, đừng khóc! Chị thấy Nhật Nam rất quan tâm em mà! Ngày nào cũng đến lớp hỏi thăm em...

- Anh ý chỉ cố tình làm vậy thôi! Nhưng mắt anh Nhật Nam không nhìn Ngọc nữa, Ngọc nói gì anh cũng không cười... Ngọc rất thích anh Nam... không có anh Nam, Ngọc chết mất!!!!

Ngọc gục vào vai Linh khóc nức nở

Linh thở dài, nó vỗ nhẹ lên lưng Ngọc:

- Một cô bé dễ thương như em làm sao mà Nhật Nam không thích được chứ!

- Thật hả chị?- cô bé ngược mắt nhìn nó hi vọng.

- Ừm...- nó buồn rầu đáp

- Nhưng... nhờ anh ý thích người khác rồi thì sao?- Đôi mắt Ngọc hốt hoảng.

Một cái kim khẽ chích nhẹ vào tim Linh, cảm giác nhói đau lan ra khiến toàn thân nó đang bủn rủn.

- Chị...chị thấy hình như Nhật Nam không thích ai cả đâu.... Em cũng thấy đấy! Ngoài em ra Nhật Nam chẳng để ý đến ai cả!

- Vâng....- Ngọc khẽ lau nước mắt, hai đôi má khẽ ửng hồng- Em kể cho chị nghe chuyện của em với anh ý nhé!

Mắt nó bỗng nhiên tối sầm, nhưng không lờ từ chối ánh mắt vui vẻ của Ngọc, nó gương gao gật đầu.

Mỗi lời nói đều như những mũi kim đâm vào lòng nó .Câu chuyện giữa Nhật Nam và Bảo Ngọc hiện ra thật sinh động trong lời kể mơ màng của cô bé. Linh cắn răng thật chặt, nó sợ rằng mình sẽ khóc

Nó thật sự không có đủ can đảm làm tổn thương một cô bé như Bảo Ngọc, mà so với Nhật Nam có lẽ nó cũng phải là một người phù hợp.

Tim nó như chết lặng, từng luồng sinh lực như đang bị từng cơn gió cuốn đi....

- Phù.....- Thanh Linh thở hắt khi đặt tập hồ sơ cuối cùng lên bàn.

Kết thúc công việc trong ngày của hội, Linh nhìn đồng hồ, còn 1h nữa mới đến giờ đi làm . Dựa lưng vào ghế, nó thở dài mệt mỏi .

Từ hôm nói chuyện với Bảo Ngọc, lòng nó không được yên ổn. Lúc nào cảm giác buồn bã cũng bám theo nó, nó sợ ánh mắt của Nhật Nam, sợ chạm mặt với cậu. Có cảm giác như nó đang chạy trốn...

Đúng! Bảo Ngọc xứng với Nhật Nam hơn mà nó cũng không thể làm Ngọc phải khóc... Nhớ đến vẻ mặt của Ngọc là trái tim nó lại chùng xuống, muốn gục ngã.

Úp mặt xuống bàn, nó cũng không biết mình phải làm gì nữa..

Những giọt nước mắt nó đè nén chợt rơi xuống...

Cắn chặt môi thì mình thôi yếu đuối...

Nhưng những đợt cảm xúc đang dội lên tim nó cồn cào...

Cảm giác khó thở lúc nào cũng vây đến mỗi khi nó nhớ đến gương mặt của Nhật Nam...

Nó xác định là mình sẽ phải bỏ cuộc, nhưng những nỗi đau này khiến nó không thể đứng vững được...

Nó day dứt không biết nên làm gì và làm sao cho đúng!

Thanh Linh đứng dậy, nó có cảm giác hơi loạng choạng, bám tay vào mép bàn để đứng vững, nó lau nước mắt, tự nhủ mình phải cứng rắn lên, nó bước đi....

- Á!!!!!!

Một bàn tay kéo nó thật mạnh. Ai đó đang bịt chặt lấy miệng nó

Cánh cửa hé mở.

- Chị Linh ơi!!!!- tiếng Bảo Ngọc vui vẻ

- Ủa? Chị về mất rồi à?- tiếng cô bé chùng xuống...

Tiếng cánh cửa khép lại, cô bé đã đi mất....

Đứng sau tủ đựng tài liệu của văn phòng hội học sinh, Thanh Linh cố gắng cử động nhưng không được, bàn tay đang ôm nó chặt quá. Nó cố ngước mắt lên nhìn và mắt nó mở to khi thấy Nhật Nam.

Cậu mỉm cười nhìn nó, suýt một tiếng rất nhỏ, cậu bỏ tay khỏi miệng nó.

- Sao...sao cậu lại ở đây ?- mặt nó đỏ bừng, nó bối rối đẩy Nhật Nam ra.

Nhưng đôi tay cậu ôm nó không hề nhúc nhích, thậm chí còn siết eo nó mạnh hơn.

- Tôi ở đây từ lâu rồi... nhưng vì ông ta cứ đứng ở ngoài theo dõi cậu nên tôi không ra được...

- Vậy...vậy à ?- nó ngượng ngùng, cúi mặt xuống- Cậu...cậu buông tôi ra !

- Cậu sao thế ?

-.....- nó run rẩy không đáp

- Mấy hôm nay cậu hành động rất lạ...

- Tôi...tôi không có !- mắt nó ươn ướt

.....

Một thoáng im lặng, đôi mắt Nhật Nam sụp xuống nhìn đỉnh đầu Linh, cậu buồn rầu.

- Sao em lại khóc hả Linh ?- tiếng Nhật Nam rất nhẹ.

Tiếng em đập vào tim nó nhói đau, chân tay nó run lên. Vì sao cậu lại gọi tôi bằng tiếng em tha thiết như thế

? nước mắt nó chợt rơi xuống, mọi sức phản kháng của nó đều trôi tuột đi đâu mất. Nó thấy đôi vai mình đang rung lên từng hồi và trái tim đang đập quá sức của nó.

Nhật Nam xoay vai nó lại, cậu ôm chặt lấy nó vào ngực mình, nói thiết tha :

- Ngọc đã nói gì với em ? Mấy hôm nay anh thấy nó biểu hiện thân thiết với em rất lạ ! Nó đã nói gì với em mà em lại tránh mặt anh, lại khóc thế này ?

Một tay nâng cằm nó lên, Nhật Nam nhìn vào đôi mắt ướt đẫm của nó, cậu chưa xót :

- Có phải Ngọc đã yêu cầu em từ bỏ anh không ?

- Không...- nó lắc đầu lia lịa- Không phải đâu ! Ngọc không nói thế...

- Vậy thì tại sao ?

Linh cúi mặt, trái tim nó như có hàng vạn mũi dao đâm.

- Em...em chỉ thấy Ngọc quá đáng thương...em...không thể làm cô bé đó tổn thương !- Linh đưa tay lên mặt khóc nức nở, những uất ức đè nặng trong lòng nó bấy lâu ra đang nổ tung ra không kìm giữ lại được.

Đôi chân Linh run rẩy muốn khuỵu xuống. Nắm chặt tay lên ngực, cảm giác khó thở đang chiếm lấy nó. Trong một chốc , nó thấy vắng vất vì nước mắt và khuỵu hẳn xuống.

Nhật Nam quỳ xuống bên nó, bóp mạnh hai vai nó, cậu nói đầy bức xúc :

- Vậy còn anh ? còn em ? cả hai chúng ta đều bị tổn thương thì sao ?

Linh càng khóc nhiều hơn, úp mặt vào tay, nó không biết nên nói gì lúc này.

Nhật Nam thở dài, cậu hiểu những cảm giác mà Linh đang phải chịu đựng. Không thể trách cô ấy, mà chỉ có thể trách cậu không bảo vệ được người mình yêu thôi ! Kéo Linh vào vòng tay của mình, cậu khẽ nói :

- Anh không thể yêu Ngọc được... Em nhường anh cho cô ấy anh cũng không yêu Ngọc được ! Chính điều này lại càng làm cô ấy tổn thương hơn... Em không thấy như vậy sao ?

Linh tóm chặt lấy áo Nhật Nam, nó hiểu chứ ! Nó hiểu tất cả những điều đó nhưng không hiểu sao nó lại hành động như vậy. Nhìn thấy Ngọc yếu đuối và mong manh là nó lại siêu lòng.

- Linh... em nhất định phải cứng rắn ! em phải tin anh... Em không được nghĩ lung tung như bây giờ nữa ! Em có nghe anh nói gì không ?

- Anh yêu em... và nhất định anh sẽ chỉ yêu em thôi...- đôi tay cậu siết chặt lấy nó.

Linh khẽ gật đầu, ở bên cạnh Nhật Nam thế này nó mới hiểu được tình cảm của mình và tình cảm của cậu nhiều như thế nào. Trái tim nó đang đập không ngừng những âm thanh rộn rã, dù chỉ xa cậu một chút thôi

nó cũng không muốn một chút nào. Đầu óc nó đang được khai thông và yêu cầu đi vào đúng quỹ đạo của trái tim. Sống đúng với lòng mình thì có gì là sai ?

Nhìn vào mắt nó một cách đắm đuối, Nhật Nam khẽ nở nụ cười buồn :

- Em có nhớ anh không ?

-Có...em nhớ anh...- nó đáp ngượng ngùng.

Nó thấy đôi mắt Nhật Nam đang tiến lại rất gần...

Hơi thở ấm áp đang phả vào mặt nó...

Tim nó rung động mãnh liệt...

Môi cậu rất gần với đôi môi run rẩy của nó...

- Em phải đợi... và phải tin anh....

- Vâng....- nó khẽ đáp

Nhật Nam ôm nó thật chặt...

Nụ hôn giống như một cơn mưa tuôn trào mãnh liệt và không muốn dứt.

Nó cảm thấy trong lòng đang dâng lên một niềm hạnh phúc khó tả !

Nếu không được ở gần cậu làm nó chao đảo biết bao nhiêu thì bây giờ nó đang cảm thấy bình yên và tin tưởng hơn rất nhiều lần.

Trời hôm nay nắng nhẹ....

Đi tuần trên sân trường, tiếng Ngọc tíu tít bên tai nó :

- Đi với chị Linh thích ghê cơ !

- Em không mệt sao ?-nó hỏi, lo lắng xoa lên đầu cô bé, nó biết là cô bé bị suy tim.

- Không ạ !- Ngọc đáp rất vui vẻ- Ý ! Chị Linh ! mấy tên kia đang ném rác vào bụi cây kia ! Ngọc sẽ đi xử bọn chúng !!!!

Cô bé nói hào hứng rồi ngay lập tức chạy đi, Thanh Linh cũng giật mình nhìn theo không kịp.

Bỗng một bàn tay tóm lấy nó.

- Á !!!!!

Thanh Linh tóm lấy bàn tay đang ôm chặt lấy eo nó từ phía sau,nó biết đây là ai vì tình trạng lồi nó biến mất tạm thời này đã diễn ra liên tục suốt 2 tuần, mặt nó nhăn nhó :

- Này, Nhật Nam ngốc !...dạo này anh hay đột ngột xuất hiện quá đấy !

- Shhh... yên nào !Ngọc đang đi tìm em đấy !

Nó im bật, đúng là bên ngoài Ngọc đang ngơ ngác phân vân không biết nó đã biến đi đằng nào rồi. Nhưng chỉ vài phút sau, cô bé đã ngán ngẩm bỏ đi.

Nhật Nam dụi dụi vào tóc làm đột nhiên nó thấy má mình nóng bừng, từng tiếng đập như trống trận liên hồi trong ngực nó.

- Sao...sao anh lại trốn ra đây được ?- nó lúng túng hỏi.

- Vì anh nhớ em !- tiếng Nhật Nam rất nhẹ, cậu hôn nhẹ lên má nó- Bây giờ em là bạn gái của anh rồi... Làm sao anh có thể không gặp em được chứ !

- Anh là tên ngốc... !!- nó cảm thấy ngượng không biết nói gì nữa chỉ khẽ siết nhẹ vòng tay đang ôm chặt lấy mình.

- Ủ !- Nhật Nam phì cười.

Thanh Linh quay lại, nó dựa hẳn vào Nhật Nam để cảm nhận được tình yêu ấm áp trong cái ôm thật mạnh mẽ của cậu. Trái tim bé nhỏ của nó đang đập những tiếng bình bịch thật rộn rã, mặc dù ẩn chứa trong đó cũng có những điều thật hỗn độn và lo âu. Nghe nhịp đập bên tai mình, nó cũng hiểu Nhật Nam đang phải lo lắng và suy nghĩ ghê gớm. Nhưng nó lại chẳng thể giúp được gì, chỉ có thể tận dụng những giây phút nhỏ bé này để ở bên nhau....

Hạnh phúc mà nó đang có là một điều mà nó chưa bao giờ nghĩ mình có thể có được, cái cảm giác sợ sệt bủa vây nó từng ngày, nó sợ, sợ rằng cả Nhật Nam và nó sẽ không thể gìn giữ được tình yêu này...

- Quét dọn xong rồi! Mau cất chổi vào phòng dụng cụ đi!- tiếng một cô bé.

Nhật Nam và Thanh Linh đều giật mình, một ý nghĩ hiện ra trong đầu cả hai đứa :CHẮNG PHẢI MÌNH ĐANG Ở TRONG PHÒNG DỤNG CỤ SAO????

- Ủm! Hôm nay mệt quá rồi!

Nó nhìn Nhật Nam thẳng thốt, chết thật! Biết trốn đi đâu đây? Nếu bị ai phát hiện thì...cả trường sẽ biết hết và... Bảo Ngọc cũng sẽ biết! Hậu quả thật sự là không thể lường được!

Thanh Linh bối rối, nó nhìn xung quanh những căn phòng bé nhỏ này chẳng có chỗ nào khả dĩ có thể nấp được nói gì là trốn!

Nhật Nam khẽ cười, cậu kéo tay nó lôi về phía mình, hôn nhẹ lên tóc, cậu thì thầm:

- Không sao đâu! Dù sao thì cũng không thể tránh được!

Thanh Linh nắm chặt lấy áo Nhật Nam, khẽ nhắm mắt lại, nó cũng không biết phải làm thế nào hơn!

- Này! Hai đứa!

Thanh Linh giật mình, tiếng nhỏ Hoa.

- Còn đồng lá khô dưới gốc phượng đằng kia kìa! Mau qua đó quét nốt đi chứ!

- Á !!!!- hai cô bé kêu lên.

- Nhanh lên ! Hội trưởng sắp qua đây rồi đấy !

- Vâng !- nghe tên hội trưởng là mặt hai cô bé xanh mét ngay, vội chạy đi.

Thanh Linh vừa thở phào một cái nhẹ nhõm thì đã nghe tiếng nhỏ Hoa đứng bên ngoài :

- Hai người... muốn đứng trong đó đến bao giờ ?

Hả ? Nó ngược đôi mắt tròn to lên nhìn Nhật Nam cũng đang tròn mắt nhìn nó. Hai ánh mắt chạm vào nhau

và đều không hiểu điều gì đang diễn ra.

- Ra đi ! Nhỏ Ngọc và gã đàn ông xấu xí đó không có ở đây đâu !

Cuối cùng thì Thanh Linh cũng mở cửa bước ra, nó cảm giác mặt nó đang giống như một quả gấc. Vừa nhìn thấy nó, nhỏ Hoa đã đứng chống nạnh, quát :

- Vì sao bạn không nói gì cho bọn tớ biết hết vậy ?

- Hả ?- nó ngơ ngác nhìn.

Nhỏ Hoa không chỉ đứng một mình mà còn có đầy đủ thành viên của hội học sinh nhỏ Lan, nhóc Huy, nhỏ Mai, mấy tên ngốc lớp 11b và mấy tên đệ tử lớp 10. Cả một đám đông làm nó như muốn độn thổ.

- Sao....sao mọi người lại ở đây hết vậy ?- nó lắp bắp

- Bọn tui đang muốn biết bạn đang giấu bọn tui cái gì đó ?- nhỏ Hoa mặt nghiêm nghị

- Chuyện....chuyện này....- nó bối rối

- Em thấy một lần anh Nhật Nam kéo chị trong văn phòng hội !- nhóc Huy nói.

- Một lần trên hành lang...- nhỏ Lan nói thêm

- Một lần dưới canteen...

- Thôi đủ rồi !!!- nó xua tay, biết hết rồi có cần nói hết cho người ta xấu hổ vậy không hả trời- nó thầm khóc trong lòng.

- Chuyện này liên quan đến nhỏ Ngọc và gã đàn ông xấu xí luôn đi theo Nhật Nam không ?

- À....có thể hiểu là như vậy- Nhật Nam bây giờ mới lên tiếng.

- Họ muốn ngăn cản hai người ?- nhỏ Hoa nhăn trán

- Ừm....- cậu khề gặt đầu- vậy nên thỉnh thoảng mới bắt đắc dĩ phải mượn cậu ấy- cười hồn nhiên.

Nhật Nam ngốc ! Có nhất thiết phải cười vậy không- Thanh Linh vỗ tay lên trán.

- Dám ngăn cản tình yêu của sư phụ sao ??- Mấy tên nhóc lớp 10 lao nhao

- Không thể để Thanh Linh yêu quý bị chèn ép thế được !- mấy tên ngốc lớp 11b

- HÃY ĐỂ BỌN TỐ GIÚP CẬU !!!- nhỏ Hoa khẳng định, mắt long lanh.

- Hả ?- Nó giật mình ngơ ngác

- Linh sao lại không tin tưởng bạn bè như thế chứ ? Tất cả mọi người đều là bạn của cậu mà !

Thanh Linh ngơ ngác nhìn những người bạn đang mỉm cười nhìn mình, nó cảm thấy bồi hồi xúc động... Đúng là thật tốt khi có những người bạn tuyệt vời ! Dù không biết sẽ phải đối mặt với những điều gì nhưng chỉ cần có những người bạn như vậy ở bên cạnh thì nó sẽ không còn sợ gì nữa...

- Mọi người ! Bắt đầu từ bây giờ chúng ta sẽ tiến hành kế hoạch giải cứu !

- Yeahhhhhhhhhhhh !!!!- cả bọn đồng thanh.

- Hãy chia đội cắt đuôi gã đàn ông và mụ phù thủy Ngọc hung dữ !

- Yeahhhhhhhhhh !!!!!

Linh phì cười, như thế khác gì thông báo cho toàn trường biết hết ! Mấy tên ngốc này thật là hết biết... Nhưng nó thật sự rất vui !

Bỗng một bàn tay đặt nhẹ lên vai nó.

Linh quay lại, Nhật Nam đang mỉm cười với nó như nói rằng : sẽ không sao đâu... và nó cũng mỉm cười với cậu.

Trên hành lang tầng 3, một đôi mắt u ám nhìn vào cảnh tượng phía dưới.

2 ngày sau.

Buổi trưa sau tiết học.

Thanh Linh ngồi trong văn phòng hội, tự hỏi sao hôm nay mấy tên nghịch ngợm chạy đi đâu hết mà văn phòng lại vắng hoe thế này. Bình thường giờ này phải nhộn nhịp lắm mới phải.

Bỗng !

- Linh !!!!!!!

Tiếng nhỏ Hoa gọi làm nó giật mình, mở cửa xồng xộc xông vào, không đợi nó kịp hỏi một câu gì, nhỏ Hoa đã lôi mạnh nó đi :

- Nhanh lên nào !!!

- Khoan...khoan đã! Có chuyện gì thế???- nó ngơ ngác hỏi

- Nhật Nam đang đợi bạn ở cổng!- nhỏ Hoa quay lại nháy mắt với nó.

- Hả? Nhưng mà....

- Yên tâm đi! Bọn tui đã xử lí hết rồi!

Xử lí hết? Nó còn đang phân vân câu nói của nhỏ Hoa trong đầu thì một tiếng kêu tang thương cất lên.

- Cái...cái gì vậy?

- À.... Chắc mấy tên biến thái đang xử gã đàn ông đó! Ha ha...- nhỏ Hoa cười sảng khoái.

Mặt nó hóa đá.

- Tránh xa tui ra!!! Tránh xa mà!!!!- tiếng Ngọc,

-Cái gì nữa thế?- nó hốt hoảng hỏi.

- Không có gì đâu! Chỉ là mấy nhóc lớp 10 đang bày tỏ lòng ngưỡng mộ thôi!

- Như...như vậy có ổn không vậy?- nó cảm thấy không đành lòng.

Nhỏ Hoa chưa kịp trả lời thì nó đã thấy Nhật Nam đã xuất hiện trước mặt nó.

Dựa lưng vào tường, dưới gốc bàng, nhìn thấy nó, Nhật Nam mỉm cười.

Nhỏ Hoa thả nó ra rồi cười tươi:

- Đi chơi vui vẻ nhé!

Nói rồi cô bạn chạy biến đi sau cánh cổng.

Nhật Nam xòe tay trước mặt nó:

- Đi thôi!

Thanh Linh mỉm cười, nó nắm chặt lấy bàn tay ấy, niềm hạnh phúc dâng lên trong lòng làm bỗng chốc nó muốn khóc.

- Đây là lần đầu bọn mình hẹn hò nhỉ?

- Ừm! Thế nên phải chơi thật vui vẻ....

- Em muốn đến khu vui chơi!!!!

- Ha ha... nhìn em hào hứng anh rất vui!

Hai người nắm tay nhau thật chặt, con đường phía trước dường như chỉ có niềm vui, họ quên đi những lo lắng đằng sau và những giọt nước mắt sẽ chờ đợi mình phía trước...

Chỉ có tình yêu mới biết bước chân nên đi về đâu...

- Cô Bảo Ngọc.....

-Sao? Anh Nhật Nam vẫn chưa về à?

- Vâng.....

Bảo Ngọc thở dài, đứng dậy trước cửa sổ, một cánh chim cô đơn bay giữa trời chiều...

Lạc lõng....

Bơ vơ....

Giống như nó vậy....

- Tiểu thư, có cần cho người đi tìm cậu chủ không?- người đàn ông vẫn từ tốn nói.

- Không! Cứ để mặc họ đi...

- Vậy tôi ra ngoài! Tiểu thư nghỉ sớm đi ạ!

- Cảm ơn!

Phải!

Hãy tận hưởng.....

Vì hai người chẳng còn ở bên nhau được bao lâu nữa....

Em xin lỗi cả hai! Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống...

Đừng bao giờ tha thứ cho Bảo Ngọc...

Vì Bảo Ngọc nhất định sẽ cướp đi của hai người thứ quý giá nhất!

Nụ cười hạnh phúc!....

Và sẽ không bao giờ trả lại...

- Hôm nay em vui lắm!- Thanh Linh khẽ nói.

Nhật Nam mỉm cười, cậu cúi xuống, hôn nhẹ lên tóc nó:

- Anh cũng thế... Em vào nhà đi...

Thanh Linh nhìn Nhật Nam, tự nhiên cảm giác buồn bã vây lấy cậu làm nó thở dài... Hình như có chuyện gì đó đang làm cậu khó xử, nhưng cậu lúc nào cũng vậy, chẳng bao giờ muốn nói cho nó hết!

Nó không biết mình có thể làm gì....

Vươn đôi tay....

Nó ôm cậu thật chặt...

- Anh ngủ ngon nhé!

Trước khi nó kịp buông tay, cậu đã vòng tay kéo nó lại thật chặt trong đôi tay ấm áp của mình...

Không nói lời nào...

Nhưng nó biết cậu đang lo lắng...

Giữ chặt nhau như thế này có thể làm cậu yên tâm hơn không?

Hay chỉ để nói cho nhau biết mình đang yếu lòng đến mức nào?

Và cần nhau đến bao lâu....

Thời gian hạnh phúc chậm chậm trôi...

Sau đó có thể là nỗi đau, là mất mát...

- Anh yêu em!.....

Một câu nói cất lên làm không gian như ngưng đọng lại...

Nước mắt ai đó chợt rơi...

Vì hạnh phúc và cũng vì những bất an...

- Em cũng yêu anh...

Anh có biết rằng...anh ngốc lắm không?

- Sinh nhật?- nó mở to mắt

- Vâng, sinh nhật thứ 17 của Ngọc!- Bảo Ngọc nhìn nó đầy vui vẻ! Chị phải đến dự đấy!- Ngọc lay lay tay nó nũng nịu.

- À..... nhưng mà....

- Đi nhé!!!!!!- Ngọc mỉm cười.

- Sao em không mời cả lớp mà lại phải gọi riêng chị ra để mời thế này ?

- Vì....em chỉ có thể mời chị thôi !

Nó nhìn Ngọc ngạc nhiên

- Gọi là sinh nhật nhưng nó là một quy định của giới quý tộc chị ạ... Em không thể tùy tiện mời ai thì mời được... Em chỉ muốn mời chị thôi !- Ngọc lè lưỡi

Thanh Linh thở dài, nghe đến giới quý tộc nó lại thấy chạnh lòng.

- Chị...chắc không hợp với nơi như thế đâu ?

- Không !- Ngọc long lanh mắt nhìn nó- Chị phải đến !- Chị phải đến !- mắt cô bé như sắp khóc đến nơi.

- Chị.....

Cuối cùng thì nó cũng phải gật đầu đồng ý !

Sau giờ học Bảo Ngọc lái ngay nó đi theo cô bé làm nó không kịp phản ứng gì. Một chiếc ô tô đen bóng đỗ trước cổng trường, Ngọc vui vẻ lái nó vào xe.

- Em đưa chị đi đâu vậy ?- nó bối rối hỏi.

- Biến chị thành nàng công chúa xinh đẹp !- Ngọc nháy mắt với nó

- Hả ?- nó ngơ ngác

Chiếc xe dừng lại trước một cánh cổng lớn, sau vài s, cánh cổng to đen sừng sững mở chậm rãi, một con đường mòn những cây cổ thụ hiện ra. Càng tiến vào sâu càng hiện rõ một ngôi biệt thự màu trắng như một tòa lâu đài lộng lẫy.

- Đây là nhà em cũng và anh Nhật Nam !

Lời của Bảo Ngọc làm nó giật mình, đầu óc nó trống rỗng vài s ngấm ngôi biệt thự đồ sộ trước mắt mình, những đài phun nước và những bồn hoa lớn.

Đây là nhà Nhật Nam....

Giống như nó đang bước vào một thế giới khác....

- Chị...chị nghĩ là chị nên về thì hơn !- nó lúng túng nói

- Không được !- nhỏ Ngọc lái nó xuống xe, nhất quyết nói- Chị là bạn của em mà ! Chị đừng ngại. Đi vào nhà thôi !

Thanh Linh bất đắc dĩ bước theo nhỏ Ngọc, bước vào nhà nó càng cảm thấy choáng ngợp hơn nữa, những đèn chùm lung linh, những chiếc bàn dài đầy đồ ăn uống ngon lành, hoa hồng khắp nơi. Có rất nhiều người đang trang trí trong nhà.

- Đây...đây là....

- Chị đừng để ý ! Họ đang trang trí cho bữa tiệc tối nay ý mà ! Theo em lên phòng em nhé !

Mỗi bước chân Bảo Ngọc đi qua, mấy người đang làm đều dừng lại và cúi chào:

- Chào tiểu thư!

Bảo Ngọc không nói gì chỉ một mực lái nó lên lầu.

Phòng của Bảo Ngọc ở lầu hai, một căn phòng lớn trang trí rất nhiều gấu nhồi bông, những rèm đăng ten và chiếc giường lớn, toàn một màu xanh lam trang nhã... Nó cứ nghĩ những căn phòng lớn và đẹp như vậy chỉ có trên tivi thôi chứ.

Trong lúc Linh còn đang ngẩn ngơ đứng nhìn thì Bảo Ngọc đã tiến đến trước mặt nó, đưa ột chiếc hộp lớn.

- Cái này, em đặt riêng cho chị đấy!- cô bé cười

Nó mở hộp, một bộ váy màu cánh sen đẹp lộng lẫy, những lớp vải voan mỏng manh như một dòng suối dịu dàng, từng lớp bạc óng ánh....

- Chị...chị không nhận được đâu!

- Chị không thích ạ?

- Không phải! sinh nhật em chị chưa kịp chuẩn bị quà thì làm sao có thể nhận quà của em được....

- Chị đến dự là một món quà với em rồi... Trước giờ em chưa từng có bạn đến dự sinh nhật....

Đôi mắt cô bé buồn buồn làm nó thấy trong lòng khê xao động....Nó khê thở dài...

Bảo Ngọc nhìn nó, đôi mắt long lanh cầu khẩn:

- Chị....

Và cuối cùng vẫn cứ là nó gục ngã trước ánh mắt ấy, gật đầu như một điều không thể tránh khỏi.

Sau 3h đồng hồ khổ chiến!

Đứng trước gương!

Thanh Linh gần như không thể tin được....

Nó đây sao?

- Woaaaaa!!! Chị Linh đẹp quá!- Bảo Ngọc reo lên rồi nhảy lên cổ nó ôm chầm thích thú.

Bảo Ngọc hôm nay cũng rất xinh đẹp, bộ váy màu trắng tinh khôi, mái tóc buông xõa những lọn tóc xoăn phủ lên đôi vai trần trắng muốt, chiếc trâm cài tóc ánh lên ánh sáng lung linh làm gương mặt cô bé càng thêm nổi bật và xinh đẹp.

Cốc! Cốc!

Có tiếng gọi cửa....

- Dạ...- Bảo Ngọc vội buông nó ra.

- Con xong chưa Bảo Ngọc?- tiếng một người đàn ông trầm và chậm rãi.

- Vâng, con xong rồi ạ!

Bảo Ngọc vui vẻ chạy đến mở cửa, một người đàn ông trung niên bước vào. Ông là một người đàn ông cao, dáng người đậm và phong thái quyền uy trong bộ vest đen trang trọng.

- Ôi! Con xinh quá!- Ông thốt lên rồi cầm lấy tay Bảo Ngọc, đôi mắt đầy vẻ chân tình.

Bảo Ngọc cười tươi, cô bé lôi nó đến trước mặt ông.

- Bác Trung! Con giới thiệu bạn của con! Chị ấy là thanh Linh....

Thanh Linh lúng túng, nó mới nhận ra người đàn ông đứng trước mặt nó là ba của Nhật Nam cách đây không lâu và sự thật đó đang làm nó thấy run run.

- Cháu....chào bác!- nó ấp úng.

Ông Trung mỉm cười, nắm lấy tay nó, ông nói nhẹ nhàng:

- Chào cháu! Bác đã được nghe rất nhiều về cháu! Đúng là một cô bé xinh đẹp!

Lời khen của ông làm mặt nó phút chốc đỏ bừng...

Giọng của ông rất ấm và bàn tay vững chắc...

Đột nhiên nó có cảm giác tin tưởng và vững tâm...

Có lẽ nó đã lo lắng quá nhiều....

Ông có vẻ là một người tuyệt vời !

- Ba !...Bảo Ngọc....

Nhật Nam đẩy cửa bước vào, câu nói của cậu chợt dừng lại khi trước mắt cậu đang hiện ra hình bóng của một thiên thần trong bộ váy màu cánh sen, mái tóc đen búi gọn đằng sau làm lộ lên đôi vai gầy, cái cổ cao và thanh mảnh. Khuôn mặt thiên thần nhỏ nhắn, đôi mắt to và đôi môi hồng ươn ướt.... Cô ấy đẹp như một bức tranh !

Bắt gặp ánh mắt của Nhật Nam, Thanh Linh giật mình đỏ mặt, nó khẽ cúi mặt xuống... Không chỉ cậu ngỡ ngàng mà chính nó cũng thấy tim mình đập thình thịch, nó đã từng nhìn thấy cậu trong bộ hoàng tử một lần, nhưng cũng không thể so sánh với vẻ đẹp mạnh mẽ, nam tính và lịch lãm lúc này... Đôi mắt ấy đang chiếu tướng vào nó làm nó không cất lời lên nổi...

Cả hai đều không để ý đến hai người còn ở trong phòng. Ông Trung khẽ e hèm :

- Hai con quen nhau à?

- Dạ....- Linh ấp úng- cháu học cùng với Nhật Nam và...có quen ạ...

Nhật Nam dường như chẳng nghe thấy gì, đôi mắt cậu vẫn dán chặt và Thanh Linh.

Chợt Bảo Ngọc bước đến, nhảy lên ôm lấy cổ Nhật Nam...

- Anh đến đón Bảo Ngọc à ?

Tiếng nói lãnh lớt của cô bé làm Nhật Nam như chợt tỉnh, cậu nhìn cô bé mỉm cười :

- Ủm... mọi người đợi lâu rồi đấy !

- Vậy đi thôi ! chị Thanh Linh đi thôi !

Rồi cô bé chạy đến kéo tay Thanh Linh đi rất nhanh.

Nhật Nam sau giây phút ngỡ ngàng, cậu chợt nhú mày... Có cái gì đó không ổn lắm !

9. Chương 9

Thanh Linh không thể tin được vào mắt mình, quang cảnh đang diễn ra trước mắt cô thật lộng lẫy ngoài sức tưởng tượng. Cả căn phòng đã được trang hoàng tràn màu vàng nhạt ấm áp, những cánh hồng lả tả bay trong không gian, những dây ruy băng lớn cột những chùm bóng lớn. Trong phòng rất đông người, ai nấy đều ăn mặc lịch sự và thời trang, cầm những ly rượu trong tay, họ nói chuyện rất vui vẻ.

Ngay khi Bảo Ngọc bước xuống, tất cả mọi người đều hướng về phía cầu thang lớn, có cảm tưởng như hàng trăm con mắt cũng đang nhìn chính nó làm nó cảm thấy chột dạ, mặt phút chốc đỏ bừng.

Bảo Ngọc nháy mắt với nó :

- Chị đứng đây đợi em nhé !

- Ủm...

Cô bé bước đi thật nhanh đến bên cạnh ông Trung ở giữa căn phòng. Ông cầm ly rượu trên tay, vòng tay ôm

lấy vai cô bé một cách thân mật, ông nói bằng một giọng trầm nhưng rất tình cảm :

- Cảm ơn các vị đã đến dự bữa tiệc sinh nhật hôm nay của đứa con gái yêu của tôi ! chúng ta hãy cùng nâng ly chúc mừng và chúc các vị có một buổi tối thật vui vẻ !

Sau màn nâng ly, tiếng nhạc bắt đầu cất lên nhẹ nhàng....

Ông Trung nắm lấy tay Bảo Ngọc, hai người nhanh chóng bắt đầu những bước nhảy điệu luyện, uyển chuyển.. Thanh Linh lặng yên ngắm nhìn, nó đang bị thu hút vào điệu nhảy đó. Bảo Ngọc không còn là cô bé nhút nhát nó vẫn gặp ở trường mà đã trở thành một cô thiếu thư xinh đẹp và quyền quý....

- Xin chào !

Thanh Linh giật mình quay sang, một anh chàng bảnh trai đang đứng trước mặt nó. Anh ta mặc một bộ vest cách điệu màu trắng, gương mặt hơi bạnh với cái cằm chẻ và đôi mắt đẹp.

- Tôi có thể làm quen với cô không ?

- À...- nó áp úng- Vâng....

- Tôi đã tới nhà ông Trung rất nhiều lần nhưng chưa có dịp nào được gặp người đẹp... Tôi có thể mời người đẹp một điệu nhảy không ?

Anh ta đưa tay rất kiểu cách.

Thanh Linh bối rối, nó bất giác lùi lại mấy bước, cả đời nó còn chưa biết khiêu vũ là gì, làm sao có thể nhảy nhót được... Nhưng anh ta...anh ta....

- Cô ấy là bạn nhảy của tôi !

Một giọng nói chắc chắn vang lên, Thanh Linh ngẩng mặt lên đã thấy Nhật Nam đứng bên nó từ lúc nào, một tay khẽ nắm lấy tay nó.

-Ồ ! Cậu Nhật Nam... Thật lễ rồi ! Cậu quả là có con mắt nhìn người, có một cô bạn gái xinh đẹp như vậy thật khiến cho người ta phải ghen tị.

- Anh quá lời rồi !

- Vậy chào hai người.

Nhật Nam mỉm cười khi anh ta bước đi.

- Xin lỗi...em không muốn đến nhưng Bảo Ngọc cứ nhất định....- nó cúi mặt, không dám nhìn cậu.

- Hôm nay em đẹp lắm !

Thanh Linh giật mình nhìn Nhật Nam, cậu đang nhìn nó bằng ánh mắt chứa chan tình cảm, bàn tay siết chặt lấy tay nó.

Nó cũng mỉm cười.

- Anh Nhật Nam!!!- tiếng Bảo Ngọc

Cả hai nhìn sang, cô bé đang vui vẻ vẫy tay gọi Nhật Nam.

- À...- Nhật Nam nhìn nó- Anh phải nhảy với con bé! Đây là quy tắc... em đợi anh ở đây nhé...

- Vâng...- nó khẽ đáp!

Thanh Linh cứ đứng đó, đứng nhìn, những nụ cười trên môi....vòng tay nhẹ nhàng xoay theo điệu nhạc....

Hai người đó đẹp đôi quá...

Những con người nói chuyện vui vẻ....

Những bước chân lướt nhẹ....

Chỉ có nó đứng một mình....

Lạc lõng giữa một thế giới xa lạ....

Tim nó chùng xuống....

Một bàn tay đặt nhẹ lên vai nó, Thanh Linh giật mình quay lại.

- Cô Thanh Linh, xin mời, ông chủ tôi muốn được nói chuyện với cô....

Ông chủ?

Ba của Nhật Nam....

Thanh Linh thở dài... Điều gì cần đến cũng đã đến....

Bảo Ngọc nhìn theo dáng Thanh Linh bước lên lầu, cô bé đã biết trước là ông Trung sẽ gọi Thanh Linh... nhưng không ngờ lại nhanh như vậy....

Mọi chuyện đang diễn ra rất tốt....

Nhiệm vụ của nó bây giờ là giữ Nhật Nam thật chặt...

Bàn tay trên vai Nhật Nam bỗng nhiên siết nhẹ...

Thanh Linh hít một hơi dài, cô bước vào sau cánh cửa gỗ sồi lớn...

Ngồi đằng sau chiếc bàn lớn, ông Trung mỉm cười gọi cô lại gần...

- Cháu ngồi xuống đi...

- Cảm ơn bác!- Thanh Linh ngồi xuống trước mặt ông.

Cảm giác trong lòng cô hỗn loạn... Dù đã biết ông sẽ nói gì với mình nhưng đầu óc cô rối tung không biết nên tiếp nhận thế nào....

Ông Trung khẽ thở dài, ông biết nhiều về Thanh Linh hơn nó tưởng, ông có cảm tình với nó nhưng có những việc mà một người cha cần phải làm...

- Bác xin lỗi cháu....

Tiếng ông Trung cất lên làm Thanh Linh giật mình, nó ngước lên nhìn vào đôi mắt ông, trong đó có cái gì đó tĩnh tại nhưng vẫn như không đành...

- Bác...- nó cảm thấy trong lòng như có một tảng đá đè nặng xuống

- chắc cháu cũng biết bác muốn nói gì với cháu....

Thanh Linh khẽ gật đầu

- Bác biết tình cảm giữa hai đứa rất tốt.... Nhưng cuộc sống này không chỉ có tình yêu..Người ta sống với nhau còn cần thêm chữ nghĩa.... Nhật Nam nợ Bảo Ngọc mạng sống của mình và mạng sống của con bé cần có Nhật Nam bên cạnh...

Mặt nó đã trở nên tái mét, nó thật sự sợ phải đối mặt với những chuyện này, đôi tay nó run run nắm chặt vào nhau.

Ông Trung nói rất chậm:

- Nhìn hai đứa đau khổ, với một người làm cha, hãy tin bác, bác cũng không vui về gì... Số mạng của Nhật Nam là phải ở bên cạnh Bảo Ngọc... Bác biết đòi hỏi điều này với cháu là rất quá đáng nhưng bác không có lựa chọn khác. Nhật Nam không có đủ dũng khí để rời xa cháu nhưng bác tin là một cô bé mạnh mẽ như cháu có thể làm được...

- Hai đứa yêu nhau nhưng vẫn chỉ là một tình yêu non nớt tuổi đời, nếu chỉ vì một tình cảm như vậy mà làm mất đi một mạng người, dù là tình yêu chân thật cũng không thể có hạnh phúc... Vì vậy... bác xin cháu...hãy từ bỏ Nhật Nam đi!

Thanh Linh nhìn ông bằng đôi mắt vô hồn, từng lời ông nói đóng những chiếc đinh lạnh lẽo vào lòng nó. Nó biết tất cả những điều đó, chỉ là nó sợ hãi không dám đối mặt. Nó hiểu nó và Nhật Nam là hai thế giới tách biệt, Nhật Nam không thể xa Bảo Ngọc...

Với tất cả mọi người, đây đều là tình trạng bế tắc khổ đau không lối thoát....

Chỉ có nó...là người duy nhất có thể thay đổi....

- Nhưng....nếu Nhật Nam xuất hiện trước mặt cháu...cháu...không thể...- nước mắt nó khẽ rơi xuống không thể kìm giữ được lòng mình.

- Bác hiểu... Bác sẽ có sắp xếp! chỉ cần cháu đồng ý giúp bác, bác nhất định sẽ không để cháu phải chịu thiệt thòi...

Ông Trung khẽ nắm lấy bàn tay nó, siết nhẹ bàn tay run run trắng bệch của nó.

Nước mắt lại không rơi nữa....

Vì nó đã biết ngày hôm nay rồi sẽ tới....

- Cháu muốn bác giúp cháu một việc....- Thanh Linh thở một hơi thật dài, thu hết can đảm trong lòng.

- Cháu cứ nói!

- Giúp cháu rời khỏi đây....

Nhật Nam nhìn xung quanh tìm kiếm Thanh Linh nhưng nó đã biến mất, Bảo Ngọc cứ nắm chặt lấy tay cậu đi chào hết người này đến người kia làm cậu không làm cách nào đi tìm nó được.

Cảm giác bất an dâng lên làm cậu thấy cảm giác nóng như lửa đốt đang thiêu lấy tâm can mình. Nhật Nam lo sợ một tên sở Khanh nào đó quanh đây có thể làm khó nó hoặc có thể tệ hơn....

- Bảo Ngọc....

- Sao hả anh?- đôi mắt cô bé cầu xin...- Hôm nay sinh nhật Ngọc mà....

Nhật Nam thở dài, không biết Thanh Linh đi đâu rồi.

- Bác cho cháu xuống đây được rồi!

Ông tài xế quay lại nhìn gương mặt nhợt nhạt dường như không còn sức sống của nó, lo lắng:

- Nhưng ông chủ bảo phải đưa cô về tận nhà....

- Không cần đâu ạ! Cháu muốn yên tĩnh một lát!- Linh mỉm cười nhạt nhẽo.

Ông thở dài, cũng đành chào thua và dừng xe lại.

Bước xuống xe, Thanh Linh bước những bước thật chậm rãi...

Những con người bước đi vội vã bên cạnh nó...

Ngơ ngẩn...

Mất hồn...

Nó đang mất đi những thứ quý giá nhất...

Cuộc đời nó đang bắt đầu đổi thay....

Đổi thay một cách chóng mặt...

Nó sẽ trở thành một con người khác....

Ngồi sụp xuống một gốc cây bên đường...

Vòng tay tự ôm lấy đôi vai của mình...

Thanh Linh muốn khóc...

Nhưng không khóc được...

Chỉ có trái tim đang khê rỉ máu...

Đau! Thật sự là đau!

Những tiếng gào thét vang lên làm đầu nó muốn nổ tung, nó chỉ muốn tất cả chỉ là một cơn ác mộng...

22h

Thanh Linh bước thật chậm về nhà. Con đường nhỏ chỉ có những ánh đèn đường leo lét.

- Thanh Linh !

Thanh Linh ngẩng mặt lên, Nhật Nam đang đứng trước mặt nó.

- Em đi đâu vậy ? Anh đã đợi em ở đây rất lâu rồi !

Đôi mắt cậu thật sự lo lắng, trán vẫn còn ướt mồ hôi, còn chưa kịp thay đồ, cậu đã chạy vội đến nhà tìm nó. Đợi rất lâu nhưng vẫn chưa thấy nó về.

Thanh Linh khê cúi mặt, may là trời tối nếu không cậu sẽ nhìn thấy mặt nó đang trở nên vô hồn và lãnh lẽo.

Cố gắng mỉm cười, nó vòng tay ôm lấy Nhật Nam :

- Anh lo cho em à ?

- Em nói gì vậy ?- Nhật Nam ngạc nhiên- Đột nhiên em biến mất, gọi thì không liên lạc được, anh có thể không lo à?

Thanh Linh cảm thấy trái tim nó đang đập rộn ràng, tình cảm đang dâng lên trong lòng nó, nhưng cộng với đó chính là nỗi đau, nó sẽ không còn được ở trong vòng tay này bao lâu nữa...

- Có chuyện gì thế?- Nhật Nam ngờ vực, thái độ của Thanh Linh thật lạ.

Thanh Linh chột giật mình, nó thở dài lấy hơi, đã quyết thì phải làm cho tốt... Đã muốn ra đi thì phải diễn cho đạt...

- Em chỉ cảm thấy....ở đó...xa lạ quá!- nó bối rối.

- Ừm...- Nhật Nam thở dài, cậu hiểu cảm xúc của nó.

Siết chặt vòng tay của mình, cậu mong muốn được che chở cho nó biết bao nhiêu.

- Mình đi chơi nhé!

- Sao?- Thanh Linh ngược lên nhìn Nhật Nam, ngạc nhiên vì những gì cậu nói.

- Anh muốn đi chơi với em....- cậu mỉm cười.

- Ý...ý anh là...bỏ trốn!- Thanh Linh giãy nảy

- Không ! Anh xin phép đăng hoàng rồi mà!- cậu cười hồn nhiên.

- Anh xin phép ai?

- Mẹ em!

- Hả?Anh xin lúc nào?

- Trong lúc đợi em về! Mẹ em còn vui vẻ chuẩn bị đồ cho em nữa!

- Hả?- Linh tròn mắt nhìn cậu.

- Anh nói thật mà! Mình đi thôi!- Nhật Nam nói rồi kéo tay nó đi.

Thanh Linh vẫn chưa thoát khỏi bàng hoàng:

- Anh làm sao xin mẹ em được???

- Ba anh....coi như một món quà...

Giọng cậu đột nhiên chùng xuống làm nó thấy lòng chạnh buồn. Một món quà? Dành cho nó ư?

Chắc là Nhật Nam không hiểu... Thanh Linh khẽ mỉm cười buồn bã, nó phải cảm ơn ông ấy!

Nhật Nam kéo nó đến đầu ngõ, một chiếc ô tô đã đỗ sẵn ở đó, mở cửa ầu nó ngồi vào bên trong, cậu vòng sang ngồi vào vô lăng. Thanh Linh giật mình

- Này, anh có bằng lái chưa đấy?

Nhật Nam quay sang hôn nhẹ lên má nó, nở một nụ cười tinh nghịch:

- Em yên tâm đi! Anh sẽ tông bất cứ tên nào dám chặn đường...

- Anh có ngực không vậy?- nó phì cười

Và chiếc xe nhẹ nhàng quay ra đường lớn.

- Mình sẽ đi đâu?- Thanh Linh ngả lên vai Nhật Nam.

- Biển nhé!

- Vâng.....- nó đáp lại rất khẽ.

Hạnh phúc mong manh trước gió...

Từng con sóng nhỏ lần lần sẽ làm lên những cơn sóng thần....

Mình sẽ không còn cơ hội để được ở bên nhau như thế này nữa....

Anh có biết không?

Một giọt nước mắt khẽ lăn dài trên má nó....

- Em yêu anh.....

- Anh cũng yêu em...

Hai bàn tay đột nhiên siết chặt... như muốn giữ lại cho nhau những nồng nàn...

10. Chương 10

Bờ biển

Tiếng sóng vỗ lần lần làm lòng người cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Trời còn chưa sáng rõ, chỉ nhìn thấy đằng xa xa những con sóng nhỏ đùa giỡn với gió xanh rì.... Những lớp bọt trắng xóa đánh vào đôi chân mát lạnh....

Gió của biển mang theo hơi thở mặn mặn và cả hơi lạnh của sương đêm...

Thanh Linh dang rộng hai tay, đón từng cơn gió tấp mạnh, thật sảng khoái! Đã lâu lắm rồi nó không đi biển, cảm giác đến với biển thật thân thương. Lần nào đến với biển, mọi buồn bực trong lòng nó đều như tan biến đi, tiếng sóng biển như thở than, như nói chuyện với nỗi lòng của nó, sự sẻ chia đó bao giờ cũng làm nó cảm thấy yêu biển và muốn đến nơi đây.

Nhật Nam bước đến phía sau nó, đột nhiên siết nhẹ eo nó.

- Em có thấy bọn mình giống Rose với Jack không?

- Eo...em không muốn bắt hạnh như vậy đâu!

- Ha ha...em nói đúng! Mình sao có thể bắt hạnh như họ được!

Lòng nó bỗng nhiên nhói đau, sau ngày hôm nay, tâm hồn nó biết đâu còn đau khổ hơn thế nữa.... Họ còn có thể đấu tranh đến giờ phút cuối cùng vì tình yêu của mình... còn nó thì sẽ ôm mãi nỗi đau đớn, hối hận vì từ bỏ tình yêu và niềm hi vọng của mình... Nó...còn bất hạnh hơn họ nữa, và còn nhẫn tâm kéo Nhật Nam vào chung với nỗi bất hạnh của mình.

Thanh Linh cúi mặt, nó mỉm cười chua xót....

Biết là đau... biết là sai nhưng vẫn cứ làm...

Con người là thế...

Tình yêu vốn thế....

Cả hai đều mỏng manh và dễ vỡ dễ tan...

- Linh! Em nhìn mặt trời đang lên kia!

Đúng thật! Mặt trời rực đỏ đang ngoi lên phía chân trời xa xa, dưới những lớp sóng giống như một cục lửa lớn, tỏa ánh sáng ấm áp hiền hòa....

Con thuyền xa xa dường như trở nên vô cùng bé nhỏ dưới cái bóng của mặt trời to lớn...

Bình minh rạng rỡ, từng tia nắng màu vàng tươi làm mặt biển trở nên long lánh...

- Anh sẽ yêu em mãi mãi....

Tiếng nói của Nhật Nam làm tai nó như ù đi...

Những giọt nước mắt tự nhiên chảy xuống thật dài...

Tí tách rơi....

Nỗi đau vỡ òa như một vết thương hở miệng...

Thanh Linh quay lại, nó ôm chặt lấy cậu, khóc nức nở, nó thật sự không muốn phải xa cậu, xa cậu trái tim nó đau gần như muốn chết đi.

- Thanh Linh.....- Nhật Nam nhìn đôi vai nó run lên từng hồi, đôi mắt cậu buồn bã nhìn vào gương mặt đang gục vào ngực mình mà khóc.

Từ lúc nào Thanh Linh mạnh mẽ lại vì cậu mà trở nên yếu đuối thế này, cô ấy ngày trước luôn mỉm cười, luôn cố gắng làm tốt tất cả mọi việc, giúp đỡ tất cả mọi người... Nhưng bây giờ cô ấy hay thở dài, gương mặt lúc nào cũng trầm tư, thậm chí có thể chỉ vì một câu nói yêu thương của cậu mà bật khóc như một đứa trẻ.

- Em thật ngốc!- Nhật Nam vuốt nhẹ lên tóc, hôn lên đỉnh đầu nó.

Tìm một khách sạn nhìn ra bờ biển, Nhật Nam đặt 2 phòng cạnh nhau .Cậu nháy mắt với nó trước khi vào phòng:

- Thay đồ nhanh rồi mình đi bơi nhé!

- Vâng!- nó mỉm cười.

Thanh Linh kéo vali vào phòng. Đây chỉ là một phòng nhỏ nhưng khá đầy đủ tiện nghi. Kéo rèm cửa nhìn ra bên ngoài, bờ biển bây giờ ồn ào khác hẳn lúc nãy, và càng lúc càng nhiều người kéo về phía những con sóng....

Lúc này nó đã khóc thật nhiều, ướt đầm một bên vai áo của Nhật Nam... Nó cảm thấy thoải mái hơn nhiều... Hôm nay nó phải chơi thật thoải mái, dù ngày mai có thể sẽ đổi thay...

- Thanh Linh, em xong chưa?

Tiếng Nhật Nam bên ngoài.

- Anh nhanh thế! Đợi em một chút!

Nó nói rồi nhanh chóng lục trong vali tìm đồ bơi, không biết mẹ nó chuẩn bị gì cho nó nữa. May quá! Có một

bộ đồ bơi!- nó thở phào rồi chạy ù vào nhà tắm.

- Hả???- Nhật Nam tròn mắt nhìn nó, má cậu đột nhiên hơi đỏ

- Sao thế?- Thanh Linh ngơ ngác, nó nhìn xuống người mình có gì khác lạ đâu mà Nhật Nam nhìn nó kì lạ thế!

Chỉ là một bộ đồ bơi và một cái khăn tắm quàng lên vai thôi mà!

- Em định mặc thế này ra ngoài kia hả?

- Vâng...có gì không ổn hả anh?- nó vẫn ngơ ngác nhìn xuống người mình.

- Á!!!!!!

Đột nhiên nó kêu lên. Nhật Nam tóm lấy tay nó lôi giật về phía cậu, nhìn nó cậu cười tinh quái.

- Anh...làm gì thế?- Thanh Linh tròn mắt nhìn.

- Em định để bọn đàn ông ngoài kia chết ngất hết đấy à?

Nó đỏ bừng mặt.

Chưa kịp phản ứng gì thì một cái nhói đau ở lưng làm nó khẽ nhăn mặt.

- Ái!!! Anh làm gì thế?

Nhật Nam hôn nhẹ lên má nó:

- Em nên thay đồ đi nếu không dấu hôn ở lưng em sẽ được cả thế giới nhìn thấy đấy!

- Á!!!!!! Anh thật xấu mà!!!- Nó quát lên, mặt nó sắp bốc hỏa.

- Anh sẽ xuống quầy lễ tân kiếm cho em một bộ khác!- nói rồi Nhật Nam vui vẻ bước đi

Thanh Linh đứng im ở cửa, tay nó nắm chặt run run vì giận. Đúng là biến thái!

Cuối cùng thì nó phải mặc một bộ kín mít giống như một bà già như áo cộc với quần sooc vậy... Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, Nhật Nam còn bắt nó quàng một chiếc khăn tắm. Thanh Linh phì cười, không biết cậu trở thành một người hay ghen như thế từ bao giờ... Dù sao thì nó cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Nó sẽ trân trọng những giây phút này, đùa nhau trên cát và trên sóng, những nụ cười thật tươi. Giống như thế giới chẳng còn điều gì tồn tại ngoài hai người và một tình yêu sắp ra đi mãi mãi...

- Sau này mình sẽ đi biển thường xuyên nhé!- Nhật Nam ôm lấy vai nó.

Thanh Linh gục đầu lên vai cậu, nhìn những con sóng cuốn vào chân:

- Sau này....

Cậu nói bị nó bỏ lửng vì nó cũng không biết sau này hai người sẽ thế nào? Có con sóng nào sẽ dẫn nó về với cậu được không?

- Hẹn ngày này hàng năm mình đến biển được không anh?

- Ừm... - Nhật Nam mỉm cười nhìn nó đầy hạnh phúc. Cậu trả lời vu vơ mà không biết đó chính là một lời hẹn ước, một lời hẹn ột sự trở lại...của một ngày nào đó xa xôi...

Đôi mắt nó trĩu xuống thật buồn, em sẽ nhớ mãi những con sóng nơi đây và sẽ nhớ mãi về anh....

Một ngày trôi qua thật nhanh, Thanh Linh buồn bã nhìn những giờ phút cuối cùng ở bên Nhật Nam trôi qua trong lặng lẽ.

Siết bàn tay cậu thật chặt, nó thật sự không muốn buông tay....

- Em mau vào nhà đi!- Nhật Nam nhìn nó mỉm cười.

Thanh Linh vẫn im lặng, nó nhìn vào bàn tay đang run run nắm chặt lấy tay cậu của mình... Những tiếng sóng gào thét trong lòng nó...

Nó ước nó có thể nói....

Anh có biết rằng ngay khi anh buông tay....

Ngay khi anh bước đi...

Bọn mình sẽ không còn cơ hội nào nữa....

Biết trước như vậy... mà em vẫn để anh đi.....

Tách!

Giọt nước mắt long lanh tựa như một hạt mưa, ầm ầm nơi mu bàn tay...

Nhật Nam nhìn vào đôi mắt long lanh vì nước mắt của Thanh Linh, kéo nó vào lòng mình, cậu ôm lấy nó thật chặt...thật chặt...

- Đừng lo lắng Thanh Linh.... Anh sẽ về sớm thôi mà!

Thanh Linh nắm chặt lấy áo cậu, tay nó run run, tiếng khóc như vỡ òa trong lồng ngực bé nhỏ của nó.

Nhật Nam không biết rằng nó đang muốn rời xa cậu mãi mãi, cậu chỉ nghĩ nó đã biết cậu sắp đi với Bảo Ngọc. Thì thầm vào tai nó, cậu thở dài:

- Anh chỉ đưa Ngọc sang đó khám bệnh thôi... 1, 2 tuần nữa anh sẽ về... Đừng khóc! Em đừng khóc!

Tiếng khóc nức của nó làm cậu đau lòng.

- Em không tin anh à?

Thanh Linh khẽ lắc đầu, nó đã bình tĩnh hơn dù nước mắt cứ không ngừng rơi xuống

- Em tin anh....

- Vậy thì hãy ngoan đợi anh về... đừng khóc...

- Bao giờ anh đi?

- Sáng mai...

Nắm lấy vai nó , Nhật Nam nhìn vào mắt nó, cậu mỉm cười chắc chắn:

- Anh hứa anh sẽ về mà...

Thanh Linh đưa tay lên lau nước mắt, cố gắng kìm giữ lòng mình, nó nở một nụ cười gượng gạo:

- Ừm....

- Anh yêu em...

Một nụ hôn bất ngờ làm tim nó như muốn ngừng đập.

Tất cả những gì nó đang muốn kìm giữ vỡ òa ra như một quả bóng đã căng quá cỡ...

Nước mắt lại rơi...

Đưa tay lên ôm cậu thật chặt...

Em muốn một nụ hôn mãnh liệt nhất, nồng cháy nhất!

Để khi xa anh dù ở phương trời nào em cũng sẽ không quên anh!

Nhật Nam gần như đứng lặng, cảm xúc ở đôi môi vẫn chưa thể cho cậu trở về bình thường....

- Em yêu anh....

Thanh Linh khẽ nói, nó mỉm cười thật tươi, nhìn cậu lần cuối, nó vội vã chạy thật nhanh vào nhà....

Nhật Nam ngỡ ngàng nhìn theo cái bóng bé nhỏ của Thanh Linh khuất sau cánh cửa, đưa tay lên môi, cậu mỉm cười hạnh phúc...

Đằng sau cánh cửa....

Một đôi chân khuyu xuống....

Tiếng khóc như ai oán, nước nỡ....

Nó phải cắn chặt vào tay mình để giữ đôi chân không vùng lên và giữ cậu lại....

Tiếng xe xa dần... xa dần....

Vĩnh biệt anh!!!!!!

Tay nó bật máu, để lại một vết sẹo mãi mãi....

11. Chương 11

Tiếng chuông cửa

- Thanh Linh....- mẹ nó ngược lên nhìn nó

- Vâng...- nó khẽ đáp rồi đứng dậy

Đặt tay lên nắm nắm cửa, tay nó run run. Nó biết người nó sẽ phải nhìn thấy là ai. Ba của Nhật Nam.

- Chào con!- ông nở một nụ cười hiền từ

Nó biết nó không thể trách ai, cũng không thể trách ông được, đây chính là lựa chọn của nó.

- Mời ba vào nhà...- nó cười vô hồn

Trở lại cái đêm ở nhà Nhật Nam....

- Hãy giúp cháu rời khỏi đây...- nó nói trong khi đôi mắt đã ngân ngấn nước

Ông Trung nhìn Thanh Linh, đôi mắt ông dường như cũng chứa một nỗi buồn mênh mang. Ông có cảm tình với cô bé có gương mặt xanh xao trước mặt mình- một gương mặt buồn nhưng vẫn chứa những ý chí sắt đá có thể chống chọi được với mọi bão tố. Cô bé trưởng thành và hiểu chuyện hơn ông đã nghĩ. Điều ông sắp làm có lẽ sẽ là một tội lỗi....

- Bác sẽ làm tất cả để giúp cháu...

- Nhà cháu sẽ chuyển đi, bản thân cháu muốn đi du học.... bác có thể giúp cháu làm một số thủ tục chuyển trường được không?

- Không có vấn đề gì... cháu muốn đi đâu? Bác sẽ chu cấp cho cháu mọi kinh phí cần thiết...

- Cảm ơn bác...nhưng cháu muốn đi bằng chính sức mình... cháu không muốn nếu một ngày cháu và Nhật Nam gặp lại nhau, sẽ có một rào cản nào đó ngăn cản cháu và anh ấy...

Lời nói của Thanh Linh đánh mạnh vào trái tim ông Trung, lòng tự tôn của ông cũng đang bị cô bé làm cho chao đảo. Lý trí ông mách bảo cô bé ấy nói đúng, điều ông đang làm không công bằng với cô bé một chút nào, dù ông có mang cả gia tài của ông đặt dưới chân cô bé cũng không thể làm lành được vết thương mà ông đang gây ra.

- Lần này cháu sẽ đi... sẽ nhường cho Bảo Ngọc, trả Nhật Nam về cho bác... nhưng nếu thật sự trái đất này tròn, nếu thực sự...- đôi mắt Thanh Linh đầm lệ, giọng nói của nó bị nước mắt làm cho nghẹn đi...có một ngày nào đó, cháu gặp lại anh ấy... cháu sẽ không bao giờ bỏ chạy một lần nữa...

Thanh Linh cúi mặt xuống, lồng ngực nó như bị ai đó cắn xé và toàn thân nó run rẩy.

- Vì vậy.... cháu sẽ không nhận bất cứ thứ gì của bác... chỉ cần bác giúp cháu chạy trốn khỏi đây.... Như vậy là đủ rồi...

Ông Trung không thể kiềm giữ được nỗi cảm thán trong lòng, ông muốn ngàn vạn lần xin lỗi Thanh Linh, ông bước đến và nắm chặt lấy bàn tay nó và khẽ ôm nó vào tay mình.

- Bác xin lỗi....

Thanh Linh cắn chặt môi, nó cố gắng giữ chặt nước mắt trong lòng, dù sao trái tim nó cũng đã tan nát đủ rồi.

- Nhờ bác.... Đến thuyết phục mẹ cháu...

- Được... bác sẽ làm tất cả những gì có thể....

- Xin chào bà!- ông Trung từ tốn

Mẹ nó nhìn người đàn ông sang trọng trong ngôi nhà rách nát của mình thì không khỏi ngỡ ngàng, nhìn nó rồi nhìn sang ông Trung. Phải một hồi lâu, mẹ nó mới định thần lại và mời ông Trung vào phòng khách.

Sau khi ngồi xuống, ông Trung cầm cốc trà trên tay, ông không vội nói ngay .

- Xin lỗi... ông đây là....

Ông Trung mỉm cười.

- Tôi tên là Trung, tôi là một người kinh doanh... Hôm nay tôi đến đây để xin được nói chuyện với bà về Thanh Linh.

- Thanh Linh ?- mẹ nó ngạc nhiên- con gái tôi ?

- Vâng thưa bà... Tôi muốn được nhận cháu làm con nuôi...

- Con nuôi ?- mắt mẹ nó mở to nhìn vào nó nhưng Thanh Linh không nói gì, cũng không muốn ngẩng mặt lên, nó chỉ nhìn vào cốc nước của mình, nhìn khuôn mặt mệt mỏi của mình trong đó.

- Vâng... Tôi cũng đã hỏi và cháu đã đồng ý... Hôm nay tôi chỉ muốn được thăm gia đình và mong bà sẽ đồng ý !

Mẹ nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bà cứ tròn mắt nhìn ông Trung mỉm cười.

- Thanh Linh là một cô bé thông minh, tôi rất yêu quý cháu... Mong muốn cháu có được một môi trường tốt phát huy tài năng của mình ! Tôi muốn đưa cháu sang Mỹ du học ! Còn về gia đình, tôi cũng đã chuẩn bị một căn nhà tốt ở khu đô thị mới, mong bà sẽ không từ chối tấm thịnh tình của tôi....

- Ông.... Tại sao ông lại muốn nhận Thanh Linh làm con nuôi lại còn tự nguyện làm nhiều việc cho gia đình chúng tôi như vậy ?

Ông Trung thở dài, khuôn mặt ông buồn buồn :

- Tôi nợ con gái bà... cái mạng của tôi... Hơn ai hết, con bé là người hiểu rõ... tôi không tiện nói với bà... nhưng tất cả những gì tôi có thể làm cũng không thể trả hết cái ơn của con bé.... Mong bà hãy hiểu và chấp nhận cho đề nghị của tôi...

Đôi mắt ông Trung khẩn thiết và chân thành nhìn bà làm bà không khỏi cảm động. Nhìn sang Thanh Linh, gương mặt nó chẳng có chút biểu cảm gì hết, chỉ lặng lẽ ngẩng nhìn đáy cốc, đôi tay run run như cố giữ một điều gì đó quá lớn với đôi vai gầy của nó. Bà không phải là một người mẹ ham tiền của hay ân huệ của người ta, đối với bà cảm xúc của Thanh Linh còn quan trọng hơn mọi thứ. Bà khẽ hỏi :

- Thanh Linh, con thấy sao ?

-.....

- Mẹ đồng ý đi !- Thanh Linh ngẩng mặt nhìn bà, nở một nụ cười chua chát.

Bà thở dài.

- Cảm ơn ông.... Nếu con bé không phản đối thì tôi cũng không có lí do gì cả !

Con đường vắng đầy gió....

Và đầy lá khô....

Con đường bao nhiêu năm tháng đến trường....

Thanh Linh bước đi thật chậm, nó cố gắng đếm từng bước chân trên con đường này, nơi nó thực sự đã có rất nhiều kỉ niệm, có lẽ sẽ không bao giờ nó còn cơ hội bước trên con đường này nữa....

Hôm nay, nhìn mọi thứ đều mang lại cho nó cảm giác thân thương, mong nhớ... Nó nhớ từng bụi cây ở đây, chiếc bàn trong hội học sinh mà nó đã ngồi mòn ở đó, sân thượng đầy nắng nơi nó chôn giấu biết bao nhiêu cảm xúc của mình.... Nơi đây có bao nhiêu kỉ niệm tuyệt đẹp mà nó đã có với Nhật Nam....

Nhìn từng người bạn mà lòng nó bồi hồi muốn khóc, nhưng nó cắn môi thật chặt, nó cố đè nén cảm xúc của mình, chỉ ngày mai thôi, thậm chí nó còn chẳng có cơ hội nghe ai đó nói mình là ác quỷ nữa...

Mọi chuyện sẽ kết thúc...

Sẽ qua đi....

Giống như thời gian...

Mọi thứ sẽ chẳng còn gì lằng độn được....

Chỉ có những nỗi tiếc khôn nguôi....

Và nỗi đau...

Làm trái tim trở nên trưởng thành hơn....

Hôm nay, nó muốn nó sẽ có một ngày ý nghĩa- dù là ngày cuối cùng nó vẫn muốn nó thuộc về nơi đây... Anh cũng vậy, Nhật Nam.. đừng quên anh cũng thuộc về nơi này nhé !

Mong một ngày bước chân của anh và em sẽ quay về đây- về nơi ta vốn thuộc về...

- NÀY CẬU KIA !!!!

- Á !!!! Hội trưởng ! Tôi có làm gì đâu !

- TÓC CẬU MÀU GÌ THẾ KIA HẢ ??????

- Á !!!!!!!!

Những tiếng hét làm rộn rã cả khung trời. Đó chính là nó, là hội trưởng Nguyễn Thanh Linh, dù chỉ một ngày còn lại, nó vẫn cứ muốn là nó....

Kéo cửa căn phòng hội học sinh thật mạnh, ngồi ngay vào bàn.

- Lan, đưa cho chị báo cáo buổi họp tuần trước !

- Huy, làm xong bản kê khai tài chính chưa ?

.....

Đó chính là công việc của nó !

.....

- Sư phụ !!!!!- mấy tên nhóc lớp 10
 - Thanh Linh yêu quý !!!!!- mấy tên ngốc lớp 11b
 - MẤY TÊN NGỐC !!!! RẢNH THẾ THÌ BỎ SÁCH RA HỌC ĐI !!!
 - Tuân lệnh sư phụ !
 - Người đẹp muôn năm !
- Tôi sẽ rất nhớ mấy người đấy !

.....

- Linh....
- Nhỏ Hoa, con bạn của nó. Thanh Linh mỉm cười, nó chạy đến, ôm chầm lấy Hoa
- Đây, làm gì đấy ? đang là giữa sân trường đấy !
 - Ha ha...- nó cười vô hồn
 -Hẹn gặp lại bạn nhé !- nó cắn chặt môi
 - Gì....gì thế ?- Hoa ngỡ ngàng
 - Không có gì !- Linh nháy mắt, buông con bạn ra- tôi chỉ muốn gây sốc cho cậu tí thôi !
 - Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa !!!!!!!!!!!!!
- Thanh Linh chạy đi, những giọt nước mắt theo gió khẽ tạt ngang....
- Tạm biệt tất cả mọi người....
- Tôi nhớ và yêu nơi này lắm....
- Hãy cho Thanh Linh xin lỗi nhé ! Vì tôi không thể có một lời từ biệt tử tế với mọi người...
- Nhưng hơn tất cả.....
- TÔI YÊU MỌI NGƯỜI!!!!

12. Chương 12

Nhật Nam thở dài, nhìn vào màn mưa che kín bầu trời của Singapore, cậu cảm thấy lo lắng, bồn chồn không yên. Từ lúc sang đây, cậu không thể liên lạc được với Thanh Linh. Nhớ lại cách cư xử của Thanh Linh, hình như cô ấy có chuyện gì đó giấu cậu. Đã 3 tuần trôi qua, cậu chỉ muốn bay ngay về Việt Nam nhưng cũng không thể bỏ mặc Bảo Ngọc ở đây được, con bé đang làm những xét nghiệm cuối cùng cho cuộc phẫu thuật thay tim.

Ring....ring....ring.....

Thanh Linh!!!!

- Alô! Anh.....
- Thanh Linh...- một tiếng thở phào nhẹ nhõm làm mọi phiền não trong lòng cậu tan biến đi đâu hết, cuối cùng cậu cũng được nghe lại tiếng nói của cô ấy- sao 3 tuần mà anh không liên lạc được với em? Em không có chuyện gì chứ?

Thanh Linh run run, cầm chặt điện thoại trong tay, nước mắt cứ rơi làm nó không thể bình tĩnh để nói với Nhật Nam được trọn vẹn câu nói.

- Em....

“ Xin quý khách đi chuyến bay A23F Hà Nội- California Mỹ chuẩn bị làm thủ tục. Chuyến bay sẽ cất cánh trong vòng 30p nữa”

Nhật Nam ngỡ ngàng.

- Thanh Linh... em đang ở sân bay đây à?

Nắm chặt tay cầm vali trong tay, Thanh Linh cắn môi, nước mắt mặn chát, lòng cô đau nhói.

- Vâng...Em chuẩn bị đi...

- Em đi đâu?- Nhật Nam bàng hoàng- em nói gì vậy? Em đi đâu? Tại sao em lại đi?

- Anh bình tĩnh nghe em nói....- Thanh Linh hít một hơi dài, cố lấy lại tự chủ, nó lau nước mắt đang chảy dài trên má.... Vừa rồi có rất nhiều chuyện đã xảy ra... Ba em đã trở về! Hóa ra ông không phải là bỏ trốn, ông sang Mỹ tìm cách làm ăn... và bây giờ ba em đã trở về, ông muốn đưa cả nhà đi.

- Ba...em đã trở về?

- Vâng... chuyện dài lắm! Em phải đi bây giờ, em sẽ kể mọi chuyện cho anh sau....

- Khoan đã.... Có gì đó không ổn lắm...Thanh Linh...em khóc đấy à?

Thanh Linh giật thót, trái tim nó đã đủ đau đớn lắm rồi, nó muốn gục ngã ở đây, muốn được nói tất cả với Nhật Nam nhưng đôi mắt ông Trung đang nhìn nó....

- Vâng...em nhớ anh.....em rất nhớ anh....

Chỉ một câu nói đã đánh bật mọi suy nghĩ trong đầu Nhật Nam.

- Anh cũng nhớ em.....- cậu mỉm cười, ước gì cậu được ở bên nó lúc này.

- Sang đến nơi em sẽ gọi cho anh....

- Anh sẽ đến gặp em ngay khi Bảo Ngọc khỏe hơn...

- Vâng...tạm biệt anh...

Thanh Linh cảm thấy điều nó đang làm đã vượt qua sức chịu đựng của nó. Ngồi thụp xuống, nó để mặc cho nước mắt mình tuôn rơi. Ông Trung đỡ lấy tay nó, ông hỏi ân cần:

- Con không sao chứ?

Giữ chặt tay lên ngực, nó cố nén nước mắt, mỉm cười:

- Con không sao....

- Bác thực xin lỗi con....

Thanh Linh im lặng...

- Cách này sẽ hiệu quả chứ? Bác nghĩ Nhật Nam sẽ không dễ dàng bỏ qua....

- Bác yên tâm... con biết phải làm thế nào....- Thanh Linh lau nước mắt, nở nụ cười nhợt nhạt- còn về ngôi nhà, sau này con sẽ trả lại bác...

- Con không cần phải làm thế...

- Không!...con sẽ làm như thế....

- Thanh Linh...

- Con phải đi rồi... Cảm ơn bác đã đến tiễn con... Tạm biệt bác!

Thanh Linh nói rồi kéo vali quay đi!

Tạm biệt Việt Nam!

Tạm biệt anh....

Có ai mà ngờ được rằng một ngày em sẽ đặt chân đến một nơi xa lạ...

Để quên anh.... Và chôn chặt tình yêu của chính mình...

Tạm biệt những giấc mơ tuổi mới lớn...

Tạm biệt những hạnh phúc thân yêu...

Thanh Linh đi đây....

Một cảm giác lạ len vào tim làm Nhật Nam khẽ cau mày, Thanh Linh có điều gì đó rất lạ mà chính cậu cũng không biết phải lí giải thế nào. Nhưng ba nó đã trở về, như vậy cũng là một điều tốt rồi...

Điều quan trọng bây giờ chính là lo cho Bảo Ngọc, sau đó cậu sẽ đi tìm Thanh Linh.

Đợi anh nhé Thanh Linh...

Mình sẽ gặp nhau sớm thôi....

Bảo Ngọc tắt điện thoại, không hiểu sao cái tin Thanh Linh đã ra đi không làm nó cảm thấy vui vẻ như nó đã tưởng mà còn có chút gì đó buồn. Thanh Linh là một người con gái tốt, còn nó dường như thật xấu xa và ích kỉ... Nhưng ai mà không mong muốn được ở bên người mình yêu chứ? Nó chỉ cố gắng được ở bên người mà nó yêu, chỉ cố gắng để được hạnh phúc... Nó đã sống đúng với lòng mình thì có gì là sai?

Nắm chặt ga trải giường màu trắng, nước mắt nó khẽ rơi xuống....

- Ngọc, em sao thế?

Bảo Ngọc giặt mình, nó ngược mắt lên thấy Nhật Nam đã bước vào phòng từ bao giờ, đôi mắt cậu nhìn nó đầy lo lắng.

Nó nhìn cậu và nước mắt nó cứ rơi....

Tất là là vì anh....

Vì em yêu anh....

- Ngọc, nín đi ! Sao em lại khóc ?- Nhật Nam ngồi xuống, lau nước mắt trên mặt nó.

Vì anh quá tốt với em...

Nên em không thể xa anh...

Nó ôm chầm lấy Nhật Nam, khóc nức nở

- Có chuyện gì?- Nhật Nam vỗ nhẹ lên lưng nó- Nói cho anh nghe...

-... Ngọc sợ lắm! Ngọc sợ nếu phẫu thuật sẽ không tỉnh dậy được nữa.... Sẽ không được nhìn thấy anh nữa!

Nhật Nam thở dài

- Em đừng lo! Quả tim có độ tương thích với em rất cao... Em sẽ không sao đâu... đã đồng ý phẫu thuật thì em phải dũng cảm lên....

- Anh hứa là sẽ không bỏ Ngọc nhé! Không rời xa Ngọc nhé....

- Anh sẽ chăm sóc cho đến khi em khỏe hẳn

Bảo Ngọc ôm chặt lấy Nhật Nam...

Em sẽ không để anh đi đâu hết...

Dù cả đời này phải mang bệnh tật....

Em cũng sẽ không để anh xa em...

Mãi mãi...không bao giờ.....

Lại thêm 4 tuần nữa trôi qua, tình trạng của Bảo Ngọc vẫn thế, con bé không chịu rời Nhật Nam nửa bước, lúc nào nó cũng khóc và sợ sệt. Ngoài Nhật Nam, Bảo Ngọc không chịu tiếp xúc với ai, bất cứ ai lại gần nó đều la hét khóc lóc và ném mọi thứ vào người đó. Nhật Nam thở dài, cậu hiểu trạng thái hoảng loạn của Ngọc, bất cứ ai khi bước vào trận chiến sinh tử của cuộc đời mình đều như vậy. Con bé sợ hãi và không tin tưởng ai cũng là điều dễ hiểu.

Nhớ đến Thanh Linh, cô ấy có vẻ rất vui làm cậu cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Nhật Nam đọc đi đọc lại những tin nhắn về cuộc sống mới vui vẻ của Linh, những ngày hạnh phúc cuối cùng cũng đến với cô ấy. Bạn mới, trường mới, mọi thứ đều rất tốt.... Nhật Nam thở dài, không biết đến bao giờ cậu mới có thể đến thăm Thanh Linh, cậu thực sự nhớ cô ấy, nhớ gương mặt và nụ cười của cô ấy...

Xoảng!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nhật Nam giật mình, cậu thở dài, chạy vội vào phòng bệnh

- Các người cút hết đi!!!!!!!!!!!!!!

- Tránh xa tôi ra!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét của Bảo Ngọc

Ngay khi bước đến cửa, Nhật Nam đã chứng kiến cảnh hoang tàn, cốc nước vỡ tan trên nền nhà, chăn gối đều bị quăng xuống đất, hai cô y tá đứng im, mặt tái mét không biết làm thế nào. Trên giường, Bảo Ngọc đang khóc hoảng loạn.

- Bảo Ngọc....

- Anh Nam....

Bảo Ngọc ôm chầm lấy Nhật Nam, khóc nức nở

- Anh đi đâu thế? Sao anh bỏ em ở đây một mình? Em sợ lắm!

Nhật Nam thở dài:

- Anh ra ngoài chút thôi! Anh không đi đâu cả....

Nhìn Bảo Ngọc run rẩy trong vòng tay của mình, Nhật Nam thấy chạnh lòng. Cậu không thể bỏ mặc con bé lúc này được.

- Nín đi nào! Anh sẽ không đi đâu nữa..

Nhật Nam nắm tay Bảo Ngọc thật chặt, cậu đang cố gắng làm cho con bé bình tĩnh lại. Hôm nay là buổi xét nghiệm cuối cùng, từ đêm qua, con bé đã không ngừng run rẩy khóc lóc, cậu sợ nó sẽ không đủ sức khỏe để làm xét nghiệm.

- Ngọc... sẽ không sao đâu....

Bảo Ngọc không nói, con bé sợ hãi tóm lấy áo cậu như một đứa trẻ sợ bị đánh. Nó nhìn hai người y tá đang bước vào mà co rúm người lại, mặt tái mét.

- Không sao đâu! Anh sẽ đi với em mà.....

Bảo Ngọc vẫn không nói, cắn môi thật chặt, nó run run khi nhìn thấy phòng xét nghiệm càng lúc càng gần.

- Ngoan nhé! Anh sẽ ở bên ngoài đợi em, được chứ?

Nhìn theo Nhật Nam đầy bất lực, những giọt nước mắt hoảng loạn của nó lại rơi xuống nhưng nó không hề kêu.

Nhật Nam thở dài, nhìn cánh cửa khép lại, cậu mong sao con bé đủ nghị lực vượt qua tất cả.

Trong phòng bệnh, ngay khi cánh cửa vừa khép lại, một giọng đàn ông vang lên.

- Hai cô cũng ra ngoài đi!

- Vâng thưa bác sĩ John- hai cô nói rồi bước ra ngoài.

Bác sĩ John là một người đã ngoài lục tuần, nhưng ông vẫn là một người đàn ông khỏe mạnh nhanh nhẹn trong bộ đồ blue trắng.

Khóa cửa thật chặt, ông nhìn Bảo Ngọc. Cô bé đã lau nước mắt và ngồi dậy từ lúc nào.

- Bảo Ngọc, con chắc muốn làm thế này chứ?

Ngọc ngược mắt lên nhìn ông John, mỉm cười:

- Vâng, bác đã hỏi con rất nhiều lần rồi!

Ông John vốn là người Việt Nam, ông là một người bạn của ba mẹ Bảo Ngọc và là bác sĩ chăm sóc cho Ngọc từ nhỏ.

- Bác không nghĩ cách con đang làm là đúng... Con có rất nhiều cách để có được hạnh phúc nhưng không phải bằng cách lừa dối...

- Con biết....- Bảo Ngọc khóc- nhưng con...không có cách nào khác....

- Ngọc à....

Bảo Ngọc nắm lấy tay ông John:

- Xin bác hãy giúp con! Nếu không có anh ấy, con thật sự không thể sống nổi... Xin bác...hãy giúp con...chỉ một lần này thôi...

Ông John thở dài, cũng chính vì đôi mắt này mà ông đã dung túng cho Bảo Ngọc làm điều gian dối. Bây giờ thì chính ông cũng không có đường lui nữa, nếu sự thật vỡ lở, có lẽ con bé sẽ không chịu nổi cú sốc này. Ông không đủ tự tin để làm con bé bị tổn thương, bởi điều đó đồng nghĩa với việc làm hai người bạn của ông đau đớn- họ đã chết rồi và hãy để cho họ ra đi thanh thản.

- Bảo Ngọc... bác mong là con sẽ hạnh phúc với quyết định của mình... dù con mong muốn thế nào... bác cũng chỉ mong sẽ cảm thấy thanh thản...

Bảo Ngọc không nói, nó chỉ khẽ ôm lấy ông.

1 tháng sau cuộc phẫu thuật, Nhật Nam và Bảo Ngọc trở về Việt Nam. Tuy ca phẫu thuật đã thành công tốt đẹp, tuy nhiên tình trạng hoảng loạn của Bảo Ngọc không có dấu hiệu được cải thiện, thậm chí tình trạng của con bé còn nghiêm trọng hơn. Nhật Nam không có cách nào rời xa Bảo Ngọc được nửa bước, kể cả ông Trung bây giờ cũng làm con bé có cảm giác không an tâm. Nó chỉ khóc, chỉ hét gọi đúng tên của Nhật Nam mà thôi.

Nhật Nam ngồi phịch rồi ghé, mệt mỏi. Mấy tháng vừa qua, đầu óc của cậu dường như lúc nào cũng ở trên dây đàn căng cứng, thậm chí cậu còn chẳng có thời gian gọi điện cho Thanh Linh nữa. Cậu không hiểu sao Bảo Ngọc lại rơi vào tình trạng hoảng loạn như vậy, thậm chí cậu và ông Trung đã phải nhờ đến các bác sĩ tâm lý nhưng tình hình cũng không có mấy khả quan, con bé lúc nào cũng khóc lóc sợ chết và sợ cậu sẽ bỏ nó mà đi.

Sức khỏe của Bảo Ngọc cũng không được tốt, con bé hay bị ngất do kiệt sức, trái tim mới cần thời gian để có thể phù hợp với cơ thể mới. Bác sĩ John đã khuyên cậu không nên xa con bé lúc này, nếu không hậu quả sẽ khó lường.

Nhật Nam lấy tay nhay nhay trán, nhìn lên trần nhà, cậu nhớ đến Thanh Linh, không biết cô ấy thế nào rồi.

Cậu thực sự nhớ cô ấy, rất nhớ cô ấy....

Ring....ring....ring....

- Alo...anh...

- Thanh Linh....- nghe được giọng của nó, mọi mệt mỏi trong cậu đều tan biến- em khỏe không?

- Em khỏe...

- Anh xin lỗi vì không gọi được cho em... dạo này tình trạng của Bảo Ngọc không được tốt...

- Vậy à?

- Ừm... em ở bên đó ổn chứ?

- Em ổn... em có chuyện muốn nói với anh?

- Sao thế? Em có chuyện gì à?- Nhật Nam đột nhiên thấy lo lắng

- Chúng mình....chia tay nhé!

.....

Giống như một tiếng sét làm cậu thấy choáng váng

- Em...nói gì?

- Em xin lỗi.... Thực ra...em... đã có người yêu mới rồi...

-.....

- Khi sang đây, em đã rất nhớ anh... nhưng chúng ta ở xa quá... xa quá anh à...em cũng mệt mỏi vì thái độ hờ hững của anh rồi... với anh, em đâu phải là tất cả... Em đã có người yêu mới, một anh chàng Mỹ đẹp trai, yêu em là tất cả... anh có quá nhiều trách nhiệm... anh hãy lo cho Bảo Ngọc...em xin lỗi...thực lòng em xin lỗi...

-.....

- Em...đang nói dối đúng không Thanh Linh?- Nhật Nam bàng hoàng- Em nói dối....

- Em không nói dối... anh không thấy thời gian qua chúng ta đã quá xa nhau sao? Em không yêu anh nữa....nếu anh còn yêu em thì hãy chúc cho em hạnh phúc, đừng làm phiền cuộc sống của em... em thực sự rất sợ ánh mắt của anh... hãy để chúng ta chia tay trong hòa bình và vui vẻ, không có nước mắt....

- Em.....

- Em xin lỗi... tạm biệt và chúc anh hạnh phúc!

- Thanh Linh....

- KHOAN ĐÃ!!!!

- THANH LINH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Đáp lại tiếng hét của cậu chỉ có những tiếng tút tút kéo dài và số điện thoại đó không bao giờ còn liên lạc được nữa.

Đánh rơi điện thoại trong tay, Nhật Nam bàng hoàng. Điều gì đang xảy ra với cậu thế này? Thanh Linh....

Không được! Cậu không thể mất Thanh Linh dễ dàng như vậy được. Với một ý nghĩ đau đớn trong đầu, Nhật Nam chạy đi.... Cậu phải tìm được Thanh Linh, bằng mọi giá, cậu không thể để mất nó, không thể.....

Mọi chuyện diễn ra giống như một giấc mơ....

Chỉ một phút buông tay....

Anh đã để em đi mãi mãi....

Vì sao thế em?

Vì anh không có thứ em cần?

Vì trái tim anh không đủ cho em vùng vẫy?

Vì sao tình mình lại phải chia đôi?

Thanh Linh sụp xuống, đôi chân nó đã không còn đủ tự tin, không còn đủ vững vàng khi nhìn con đường trước mặt.

Nước mắt rơi mặn chát...

Trời nổi cơn giông....

Khóc cho anh...

Khóc cho em....

Khóc cho tình mình đã đến hồi kết thúc!

Tiếng sét trong mưa...

Tiếng khóc của em...

Tiếng hét của anh....

Tiếng hai trái tim đã vỡ...

Bảo Ngọc đứng thất thần, hơn ai hết, nó hiểu ý nghĩa của cuộc điện thoại đó. Một phút run rẩy và bối rối, nó quyết định chạy theo Nhật Nam. Mặc kệ trời có nổi giông tố, cho dù là giông tố suốt cuộc đời này nó cũng sẽ chạy theo cậu.

Nước mắt nó hòa lẫn trong mưa, trái tim nó đau thắt khi nhìn thấy cậu đau đớn, nó run rẩy và bàng hoàng... Một người đã chấp nhận ra đi, chấp nhận hi sinh tình yêu cho nó... Nhiệm vụ của nó là cố giữ tình yêu này thật chặt và trân trọng nó...

Thanh Linh, em xin lỗi....

Nhật Nam, em sẽ không bao giờ thôi chạy theo anh...

Nhật Nam chạy đi mãi miết trong mưa, tất cả đều không phải là sự thật. Nhắm chặt đôi mắt đang bị nước mưa tấp vào bỗng rất, cậu không thể để mất Thanh Linh... Nhưng tại sao mọi chuyện lại như thế nào?

Thanh Linh, em dễ dàng quên anh như thế sao? Em đã hứa những gì? Em bảo anh làm sao có thể tin lời chia tay em nói ra là sự thật? Dù điều đó có là sự thật thì trái tim anh cũng không thể tin!

Dừng lại trước căn nhà cũ của Thanh Linh, thật sự nó đã trở thành một căn nhà bỏ hoang.

- Cô ơi! Cô có biết nhà bên cạnh chuyển đi đâu không?

Người phụ nữ hốt hoảng nhìn vào chàng trai ướt nhẹp từ đầu đến chân, đôi môi nhợt đi vì lạnh đang đứng trước cửa nhà mình.

- Không! Cô chỉ biết họ đã chuyển đi thôi!

.....

- Nhóc! Em có biết nhà chị Thanh Linh bên này chuyển đi không?

Thằng bé nhìn Nhật Nam ướt như chuột thì không khỏi ngạc nhiên

- Em không biết đâu, chị Linh cho em kẹo rồi nói chị sẽ không về đây nữa!

Gương mặt cậu tối sầm.

- Ý! Anh ơi! Sao anh nghịch nước thế kia? Mẹ em bảo không được đi mưa....

Nhật Nam không còn nghe thấy tiếng cậu bé nói gì, cậu lão đảo bước đi... Nước mưa cũng chẳng làm cho cậu có cảm giác gì.

.....

- Chú ơi! Chú biết nhà cô bên này chuyển đi đâu không?

Người đàn ông nhìn Nhật Nam ái ngại.

- Cậu đã đi hỏi tất cả mọi người xung quanh đây rồi đúng không? Không ai biết đâu! Gia đình đó chuyển đi rất vội và không nói gì với ai cả.

- Có phải chồng của cô ấy đã trở về không ạ?

- Không! Người đàn ông xấu xa đó có bao giờ trở về! Nhưng tôi thấy có một người đàn ông rất sang trọng thời gian đó hay lui tới nhà của họ, tôi còn thấy cô con gái gọi ông ta là ba! Có thể cô ấy đã đi bước nữa....

-

- Cậu nên về nhà đi! Người cậu ướt hết rồi!

- Cảm ơn chú!- Nhật Nam nở một nụ cười lạnh giá, vô hồn.

Thanh Linh! Có phải ngay từ đầu em đã muốn biến mất?

Loạng choạng dựa vào cánh cửa, Nhật Nam cắn răng thật chặt.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét đau đớn của cậu tan vào trong mưa....

Một tiếng sét chói tai vang lên....

Gương mặt cậu ủ rũ cúi xuống....

Từng giọt nước mưa long toang chảy từ tóc xuống gương mặt....

Đôi mắt bỗng rất....

Nước mắt hay là mưa....

- Anh Nam.....

Một tiếng nói yếu ớt vang lên, đôi tay trắng toát run rẩy nắm lấy tay cậu.

- Ngọc...- Nhật Nam đỡ lấy Bảo Ngọc khi cô bé khụy xuống.

Đôi mắt cậu mở to bàng hoàng nhìn vào khuôn mặt tái nhợt của Bảo Ngọc, toàn thân con bé nóng như lửa đốt dưới cơn mưa lạnh giá.

Ngọc đưa tay lên gương mặt cậu.

- Sao gương mặt anh buồn thế?- nước mắt Bảo Ngọc chảy xuống- Anh đừng khóc.... Anh khóc làm em cảm thấy đau lắm... thực sự đau lắm....

Nhật Nam không nghĩ được nhiều, cậu bế vội Bảo Ngọc lên, che mưa cho nó, chạy vội đi. Giọng cậu đau đớn:

- Em chạy theo anh làm gì để đến nông nổi này?

- Em... không thể xa anh được... Em không muốn mất anh...- Ngọc tóm chặt lấy áo Nhật Nam.

Từng tiếng nói của Bảo Ngọc làm trái tim Nhật Nam thoáng chốc run rẩy, cậu hối hận vì đã không để ý con bé chạy theo mình. Nhìn gương mặt trắng bệch, đôi mắt mơ màng sắp mờ đi của Bảo Ngọc, trong lòng cậu chợt thấy chua xót.

- Cố lên! Anh sẽ đưa em về nhà!

Rầm!

Ông Trung đập mạnh lên bàn, ông nhìn Nhật Nam không kìm được phần nộ:

- Con làm gì mà lại để Bảo Ngọc ngắt đi như vậy? Không phải bác John đã dặn con không được để con bé một mình sao?

- Con xin lỗi...- Nhật Nam ngồi trên ghế, cậu khẽ nhắm mắt lại mệt mỏi

Ông Trung nhìn gương mặt Nhật Nam thì không khỏi động lòng, ông hiểu chuyện gì đang diễn ra. Nhìn vào đôi mắt đỏ hoe, đôi môi buồn bã của cậu là ông hiểu, Thanh Linh cũng đã gọi điện thông báo cho ông biết rằng nó đã hoàn thành mọi việc. Từng nét buồn khổ trên khuôn mặt con làm trái tim ông không khỏi xót xa, chính ông đã đặt lên đôi vai cậu một trách nhiệm quá lớn, chính ông chứ không ai khác là người có lỗi.

- Ba xin lỗi vì đã nóng nảy.... Con có chuyện gì? Tại sao con lại hành động như vậy... Con trước giờ không phải là người không chịu suy xét mọi chuyện...

- Không có gì ba ạ... Con xin lỗi...- Nhật Nam không đáp, đôi mắt cậu hướng ra bên ngoài, cơn mưa tầm tã như muốn cuốn trôi tất cả những êm đềm.

- Con hãy qua xem Bảo Ngọc thế nào đi...- ông Trung khẽ nói.

Nhìn theo cái dáng cô đơn của Nhật Nam bước đi, nắm chặt tay vào thành ghế, ông cố nén một tiếng thở dài.

- Bác John, Bảo Ngọc thế nào rồi ạ?

Bác sĩ John rời mắt khỏi gương mặt đang ngủ của Bảo Ngọc, ông chỉ tay cậu ra ngoài.

Đứng bên khung cửa, ông nói:

- Con bé không sao.... Nó chỉ bị ngắt do sốt và do vết mổ chưa lành hẳn thôi...

- Vậy thì tốt quá...

Nhật Nam đáp hồ hững, đôi mắt cậu vẫn bị cuốn vào cơn mưa bên ngoài.

- Cháu nên chú ý đến con bé nhiều hơn...

- Vâng...

Ông John thở dài, đặt tay lên vai Nhật Nam, ông khẽ cười

- Cháu có muốn uống với bác một ly không?

Nhật Nam quay lại nhìn ông, mỉm cười :

- Đúng là một ý kiến hay!

Ông John phì cười, hai người bước vào phòng ông. Ông bước đến chiếc tủ rượu, lôi ra hai chai uytki và hai chiếc ly.

Ngồi xuống trước mặt Nhật Nam, ông cười:

- Ba cháu rất hiểu bác và lúc nào cũng để sẵn những thứ này!

- Cháu không ngờ bác là một người thích rượu.

- ha ha... cháu cũng nên quen với rượu đi... rượu là bạn đồng hành của những người đàn ông cô đơn!

Nhật Nam cầm lấy chai rượu và bắt đầu rót:

- Chúng ta nâng ly vì những người đàn ông cô đơn!

- Cạn!

Cạch!!!!

Tiếng ly va vào nhau, hết lần này đến lần khác, hai chai rượu mạnh trên bàn nhanh chóng vơi đi. Từ lúc nào hai người đã chuyển sang ngồi dựa lưng vào nhau, say xỉn với trái tim rỉ máu.

- Vì sao bác lại nói...ợ...bác là người đàn ông cô đơn?- giọng Nhật Nam đã bắt đầu lè nhè, đôi mắt lim dim.
 - Chuyện đó hả....ợ...dài lắm... chung quy cũng chỉ vì...ợ...một chữ tình không dứt nổi...
 - Cháu nghe ba nói... hồi xưa ợ...bác yêu mẹ của Ngọc...
 - Ha ha...lão già lắm chuyện...ợ...dám lời chuyện của bác ra nói....ợ...thôi cháu biết cũng chẳng sao..ợ...đúng! bác yêu mẹ của Ngọc... nhưng bà ấy lại chỉ coi bác là bạn...ợ...bác coi Ngọc như con mình...ợ...vì nó là con của bà ấy...
 - Bác thật là...cao thượng...ợ...cháu rất khâm phục bác...
 - Còn cháu thì sao...ợ...chàng trai? Cháu có yêu Ngọc của bác không?
- Yêu? Đôi mắt Nhật Nam chợt buồn bã, cậu nhếch mép cười.
- Cháu...yêu Ngọc...ợ... như một cô em gái....
 - Cháu có người yêu rồi...đúng không?

-

Người yêu? Thanh Linh, cậu yêu cô ấy bằng tất cả chân tình nhưng rồi sao? Cô ấy đã ra đi....

- Nhưng...cô ấy không còn yêu cháu nữa...
- Nhật Nam cúi xuống thật u ám, trái tim cậu dường như đã tan nát.
- Cháu còn trẻ...ợ...còn có thể yêu người khác...ợ... Ngọc cũng là con bé tốt...mà nó rất yêu cháu...
 - Ha ha... 17 năm cháu đã không yêu Ngọc...thì dù là 17 hay 27 năm nữa...cũng sẽ không yêu Ngọc...ở bên cạnh người không yêu mình, con bé chỉ có đau khổ thôi...
 - Haizzz...ợ...cái bọn trẻ này...còn rắc rối hơn bọn ta hồi xưa...
 - Ha ha... hậu sinh khả úy mà bác!!!
 - Dù sao thì...ta cũng rất quý cháu chàng trai...ợ...đấu tranh cho hạnh phúc của mình...ợ chẳng ai gọi đó là kẻ ngốc cả... cả cháu và Ngọc đều không có lỗi...ợ...đừng bao giờ nên oán trách nhau...
 - Cháu thì có gì để oán trách Ngọc...ợ... Ngọc là em cháu và cháu sẽ...bảo vệ con bé...
 - Ha ha... nghe câu này thì ta yên tâm rồi!!
 - Uống tiếp thôi bác!!!
 - Đúng! Ta vẫn còn 2 chai!!!!Hôm nay ta thật là vui!

13. Chương 13

Ánh sáng chiếu thẳng vào mắt làm Nhật Nam thấy cay xè, đưa tay lên che mắt, cậu cố gắng ngồi dậy. Cảm giác đau nhức lan dần từ đầu xuống đến toàn thân. Ngồi một lúc cho tỉnh táo, cậu nhìn 3 chai rượu lăn lóc dưới đất, bên kia salon ông John đang ngáy những tiếng zzzz khe khẽ. Nhật Nam mỉm cười, cậu lấy một chiếc chăn mỏng đắp qua người ông rồi bước ra ngoài.

Bước về phòng, cảm giác mệt mỏi xâm chiếm làm Nhật Nam muốn ngủ tiếp. Rượu đúng là làm người ta cảm thấy thoải mái hơn, nhưng cũng hành hạ cơ thể người ta quá đáng !

Ngã xuống giường, đôi mắt nhìn lên trần nhà.

- Thanh Linh....

Giờ này em đang làm gì ? em thật sự muốn quên anh sao ?

Đôi mắt cậu dần nặng trĩu, cơ thể bỗng nhiên nhẹ bẫng, cậu chìm vào giấc ngủ thật sâu....

Bảo Ngọc bước lại gần, nhìn vào gương mặt mệt mỏi của Nhật Nam, nó khẽ thở dài. Trái tim bé nhỏ của nó đang đau ghê ghớm ! Vì sao tình yêu kia không phải là dành cho nó ? Vì sao Nhật Nam lúc nào cũng chỉ nghĩ

về Thanh Linh ? Còn nó, nó là gì ? Chẳng lẽ nó mãi mãi chỉ là một cô em gái....

Đưa tay vuốt những sợi tóc trên gương mặt Nhật Nam, nó nhìn cậu không rời, lúc nào khuôn mặt này cũng ám ảnh nó, trước khi đi ngủ nó nghĩ đến cậu, trong giấc mơ nó mơ về cậu và khi thức dậy, người đầu tiên nó nghĩ đến là cậu. Nếu Nhật Nam thực sự rời xa nó, nó sẽ không sống nổi, thật sự sẽ không sống nổi....

Nước mắt Ngọc khẽ rơi, tay nó run run cầm lấy bàn tay cậu, dựa vào ngực cậu, nó lắng nghe tiếng đập của trái tim, nó ước... trái tim này có thể vì nó mà hạnh phúc, vì nó mà đón đau dù chỉ một lần....

2 tháng sau, sức khỏe của Bảo Ngọc hồi phục khá nhanh, con bé bắt đầu ổn định trở lại. Nó bắt đầu cười nói vui vẻ với mọi người. Nhật Nam cảm thấy nhẹ lòng ngắm nhìn gương mặt vui vẻ của con bé, nó tung tăng chạy quanh các bồn hoa, trái tim mới có vẻ không gây ra những phản ứng.

Như vậy, đã đến lúc cậu đi tìm Thanh Linh.... Cậu không tin Thanh Linh với cậu lại kết thúc đơn giản như thế ? Yêu người khác ? Điều đó có thể đúng với tất cả mọi người nhưng riêng với Thanh Linh thì không... Cậu muốn biết được lí do thật sự... Và nếu muốn biết thì không còn cách nào khác, cậu muốn được gặp nó, nhìn vào khuôn mặt nó và muốn nghe những lời thật lòng.

Những ngày qua bình tâm lại cậu đã suy nghĩ thật nhiều, lí do duy nhất mà cậu có thể nghĩ được đó chính là Bảo Ngọc, Thanh Linh rõ ràng muốn đẩy cậu đến với Ngọc.... Nhưng chẳng phải cậu đã nói rõ ràng với nó rồi sao ? Cậu không yêu Ngọc, nó phải chờ cậu... Bây giờ đột nhiên nó lại thay đổi quyết định, chắc chắn là có nguyên nhân, riêng nguyên nhân đã có người khác thì cậu không tin, tuyệt đối không bao giờ cậu tin...

Còn người đàn ông sang trọng xuất hiện ở nhà Thanh Linh nữa.... Có khi nào đó chính là ba của cậu không ? Thái độ của ông dường như biết chuyện của cậu với Thanh Linh... từ hôm đó ông cũng không nhắc lại chuyện Thanh Linh nữa... Chỉ khi biết tất cả người ta mới thôi tò mò về nó... Giả thiết này có vẻ đúng ! Nhưng Nhật Nam không dám chắc, hơn nữa.... ba cậu không có lí do gì để làm thế ! chẳng phải ông đã để cậu về trường học đó sao ? Ông còn rất ân cần với Thanh Linh, tạo điều kiện cho cậu và Linh đi chơi....Ông không có lí do gì để làm điều ngược lại cả...

Nhật Nam dựa vào gốc cây, lắc lắc đầu.... Thật sự quá đau đầu và mệt mỏi ! Điều quan trọng là cậu phải tìm cách gặp Thanh Linh. Gặp được nó thì mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

- Cậu chủ, cô chủ ! Đến giờ ăn tối rồi ạ !

Tiếng một người làm làm Nhật Nam giật mình, bước ra khỏi suy nghĩ của mình, Bảo Ngọc chạy tới khoác tay cậu, cười vui vẻ :

- Đi thôi ! Em đói lắm rồi !

- Ừm !

Bảo Ngọc cười hạnh phúc, chưa bao giờ nó cảm thấy hạnh phúc như thế này. Cuối cùng thì Nhật Nam cũng là của riêng nó. 2 tháng vừa rồi, cậu lúc nào cũng ở bên nó, chăm sóc nó một cách dịu dàng, lúc nào cũng mỉm cười và làm mọi điều nó muốn. Nó không còn thấy cậu nhắc đến Thanh Linh nữa, cuối cùng thì cậu cũng đã quên cô ấy và chỉ nhớ đến một mình nó.

Tại bữa ăn, mọi người đều nói chuyện rất vui vẻ. Ông Trung vui vẻ nhìn hai đứa con của mình đã yêu thương nhau hơn. Đây là một kết thúc tốt đẹp cho tất cả. Dù trong mắt Nhật Nam, ông vẫn nhìn thấy những nét buồn mênh mang, nhưng ông hiểu, cậu cần có thời gian để tự chữa lành vết thương của mình.

- Ba... con có chuyện muốn nói với ba...

Tiếng cậu làm bầu không khí đột nhiên ngưng đọng

- Có chuyện gì thế con ?

- Về Thanh Linh....

Cạch !

Bảo Ngọc run run đánh rơi đôi đũa đang cầm trên tay, nó ngược nhìn Nhật Nam bàng hoàng. Ông Trung cũng hơi biến sắc, ông khẽ nhú mày rồi hỏi :

- Con nói đi...

- Thanh Linh đã chuyển đi Mỹ, đã lâu con không gặp cô ấy... Con muốn xin phép ba sang thăm cô ấy...

- Sang thăm Thanh Linh ?- ông Trung nhìn Nhật Nam ngạc nhiên

Bảo Ngọc đột nhiên đứng phắt dậy, nhìn Nhật Nam trân trối :

- Anh chị chẳng phải đã chia tay rồi sao ? Tại sao anh lại đi tìm chị ấy nữa ?

- Em nói gì ?- Nhật Nam ngỡ ngàng nhìn Bảo Ngọc, tim cậu như muốn ngưng đập vài giây.

Bước ra khỏi bàn, cậu tiến đến tóm lấy tay Bảo Ngọc :

- Anh chưa từng nói anh và Thanh Linh đã chia tay.... Tại sao em lại biết ?

- Em....- Bảo Ngọc bỗng nhiên tái mặt, tay cô run run khi Nhật Nam đang nắm quá chặt, tim cô đập loạn xạ hoảng loạn.

- Nói !!! Vì sao em lại biết ? Có phải tất cả chuyện này là do em không ?- Nhật Nam trừng mắt nhìn Bảo Ngọc, hét lên.

- Không...- Bảo Ngọc bắt đầu khóc- Em không biết gì cả... Em chỉ đoán vậy thôi... Hôm trước thấy anh đi tìm chị ấy.... nên em đoán thế...

- Không đúng ! Rõ ràng là em biết chuyện này ! Nói mau ! Tại sao em lại biết ???- Nhật Nam hét lên, bóp tay Bảo Ngọc thật chặt làm nó kêu lên :

- Á !!!!!!!!!!!!!1

- Nhật Nam, bình tĩnh lại !- ông John chạy đến gỡ tay Nhật Nam- cậu đang làm con bé đau đấy!

Nhật Nam cắn môi thật chặt, cậu nhìn Bảo Ngọc thật sắc :

- Nếu em không nói cho anh sự thật thì anh sẽ không bao giờ nhìn mặt em nữa....

Nói rồi cậu quay gót bỏ đi, để mặc đằng sau cậu tiếng Bảo Ngọc than khóc thảm thiết.

Ông Trung thở dài, bảo ông John đưa Bảo Ngọc về phòng, ông cũng quay gót bỏ đi, điều gì đến cũng đã phải đến. Ông lại làm một việc không nên làm nữa rồi....

Bỏ về phòng, Nhật Nam khóa trái cửa lại, ngồi lên chiếc ghế ngoảnh mặt ra ban công, từng luồng gió đêm thổi vài mặt khiến cậu thấy tỉnh táo trở lại. Nhật Nam nhú mày, đúng là Bảo Ngọc đang giấu cậu điều gì đó. Vì sao con bé có thể biết cậu và Thanh Linh đã chia tay ? Lại còn nói một cách chắc chắn như vậy nữa... Rõ ràng là con bé biết điều đó....

Nhật Nam đặt tay lên trán, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, cậu thở dài... Tất cả chuyện này là thế nào ? Từ đầu đến cuối cậu giống như một con rối bị người ta giật dây điều khiển. Có lẽ chính ba cậu cũng có phần trong đó nữa, thái độ của ông rất kì lạ. Hình như ông cũng biết điều này, không loại trừ khả năng chính ông cũng tham gia vào đó. Người đàn ông sang trọng đến nhà Thanh Linh sau khi mình đi Singapore ? Nhưng tại sao Thanh Linh lại gọi ông ấy là ba ?

Mọi chuyện giống như một mớ bòng bong... Nhưng chắc chắn lí do Thanh Linh nói để chia tay cậu là nói dối, ngay từ đầu khi bước đi cô ấy đã nói dối. Người đàn ông đó đâu phải là ba cô ấy. Rõ ràng đó là một câu chuyện mà cô ấy đã cố dựng lên ngay từ đầu.

Nhật Nam run run, cậu nắm tay lại thật chặt....

Thanh Linh, dù em có trốn ở nơi nào, anh cũng sẽ tìm được em....

Cốc! Cốc!

Có tiếng gọi cửa nhưng Nhật Nam không buồn nhúc nhích, cậu không muốn nhìn thấy Bảo Ngọc lúc này. Đối với cậu, Ngọc vốn là một cô bé ngây thơ và trong sáng, nhưng bây giờ con bé không còn như vậy nữa...

Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa vẫn đều đều

- Nhật Nam, ba muốn nói chuyện với con....

Căn môi thật chặt, Nhật Nam quyết định mở cửa, có thể ba cậu sẽ cho cậu một câu trả lời thỏa đáng.

- Ba vào đi....

Ngồi đối diện với ông Trung, Nhật Nam không ngừng chiếu thẳng đôi mắt buồn rầu đầy căm phẫn của mình vào ông.

- Con không nên nhìn ba với ánh mắt như thế....

- Vậy con nên làm thế nào đây? Hình như ba và Ngọc rất thích đưa con vào trò chơi của hai người- cậu nhếch mép cười.

- Con đang thực sự quá vô lý!

- Con vô lý sao?

- Đột nhiên chỉ vì một câu nói mà con nổi giận bùng bùng, như vậy không phải là vô lý sao?

- Con không thấy con vô lý....- Nhật Nam cố nén giận- Rõ ràng là ba và Ngọc đã biết... Tại sao con chưa nói mà mọi người đã biết?

- Con đừng giận quá mất khôn.... Thái độ của con suốt 2 tháng nay có ai mà không biết! Lúc nào cũng buồn rầu, dờ dẩn như người mất hồn... Ba cũng không nghe thấy con nhắc đến cái tên Thanh Linh dù chỉ một câu... Bất kì ai cũng có thể đoán ra là hai đứa có chuyện!

- Lời ba nói rất có lý- Nhật Nam cười nhạt- Nhưng không có nghĩa là con với cô ấy chia tay... Lời nói của Bảo Ngọc, sự ra đi vô lý của Thanh Linh, một lời chia tay không có nổi một nguyên nhân rõ ràng... con không phải là một kẻ ngốc! Con sẽ tìm ra sự thật!

-.....

- Và ba nữa....ba không hề hỏi con về Thanh Linh... đáng lẽ trên cương vị một người cha, ba phải là người quan tâm đến con nhất khi con buồn phiền... Phải chăng vì ba đã biết nên ba không cần hỏi thêm nữa?

Ông Trung nhìn Nhật Nam, ông khẽ thở dài, ông không thể giấu cậu mãi được.

- Vì sao ba không nói? Vì con đã nói rất đúng, đúng không? Con sẽ đi tìm cô ấy.... dù phải đi đến bất kì nơi đâu... Ba và Bảo Ngọc không thể ngăn cản con được đâu!

Đưa tay lên trán một cách phiền não, ông Trung không nói gì nữa. Ông không có gì để nói cũng không thể nói dối cho hành động của mình. Ông đã làm một việc sai lầm với con của mình, với cô bé vô tội đó. Những lời cô bé nói trước lúc đi về một ngày gặp lại xem ra không phải là nói suông, cô bé đó thậm chí còn hiểu con ông hơn chính ông nữa....

Nhưng sự việc đã đến nước này, phải chăng ông nên nói cho Nhật Nam biết Thanh Linh đang ở đâu? Nhưng còn Bảo Ngọc, ông sợ con bé sẽ không chịu nổi cú sốc này... Trái tim già yếu của ông đang bị bọn trẻ làm ệt mỗi mất rồi!

Nhật Nam gối đầu lên hai tay, nhìn lên trần nhà mờ ảo, cậu cau mày suy nghĩ. Sau khi nói chuyện với ba của mình, giả thiết của cậu càng thêm chắc chắn. Dù không muốn tin, nhưng ba cậu và Bảo Ngọc rõ ràng có liên quan đến sự ra đi của Thanh Linh. Nhưng nếu cứ cố dò hỏi thì ba cậu cũng sẽ không nói. Đối với ông, Bảo Ngọc không chỉ đơn giản là một cô cháu gái- con một người bạn thân. Nhật Nam hiểu cho nỗi khổ của ông và cậu biết mình không thể trách ông. Bảo Ngọc càng không có tội, con bé chỉ đang lầm tưởng tình cảm của cậu. Con bé quá yếu đuối và thực sự cậu cũng sợ cảm giác nó khóc lóc như những ngày qua nếu cậu bỏ đi. Dù Bảo Ngọc đối với cậu không thể quan trọng bằng Thanh Linh nhưng như vậy không có nghĩa là cậu có thể bỏ mặc con bé.

Thở một hơi thật dài, Nhật Nam chợt cảm thấy nhói đau... Vì sao cậu phải rơi vào tình trạng treo ngoe bết tắc thế này. Điều duy nhất an ủi cậu chính là cậu đã biết Thanh Linh chia tay cậu không phải vì cái lí do lằng xet mà nó đã nói- một người yêu khác. Bây giờ cậu cần phải quyết tâm ra đi, đã đến lúc cậu sống cho chính mình- cậu cần phải đi tìm nó, đi tìm Thanh Linh.... Chắc chắn so với nỗi đau của một kẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra như cậu thì nỗi đau của người biết tất cả nhưng không còn sự lựa chọn nào khác như Thanh Linh sẽ lớn đến thế nào...

Đưa tay lên nắm chặt trên ngực, Nhật Nam khẽ nhắm mắt, cậu cảm nhận rất rõ từng tiếng đập đau đớn của trái tim của mình.

Hãy đợi anh...

Em phải luôn đợi anh...

Anh sẽ đến gặp em....

Rất sớm thôi....

14. Chương 14

Sáng hôm sau, Nhật Nam thức dậy rất sớm. Hôm nay cậu muốn bắt đầu cuộc tìm kiếm của mình. Không thể trông chờ ông Trung và Bảo Ngọc sẽ nói Thanh Linh đang ở đâu, cậu phải tự dựa vào chính mình thôi... Cậu sẽ chứng tỏ cho họ thấy cậu có thể làm những gì, dù họ có cố gắng ngăn cản cậu đến với Thanh Linh, cậu vẫn sẽ đến được với cô ấy....

Nhật Nam quyết định quay về trường Union, có thể ở đó sẽ còn ai đó cho cậu biết Thanh Linh đang ở đâu.

Sân trường vắng hoe, bây giờ đang là tiết học mà....

Cậu đã không đến đây khá lâu rồi...

Mong rằng sẽ có lúc cậu và Thanh Linh sẽ cùng quay trở về đây...

Về nơi cậu và nó vốn thuộc về...

Kéo cửa văn phòng hội học sinh, chưa có ai đến cả...

Nhìn chiếc bàn mà Thanh Linh vẫn thường ngồi, cậu có cảm giác như nó vẫn còn ở đâu quanh đây, chút nữa thôi tiếng hét của nó sẽ vang khắp sân trường, chút nữa thôi nó sẽ kéo cánh cửa và bước vào đây với khuôn hằm hằm nhưng gương mặt đó lập tức bùng đỏ, giật mình khi nhìn thấy cậu....

Thanh Linh, dù không biết sẽ phải tìm đến bao giờ, nhưng anh vẫn sẽ đi tìm em...

Tiếng chuông ra chơi vang lên

Chỉ ít phút cánh cửa văn phòng hội bật mở

- Nhật Nam....

- Anh Nam....

Nhật Nam nhìn ra cửa, mỉm cười với mấy con mắt đang mở to nhìn cậu.

Khuôn mặt nhỏ Hoa từ ngõ ngang chuyển sang đỏ bừng, cái mím môi thật chặt. Nhỏ Hoa chạy đến, tóm lấy cổ áo cậu, hét lên:

- TÊN NGỐC NÀY! CẬU MANG THANH LINH ĐI ĐÂU RỒI?

- Cậu nói gì?- Nhật Nam ngơ ngác nhìn Hoa

- Chị Hoa bình tĩnh....- nhỏ Lan và Huy chạy đến kéo nhỏ Hoa. Nhưng nhỏ Hoa không có nhúc nhích, nhìn chằm chằm Nhật Nam đầy phẫn nộ.

- CẬU MUỐN GIẢ NGƠ THỂ BAO GIỜ? NGAY KHI CẬU BỎ ĐI THANH LINH CŨNG ĐI KHÔNG NÓI MỘT LỜI! KHÔNG LÀ CẬU THÌ LÀ AI?

- Tôi đến đây cũng vì muốn tìm cô ấy....

- Cậu...cậu nói gì?

- Tôi tưởng...mọi người biết cô ấy đang ở đâu...

.....

Không gian trong căn phòng bỗng nhiên chùng xuống....

- Tôi không ngờ cậu lại vô dụng thế đấy?- nhỏ Hoa cầm lon nước uống một hơi, tuy đã bớt giận nhưng nhỏ vẫn chưa muốn đối xử với Nhật Nam một cách bình thường.

- Chị Hoa....- nhỏ Lan khẽ kéo tay áo Hoa

- Không...chị ấy nói đúng!- Nhật Nam cười buồn- Anh đúng là vô dụng, là một thằng ngốc nên mới dễ bị lừa đến tận bây giờ...

- Bảo Ngọc cũng không vừa đâu....- Hoa cau mày- Tôi không biết quan hệ anh em hai người thế nào nhưng tôi đảm bảo con bé thân thiết với Linh là có mục đích chứ chẳng phải vô tư... Nếu có một người phải đứng ra cho tất cả chuyện này, chỉ có thể là con nhỏ đó...

- Ngọc ư?- Nhật Nam lắc đầu- con bé không biết gì đâu... Nó còn quá ngây thơ, chuyện của tôi với Thanh Linh chắc chắn là nó không biết gì cả

Nhỏ Hoa cười khểnh:

- Rồi đến lúc cậu sẽ biết thôi...

Nhật Nam không đáp.

- Tôi rất lo cho Linh.... Linh đi mà không nói với ai một câu nào, tất cả chúng tôi chỉ nhận được một bức thư tạm biệt của Linh ngày hôm sau. Linh không phải là người yếu đuối trốn tránh mọi chuyện như vậy... Chiều hôm đó, Linh đã ôm tôi và nói tạm biệt... Tôi đã không thể ngờ...đó chính là giây phút cuối cùng tôi nhìn thấy Linh...- nhỏ Hoa run run, lon nước trong tay móp méo từ bao giờ.

Nhật Nam đặt tay lên vai Hoa an ủi:

- Tôi nhất định sẽ mang Linh về... Tôi hứa với cậu....

- Tôi sẽ chỉ tin cậu lần này thôi! Lần sau thì tôi sẽ băm cậu thành trăm mảnh rồi đem nấu cám heo....

Nhật Nam mỉm cười.

Rầm!!! Rầm !!!Rầm!!!!

Xoẹt!!!!

Cánh cửa văn phòng hội bị mở một cách thô bạo

- Nhật Nam đâu?????- lao nhao

- Nhật Nam kia! Thanh Linh đang ở đâu?- mấy tên ngốc lớp 11b

- Sư phụ!!!!!!- mấy tên nhóc lớp 10
- Mấy tên ngốc này....- nhỏ Hoa nhìn ra cửa
- Cậu mau đi đi! – Hoa nhìn cậu- Tôi muốn lần sau cậu trở lại đây phải có Thanh Linh đi cùng... không thì cậu chết với tôi!
- Tôi hiểu!- Nhật Nam cười, cậu vẫy tay với tất cả- Tôi hứa chắc với cậu!
Nói rồi cậu nhảy qua cửa sổ, chạy vụt đi!

.....

- Nhật Nam! Đứng lại!!!!
-MẤY TÊN KIA! CÁC CẬU TƯỞNG ĐÂY LÀ ĐÂU HẢ? ĐI RA HẾT CHO TÔI!!!!!!
- NHẬT NAM !!!!!

.....

Nhật Nam chạy thật nhanh, đằng sau cậu những tiếng hét không dứt.

Mọi người yên tâm....

Lần thứ hai trở lại đây... tôi nhất định sẽ đi cùng Thanh Linh...

Không muốn trở về nhà, cậu trở về căn hộ cũ của mình. Cậu không muốn đối mặt với ai, nhất là Bảo Ngọc, không muốn nhìn thấy con bé khóc lóc nhưng cậu cũng không muốn cho con bé hi vọng. Tình yêu đôi khi đòi hỏi con người ta phải biết tàn nhẫn.

Ngồi ngả trên ghế, nhìn thành phố nhộn nhịp bên dưới, ánh nắng hiu hắt chiếu thẳng vào mắt nhưng cậu chẳng có cảm giác gì. Nhật Nam thở dài, tại sao những người xung quanh cậu đều trở nên xa lạ và đáng ghét như vậy... Cậu phải làm thế nào mới có thể tốt cho tất cả mọi người?

Thanh Linh nữa, cô ấy cũng trở nên đáng ghét. Người cô ấy nên tin chỉ nên là một mình cậu thôi! Tại sao có thể vì những lời nói của người khác rồi dễ dàng gạt bỏ cậu sang một bên như vậy? Thậm chí cô ấy đối xử với cậu thật tàn nhẫn, cô ấy không biết cậu đang nhớ cô ấy thế nào sao, tại sao có thể dễ dàng dứt bỏ, dễ dàng tan biến như chưa từng tồn tại... Cô ấy đã sắp đặt một kế hoạch hoàn hảo, một sự biến mất hoàn toàn, không để lại chút dấu vết nào... Cậu có thể đi đâu tìm cô ấy đây?

Ring....ring....ring....

Bảo Ngọc...

Khẽ thở dài, Nhật Nam nghe máy

- Alô....

- Anh Nam- tiếng Bảo Ngọc- Xin anh nghe em nói! Em thật sự không biết tất cả chuyện này... Em thật sự không biết... Anh hãy tin em...

Nhật Nam thở dài:

- Anh không trách em nữa! Em đừng khóc! Hãy cố nghỉ ngơi cho khỏe... Tạm thời anh sẽ không về nhà! Em hãy nói với ba như vậy! Anh muốn yên tĩnh một mình! Tạm thời em đừng gọi điện cho anh...

Tút...tút...tút....

- Anh Nam.... Anh ơi!!!!

Bảo Ngọc run run cầm điện thoại, nước mắt lưng chòng. Tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy? Bỗng nhiên tại sao lại đổ vỡ như vậy?

Ông Trung vỗ nhẹ lên vai Bảo Ngọc an ủi:

- Con đừng lo! Nó đã nói là không trách con mà... Nó vẫn luôn yêu quý con...
- Nhưng...nếu anh ấy không về nữa thì sao hả bác?
- Không sao đâu! Khi nào nghĩ thông suốt nó sẽ về nhà thôi...Bây giờ nó đang quá kích động. Con đừng lo lắng... hãy cố gắng nghỉ ngơi như lời nó nói!
- Anh ấy...sẽ đi tìm chị Linh thì...thì...con....- Ngọc dựa vào người ông, nức nở.
- Thanh Linh là một cô bé thông minh... Nhật Nam sẽ không dễ dàng tìm được cô bé...
- Bác ơi! Bác phải giúp con....nếu anh ấy không trở về...con không thể sống nổi!!!

Ông Trung thở dài, vỗ nhẹ lên đầu Bảo Ngọc. Lòng ông hỗn loạn, không biết nên làm thế nào cho đúng. Ông không thể hứa với Bảo Ngọc một cách chắc chắn vì lòng ông hiểu Nhật Nam sẽ không dễ dàng từ bỏ, và sau chuyện này khả năng nó chấp nhận Bảo Ngọc gần như đã trở về số 0, trừ khi Thanh Linh hoàn toàn biến mất....

15. Chương 15

1 tuần trôi qua, cuộc tìm kiếm của Nhật Nam bắt đầu đi vào bế tắc. Cậu đã dành hết thời gian của mình để tìm hiểu xem Thanh Linh đã đi đâu nhưng mọi thứ vẫn thật mờ mịt. Thậm chí cậu đã tìm đến tận giáo viên trong trường để hỏi thủ tục chuyển trường của Thanh Linh nhưng cũng không đem lại kết quả khả quan nào.

Điều duy nhất mà cậu biết là thông tin ở sân bay, ngày hôm đó căn cứ vào thời gian và địa điểm chỉ có duy nhất một chuyến bay đến bang California- Mỹ. Nhưng điều cậu phân vân chính là liệu Thanh Linh có thật sự đến Mỹ không hay đó chỉ là một câu nói nhằm đánh lạc hướng của cậu. Nếu thật sự như vậy thì cậu có hi vọng nào tìm được nó không?

Nhật Nam thở dài, dù chỉ có 1% hi vọng cậu cũng không được bỏ cuộc... Dù phải đi hết bang Massachuset cậu cũng phải tìm được Thanh Linh...

Quyết định như vậy, Nhật Nam trở về nhà.

- Anh Nam....!!!!

Bảo Ngọc nghe tin anh về, vội chạy xuống đón anh. Khuôn mặt con bé hốc hác như mấy ngày qua đã thiếu ngủ, nước mắt vẫn vòng quanh nhưng đã có chút rạng rỡ khi nhìn thấy cậu.

- Chào em!- Nhật Nam cười lơ đãng, cậu không muốn mất quá nhiều thời gian. Chạy vội lên phòng, Nhật Nam dọn dẹp những đồ dùng cần thiết và chuẩn bị vali

- Anh Nam... anh làm gì vậy?- Bảo Ngọc hốt hoảng tóm lấy khuỷu tay Nhật Nam.

- Anh sẽ đi Mỹ!

- Sao cơ?- Bảo Ngọc nhìn Nhật Nam, đôi mắt mở to hoảng hốt, con bé đứng yên như chết lặng- Anh nói...anh sẽ đi Mỹ.

- Ừm...- Nhật Nam vắn tắt bận xếp nhanh đồ vào vali

- Anh...- Bảo Ngọc luống cuống- Anh đừng đi... nước Mỹ rộng lớn như thế... anh biết tìm chị Linh ở đâu? Anh đừng đi nữa được không? Anh Nam....

Nhật Nam không nói, cậu xách vội vali ra khỏi phòng. Bảo Ngọc bàng hoàng, chạy vội theo Nhật Nam, níu tay cậu lại.

- Anh đừng đi... anh Nam!!!! Anh đừng đi!! Em xin anh đừng đi!!!

- Ngọc....- Nhật Nam quay lại nhìn Bảo Ngọc- Em bỏ tay anh ra! Em biết là anh phải đi mà!

- Không !- Bảo Ngọc lắc đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống- Anh đừng đi !Anh không thể đi được ! Ở lại với em đi anh !!!!Em xin anh !!!

Nhật Nam thở dài :

- Anh hứa khi tìm được Thanh Linh anh sẽ trở về !- cậu gỡ tay Bảo Ngọc ra rồi vội vã bước đi. Bảo Ngọc không chịu dừng lại, vẫn cố gắng níu lấy tay cậu .

- Con muốn đi đâu ?- tiếng ông Trung vang lên làm Nhật Nam dừng lại.

Cậu quay lại nhìn ông Trung đang bước từ trên cầu thang xuống, đôi mắt ông dò xét nhìn vào cậu.

- Ba...con sẽ đi Mỹ tìm Thanh Linh !

- Bác ơi!- Bảo Ngọc chạy đến níu lấy tay ông- Bác giữ anh Nam lại đi... Anh ấy không thể đi được! Bác bảo anh ấy đừng đi!!!!

Ông Trung thở dài, ông vỗ nhẹ lên đầu Bảo Ngọc.

- Con muốn tìm Thanh Linh ở đâu?

- Con chắc ba phải biết rõ nhất!- Nhật Nam cười nhạt... Con sẽ đến California!- cậu muốn khẳng định để cho ông biết... cậu sẽ tìm được Thanh Linh dù ông cố ngăn cản đến đâu!

Ông Trung im lặng hồi lâu, ông cúi xuống Bảo Ngọc:

- Ngọc... hãy để Nhật Nam đi... Nếu không phải lúc này cũng có lúc nó sẽ đi... Hãy để nó đi!

- Không!- Bảo Ngọc nhìn ông hoảng hốt- Không được bác ơi!!!- con bé cố gắng thoát khỏi tay ông nhưng tay ông vẫn giữ chặt nó.

- Con đi đi... Ta không muốn giữ con nữa... Hãy đi và làm những gì con muốn!- ông Trung nhìn Nhật Nam đầy cảm thông.

- Không!!!!- Bảo Ngọc hét lên, cố vùng vẫy thoát khỏi tay ông nhưng không được, con bé bắt lực nhìn theo Nhật Nam- Anh đừng đi!!!! Anh Nam... đừng bỏ em !!! Anh đừng đi!

- Con cảm ơn ba!- Nhật Nam nhìn ông buồn rầu, đây là lần đầu tiên cậu thấy rõ ông cũng thương cậu như bất kì một người cha thương con nào.

- Con sẽ trở về sớm thôi!- Nhật Nam đáp rồi bước đi thật nhanh

- KHÔNG!!!!!!!!!!

Chỉ còn tiếng Bảo Ngọc hét lên trong nước mắt.

Nhưng cậu sẽ không dừng bước!

Không bao giờ thêm một lần nữa!

Bảo Ngọc ngồi thu lu trên giường, hướng ánh mắt ra bên ngoài buồn bã, từng cơn gió khẽ thổi bay bay những lọn tóc của nó. Đã 2 tháng trôi qua và Nhật Nam vẫn chưa trở về, thậm chí nó còn không có cách nào liên lạc được với cậu...

Cúi mặt xuống đầu gối, nước mắt nó khẽ rơi xuống. Nó vừa lo lắng cho Nhật Nam, lo sợ cậu sẽ không trở về nhưng cũng lo sợ cậu sẽ về mà còn có Thanh Linh bên cạnh. Dù là thế nào thì cũng làm nó đau đớn!!!! Nó đau, đau lắm!!!

Một bàn tay đặt lên vai nó an ủi.

Bảo Ngọc ngược mắt lên nhìn ông Trung, con bé ôm chầm lấy ông.

- Bác ơi! Đến bao giờ thì anh Nam mới về?

Ông Trung thở dài

- Con đừng lo! Rồi nó sẽ trở về thôi! Con hãy tin bác! Nhật Nam chỉ đang quá hoảng loạn thôi! Khi nào bình tĩnh lại nó sẽ về với chúng ta!

- Con sợ lắm! Nếu anh ấy trở về cùng chị Linh thì sao?

- Con đừng lo... Hãy tin bác....

Ông thở dài, ông biết rằng Nhật Nam sẽ không bao giờ tìm thấy Thanh Linh. Ông không thể so sánh với cô bé ấy, Thanh Linh đã nghĩ một cách toàn vẹn để sự ra đi của nó sẽ là mãi mãi..

.....

- Cháu nói sao?- ông ngạc nhiên nhìn Thanh Linh.

- Vâng... cháu sẽ bay sang bang California....- Thanh Linh nhìn ông khẳng định

- Nhưng nơi cháu cần đến là Massachuset....

Thanh Linh mỉm cười buồn bã:

- Bác nghĩ rằng có thể nói dối Nhật Nam được mãi sao? Bác tưởng rằng sẽ không có lúc anh ấy tìm ra sự thật sao?

Ông Trung nín lặng, ông nhìn vào gương mặt của Thanh Linh dường như đã muốn khóc.

- Cháu sẽ bay đến California sau đó từ California đến Massachuset... Nếu Nhật Nam có đi tìm cháu thì anh ấy cũng sẽ chỉ đến California mà thôi! Suy nghĩ của anh ấy sẽ là... cháu đã nói dối! cháu không hề đến Mỹ và dù sau này lựa chọn của Nhật Nam có là nơi đâu thì nơi đó cũng không phải là nước Mỹ....Như vậy không phải là rất tốt sao? Không phải là cháu sẽ biến mất hoàn toàn sao?

Gương mặt cô bé đau đớn, nước mắt thực sự đã rơi xuống khiến lòng ông không khỏi xót xa. Ông đã ép cô bé phải ra đi và thậm chí còn bắt cô bé phải ra đi bằng cách đau đớn nhất, tìm cách chạy trốn người mình yêu....

- Cháu sẽ tìm cách ổn định cuộc sống bên đó một cách nhanh nhất... Sau đó nhờ bác tìm cách đưa mẹ và em gái cháu sang đó... Cả nhà cháu sẽ không về đây nữa... Nhưng trước khi thời điểm đó đến, việc giữ chân được Nhật Nam hay không là việc của bác và Bảo Ngọc... và cả sau này cũng thế, cháu không muốn quan tâm đến điều đó nữa...

- Bác thật sự có lỗi với cháu!- ông cầm lấy tay Thanh Linh.

Thanh Linh không đáp, cô bé chỉ cắn môi thật chặt đến tím máu, trách ông thì nó sẽ cảm thấy thanh thản và hạnh phúc hơn sao? Nhìn gương mặt cô bé, ông hiểu rằng mọi điều ông làm sẽ là vô ích, điều duy nhất mà cô bé mong muốn là không bao giờ phải nhìn thấy ông hay bất kì ai trong gia đình ông một lần nữa.

Dù trái tim ông cảm thấy vô cùng hối lỗi nhưng ông cũng không có sự lựa chọn nào khác. Ông chỉ có thể làm tổn thương cô bé mà thôi! Nếu có thể dùng phần đời còn lại của mình đánh đổi lấy hạnh phúc cho cô bé đó để chuộc lỗi ông cũng sẽ làm.

Ôm lấy Bảo Ngọc, con bé khóc nức nở trong tay ông, lòng ông day dứt.... Liệu điều này có làm chúng ta hạnh phúc hơn không? Hay tất cả chỉ biến tất cả chúng ta thành những con người bất hạnh?

Và đúng như lời ông nói, Nhật Nam đã không thể tìm được Thanh Linh. 2 tháng trời tìm kiếm gần như lật tung bang California, cậu cũng không thể tìm được mảnh manh chút hi vọng nào về Thanh Linh. Tìm đến tất cả các trường trung học, thậm chí đến cả những trường đại học để tìm hiểu nhưng cái tên Thanh Linh không xuất hiện. Những ngày dài tìm kiếm mệt mỏi trong vô vọng làm trái tim cậu chết lặng.

Điều cậu lo lắng cuối cùng cũng đã đến.... Thanh Linh đã nói dối! Cô ấy không hề đến đây....

Vậy thì cô ấy đã đi đâu giữa thế giới mênh mông này....

Trở về căn hộ của mình, Nhật Nam ngã xuống giường... Không chỉ trái tim mà cả cơ thể cậu cũng đã ngả gục...

Thế là hết

Thanh Linh đã thật sự biến mất!

Đôi mắt cậu nhòe dần vì nước mắt....

Anh sẽ mất em thật sao Linh?

- Anh hãy nhắm mắt lại đi....

- Anh không muốn... Nếu anh nhắm mắt em sẽ bỏ đi đúng không?

Thanh Linh mỉm cười...

- Dù anh không nhắm mắt em vẫn sẽ bỏ đi...

- Vì sao em lại phải đi?

Đôi tay Nhật Nam cố gắng với theo Thanh Linh nhưng đó chỉ là ảo ảnh..

- Em xin lỗi...

Điều cuối cùng cậu nhìn thấy là khuôn mặt buồn đầy nước mắt của nó.

- THANH LINH!!!!!!

Nhật Nam choàng tỉnh giấc, cậu bật dậy, trán lấm tấm những giọt mồ hôi. Cậu lại gặp ác mộng, ác mộng mang tên Thanh Linh... Cuối cùng thì cô ấy đã bỏ cậu mà đi thật rồi!

- Anh Nam.... Anh tỉnh rồi hả?

Nhật Nam giật mình, cậu ngơ ngác nhìn Bảo Ngọc đang bước vào. Nhìn quanh cậu thấy cậu đã trở về nhà mình.

- Tối qua lúc bác tìm đến căn hộ cũ của anh... thì thấy anh đã ngất đi rồi! Anh sốt rất cao lại còn mê sảng nữa...

Bảo Ngọc rơm rớm nước mắt:

- Em thật sự rất lo lắng... Vì sao anh không về nhà?

- Ngọc....

Bảo Ngọc ôm chầm lấy Nhật Nam, khóc nức nở. Khuôn mặt con bé hốc hác giống như đã thức cả đêm chăm sóc cậu. Nhìn con bé, cậu thực sự không nỡ. Vuốt nhẹ lên đầu nó, cậu thở dài:

- Em nín đi! Không phải anh đã khỏe rồi sao?

Để Bảo Ngọc khóc một hồi lâu, cậu khẽ đẩy con bé ra, lau nước mắt cho nó.

- Nín đi! Em khóc xấu lắm...

- Vâng...- Bảo Ngọc dụi dụi mắt- Em nín rồi đây...

Cậu mỉm cười rồi bước xuống giường.

- Anh chưa khỏe đã định đi đâu?- Bảo Ngọc nhìn cậu hốt hoảng.

- Anh muốn nói chuyện với ba....

Bảo Ngọc không nói thêm nữa, nhìn theo dáng Nhật Nam bước đi. Nhìn cậu gầy hơn và xanh xao hơn nhưng quan trọng nhất là cậu đã trở về. Với nó đó là điều hạnh phúc nhất, không gì có thể sánh bằng với điều đó.

Cốc! Cốc!

- Vào đi!- tiếng ông Trung nhẹ nhàng vang lên.

Nhật Nam đẩy cửa bước vào.

Nhìn thấy Nhật Nam, ông rời mắt khỏi màn hình máy tính.

- Con tỉnh rồi à?

Nhật Nam ngồi xuống trước mặt ông, cậu nhìn ông thật sâu:

- Ba biết Thanh Linh không có ở California đúng không?

Ông Trung nhìn Nhật Nam, ông khẽ nhíu mày rồi gỡ cặp kính trên mắt xuống, ông thở dài:

- Con đang nói gì vậy?

- Con đang hỏi ba...- Nhật Nam nhìn ông nghiêm nghị

- Vậy thì không... Ba không biết gì hết!

- Ba đừng trốn tránh... Con đã hỏi hàng xóm nhà cô ấy và biết thời gian đó có một người đàn ông hay lui tới nhà họ. Người đó chính là ba...

Không gian như đóng băng

Thời gian như ngừng trôi....

Chỉ có một trái tim khẽ loạn nhịp...

Còn trái tim kia thì bình lặng....

Ông Trung cụp mắt xuống, ông thở dài:

- Phải.... chính là ba- ông biết rằng ông sẽ không thể giấu Nhật Nam mãi.

- Vậy bây giờ cô ấy đang ở đâu?- đôi mắt mệt mỏi của Nhật Nam ánh lên tia hi vọng.

- Về điều này thì ba không biết....

- Ba lại nói là ba không biết....- Nhật Nam cười chua chát

- Đây là sự thật... ba thật sự không biết gia đình họ hay bản thân Thanh Linh đã đi đâu...

Nhật Nam nhìn ông thật sâu, cái nhìn như dò xét vào tận tâm can ông làm ông chợt thấy đau lòng.

- Đúng là ba đã từng nói chuyện với Thanh Linh về chuyện của Bảo Ngọc... Đó là lỗi của ba, sai lầm của ba khi cố gán ghép con với Ngọc... Thanh Linh đã đồng ý ra đi... Ba đã tìm mọi cách để giúp đỡ cô bé nhưng Thanh Linh đã từ chối... Cô bé đã bỏ đi mà chính ba cũng không biết cô bé đã đi đâu... Sau đó ba có đến tìm nhà họ nhưng ở đó đã không còn ai cả....

Đôi mắt Nhật Nam bàng hoàng rồi chợt u ám. Điều ba cậu vừa nói hoàn toàn phù hợp với tính cách của Thanh Linh...

- Tất cả là lỗi của ba... Chính ba đã gây nên câu chuyện ngày hôm nay... Ba xin lỗi con....

- Đúng ! Tất cả là lỗi của ba....- Nhật Nam nắm tay thật chặt, bàn tay cậu run run.

Loạng choạng đứng dậy, cậu quay mặt bước đi.

- Con muốn yên tĩnh! Ba và Bảo Ngọc đừng tìm con....

Nói rồi cậu bước đi....

Ông Trung nhìn theo Nhật Nam, trái tim ông đau đớn. Ông đang làm hại chính đứa con của mình. Cảm giác đó chẳng hề dễ chịu tí nào.

Những lời nói của Thanh Linh lại văng vẳng bên tai ông

“Bác đừng xin lỗi cháu! Cả cháu và bác đều là người có lỗi.... Làm tổn thương chính người mà mình yêu thương nhất.... Cảm giác đau đớn đó hãy coi như sự trừng phạt! Người tội nghiệp và cần lời xin lỗi chính là anh ấy!”

Cô bé đó nói đúng! Cả đời ông sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình!

Bảo Ngọc lẳng lặng nhìn theo cái bóng của Nhật Nam bước đi thất thểu cô đơn. Con bé cắn chặt răng để không khóc. Nó biết rằng cậu đang thất vọng và bị tổn thương ghê ghớm! Cậu cần một không gian riêng yên tĩnh để có thể bình tâm trở lại.

Anh cứ đi đi... cứ cần bao nhiêu thời gian anh thích...

Em sẽ ở đây đợi anh...

Từ bây giờ cho đến mãi mãi....

16. Chương 16

Có một bản tình ca nói rằng : trái đất này tròn, những người yêu nhau rồi sẽ quay trở về với nhau. Nhật Nam cũng không nhớ rõ đó là bài gì. Cậu chỉ cảm thấy nó rất giống với tâm trạng của mình lúc này: trống vắng và cô đơn.

Ngồi thất thần trước cửa nhà Thanh Linh, cậu đếm từng chiếc lá rơi, đếm từng ngọn cỏ đang mọc lên mỗi ngày trong khoảnh vườn hoang vắng... Từng cơn gió nhẹ thổi đến làm đáng vẻ của cậu càng thêm cô liêu...

Mắt mờ dần nhìn về khoảng trời trắng trắng xa xa... Nhật Nam tự hỏi ở một nơi nào đó trên thế giới Thanh Linh có đang nhìn thấy bầu trời đẹp như thế này không? Ước gì trái đất này giống như mô hình quả địa cầu, cậu sẽ dùng kính lúp để soi xem Thanh Linh đang ở đâu? Chỉ tiếc rằng... trái đất thật sự tuy đã nhỏ bé hơn xưa nhưng có quá nhiều chỗ tròn, quá nhiều nơi nó có thể đi, quá nhiều nơi mà cậu không thể tìm đến....

Trái tim cậu rất đau nhưng cậu lại không thể khóc, ánh mắt cậu trở nên vô hồn và cậu tự hỏi đến bao giờ thì tình yêu này sẽ chết, chết trong tim cậu, chết trong tim Thanh Linh và chết đi trong mắt tất cả mọi người....

Nó giống như một sự biến mất, biến mất như nó đã biến mất....

Mỗi ngày trôi đi đối với cậu đều là những ngày vô nghĩa, những ngày giống nhau, những ngày không có Thanh Linh... Nhưng cậu cảm thấy quá mệt mỏi rồi, mệt mỏi với mọi thứ, cậu chỉ muốn được ngồi im ở đây và nhớ lại rằng Thanh Linh đã từng sống ở đây, hơi thở và sức sống của cô ấy vẫn còn tồn tại ở đây, nó nhắc cho cậu nhớ rằng... Thanh Linh đã từng ở bên cậu- điều đó hạnh phúc biết dường nào...Cậu sẽ ngồi đây từng ngày, đếm từng chiếc lá, từng ngọn cỏ và chờ....có lẽ một ngày xa xôi nào đó, quá khứ sẽ đưa bước chân cô ấy trở lại nơi này... Đó là niềm hi vọng duy nhất mà cậu còn nuôi đến tận bây giờ....

- Bác... anh ấy cứ như vậy 1 tháng nay rồi... chẳng lẽ chúng ta cứ để anh ấy như vậy?- Bảo Ngọc nhìn ông Trung, nước mắt nó chợt rơi xuống khi thấy dáng vẻ thất thần của Nhật Nam.

- Chúng ta không thể làm gì con à....- ông Trung thở dài- chỉ có nó mới biết nó phải đứng dậy như thế nào ?

- Cứ thế này anh sẽ hóa điên mất thôi !

- Con đừng lo !- ông an ủi- Nhật Nam là một người mạnh mẽ.... rồi nó sẽ hiểu thông suốt... chúng ta phải cho nó thời gian....

Bảo Ngọc không đáp, khẽ lau nước mắt trên má, con bé gật đầu. Hai người lặng lẽ rời đi. Cảm giác tội lỗi vây lấy ông Trung, nhìn về đau đớn đến đờ đẫn của Nhật Nam, lòng ông cũng đau không kém, nếu tình trạng này kéo dài, ông sợ rằng ông sẽ nói cho cậu biết Thanh Linh đang ở đâu.... Mà chắc chắn là ông sẽ làm thế... Với ông, Bảo Ngọc quan trọng nhưng Nhật Nam là con trai của ông- với ông Nhật Nam quan trọng hơn bất kì ai. Nếu cậu có mệnh hệ nào, ông sẽ không thể nhìn mặt người vợ đã khuất của mình nơi chín suối.

Mọi người đi qua đều chú ý đến ngôi nhà bỏ hoang, ở đó có một thanh niên ngày nào cũng đến trước cửa và ngồi đó cả ngày, không ăn uống cũng không rời đi. Đó là một anh chàng có gương mặt sáng sủa, ăn mặc sang trọng chứng tỏ đó là một cậu ấm con nhà giàu có, quyền thế. Họ tự hỏi một người như cậu ta tại sao

lại xuất hiện ở khu phố nghèo nàn này? Cậu ta cứ ngồi đó, khuôn mặt không biểu cảm chỉ có một cảm xúc vô hồn, và luôn lẩm nhẩm những câu rất nhỏ giống như một người điên.

Những ngày đầu tiên, mọi người còn cảm thấy lạ lẫm và cười cợt... Nhưng sau đó, sự xuất hiện của chàng trai làm họ quen dần, họ ái ngại cho cậu ta.... Trong đôi mắt dường như không biểu cảm đó có một nỗi đau rất lớn, nỗi đau làm cho cả không gian xung quanh cậu ta trở nên buồn bã và làm bất cứ ai cũng phải đau lòng....

Câu chuyện về chàng thanh niên đó lan dần ra khắp khu phố, không ai còn lạ khi nghe những bước đi chậm rãi của cậu ta mỗi sáng sớm và mỗi buổi chiều. Gặp ai cậu ta đều chào hỏi rất lễ phép, cậu ta chơi với trẻ con trong khu phố và giúp đỡ bất cứ ai nhờ vả... Nhưng rồi cậu ta lại trở về trước cửa nhà đó, ngồi xuống và chìm trong thế giới của mình...

Không ai biết cậu ta là ai, dù có hỏi cậu ta cũng không nói, cậu ta chỉ mỉm cười và nói cậu đang chờ một người... Đó là một con người kì lạ và một câu chuyện kì lạ làm tất cả mọi người đều tò mò....

Và hôm nay, bước chân bà trở về đây chính vì điều tò mò đó.....- mẹ Thanh Linh !

Vô tình gặp lại một người quen trong khu phố, bà nghe được câu chuyện và một chàng trai kì lạ mấy tháng gần đây luôn ngồi trước cửa nhà bà giống như một kẻ mất hồn. Đó là một chàng trai tốt có gương mặt đẹp trai, câu nói của miệng của cậu ta là cậu ta đang chờ một người trong nhà đó trở về...

Cậu ta là ai ? Đó là câu mà bà đã tự hỏi mình rất nhiều lần và đến hôm nay trở về đây bà vẫn tự hỏi mình câu đó. Nếu cảm giác của bà không sai thì cậu ta sẽ có liên quan đến việc con gái bà- Thanh Linh đột nhiên muốn đi du học... Khuôn mặt buồn bã của nó lúc đó ám ảnh trái tim người làm mẹ như bà... Nhưng bà cũng không muốn hỏi vì đó chính là quyết định của con bé !

Và bây giờ trước mắt bà chính là ngôi nhà của bà, nơi gia đình bà đã có nhiều giây phút vui vẻ bên nhau dù là trong nghèo túng. Người đàn ông nhận Thanh Linh làm con nuôi đã giúp gia đình bà rất nhiều, tìm cho bà một công việc ổn định, cuộc sống của gia đình bà vì thế mà khá lên... Bà phải cảm ơn ông ta rất nhiều dù không có cơ hội gặp mặt. Nhưng dù sao bà vẫn sẽ nhớ nơi này, nơi này chính là kỉ niệm và chính vì thế bà không muốn bán nó đi.

- Cô nói sao ?- tiếng một chàng trai, có vẻ rất quen
- Tôi đã gặp bà ấy ở trên phố mấy hôm trước !- tiếng cô hàng xóm bà đã gặp
- Cô nói thật chứ ạ ? Nghĩa là họ vẫn sống gần đây !
- Tôi không dám chắc ! Hôm đó bà ấy đi rất vội vã nên tôi không kịp hỏi nhiều...
- Vậy ạ ?...- giọng nói chàng trai có chút thất vọng

Bước qua bức tường....

Đôi mắt bà nhìn vào một khuôn mặt quen quen...

Một thanh niên có gương mặt đẹp, đôi mắt sáng....một nét quen thuộc đập vào mắt bà...

Đây chẳng phải là....

Cậu ta đột nhiên nhìn thấy bà đứng ngoài cổng, đôi mắt cậu ta cũng ngỡ ngàng giống như bà....

Bốn mắt nhìn nhau....đều không thể tin vào mắt mình....

Đúng là bác ấy ! Mẹ của Thanh Linh....

Vậy là cuối cùng...cậu cũng đã đợi được... đợi được đến giây phút này !

- O ! Bà ấy kia !- cô hàng xóm reo lên

Nhưng Nhật Nam không còn nhìn thấy xung quanh mình như thế nào nữa, cậu bước lại gần bà, trước con mắt ngỡ ngàng rưng rưng của bà, cậu cầm lấy tay bà nắm chặt đây xúc động, nước mắt cậu khẽ rơi xuống :

- Cuối cùng thì cháu cũng đã đợi được bác.... Cháu thật sự...đã đợi rất lâu rồi....

- Cậu....- bà nhìn khuôn mặt đau đớn của Nhật Nam thì không khỏi bàng hoàng, nhưng cảm xúc chân thành đó làm nước mắt bà không hiểu sao cũng rơi xuống.

Chỉ cần bạn giữ một niềm tin....

Niềm tin vào một điều kì diệu....

Niềm tin vào hạnh phúc...

Thì nhất định bạn sẽ có được điều mà bạn muốn....

Nhật Nam luôn tin vào điều đó và bây giờ cậu thực sự đang có được điều đó.

Cuối cùng những cố gắng và niềm tin hi vọng của cậu đã mang lại cho cậu điều mà cậu mong muốn...

Cuối cùng cậu cũng biết Thanh Linh đang ở một nơi...dù rất xa nhưng nó vẫn đợi cậu...

Tạm biệt mẹ Thanh Linh với một cái ôm thật chặt đầy nước mắt, trái tim Nhật Nam sau bao nhiêu ngày u tối cuối cùng cũng đã nhìn thấy ánh sáng, một lần nữa nó lại đập những tiếng rộn rã reo mừng, một lần nữa cậu có cảm giác rằng cậu đang sống, một lần nữa cậu lại cảm nhận được hạnh phúc...

Cậu sẽ đến với Thanh Linh, đến ngay bây giờ...

Cậu đã đợi quá lâu ! quá lâu rồi ! Quá lâu để có thể đợi thêm dù chỉ là một phút một giây....

Chạy về nhà, ánh mắt cậu đầy sức sống, nụ cười cậu lấp lánh niềm vui....Nhật Nam không để ý bất kì con mắt tò mò nào đang nhìn mình. Cậu không còn bước những bước đi hờ hững mà đang bước những vội vã, đôi môi cậu không còn lẩm nhẩm những câu vô nghĩa mà nó đang hát một bài tình ca... Tất cả làm không gian xung quanh cậu trở thành một khu vườn đầy màu sắc....

Bước về phòng, Nhật Nam lại bắt đầu dọn dẹp vali giống như cậu đã từng làm... Và một lần nữa, cậu sẽ lại đến nước Mỹ xa xôi đó...

- Anh Nam.... Anh đang làm gì vậy?

Tiếng Bảo Ngọc làm Nhật Nam dừng lại, cậu khẽ thở dài rồi quay lại nhìn Ngọc, cậu cố gắng nói thật nhẹ nhàng:

- Anh đi tìm Thanh Linh....

- Anh nói sao?- Bảo Ngọc sững sờ- Anh đi tìm chị Linh.... Anh...anh nói gì vậy?

Bảo Ngọc chạy đến, nắm tay Nhật Nam:

- Chẳng phải anh đã đi tìm rồi sao? Sao bây giờ anh lại đi nữa?

- Lần trước anh không tìm thấy cô ấy... nhưng bây giờ thì anh đã biết cô ấy đang ở đâu....

Nhật Nam xách va li bước đi thật nhanh. Bảo Ngọc gần như chết lặng khi nghe được câu nói của Nhật Nam. Khi nghe người làm nói Nhật Nam đột ngột trở về khi trời còn chưa tối, khuôn mặt vui vẻ, nó cứ tưởng anh đã nghĩ thông suốt. Cái tin Nhật Nam đã tìm được Thanh Linh làm nó bàng hoàng, hoang mang và đau đớn....

Vội chạy theo Nhật Nam, nước mắt nó rơi xuống:

- Anh đừng đi! Anh Nam!!!!!!

Nó giữ tay Nhật Nam kéo lại:

- Em xin anh đừng đi! Đừng bỏ em! Em xin anh đừng đi!

- Ngọc....- Nhật Nam nắm lấy tay nó gỡ ra- Anh luôn coi em là một cô em gái rất quan trọng với anh... Nhưng Thanh Linh, với anh, cô ấy là tất cả...

- Không!- Bảo Ngọc nói trong nước mắt- Em không muốn nghe! Em không cần biết gì hết! Em không thể xa anh được! Em xin anh! Xin anh đừng bỏ rơi em!

Nhật Nam thở dài:

- Em mau buông tay anh ra! Anh phải đi rồi!

- Không!!Em không thể!! Em xin anh!!!- Bảo Ngọc lắc đầu, tay run run nắm chặt lấy tay áo cậu.

- Nhật Nam! Con đang làm gì vậy?

Nhật Nam ngược nhìn lên, ông Trung đã đứng đó từ bao giờ, gương mặt ông thoáng chút khó hiểu. Thật may mắn! Nhật Nam cười đau đớn! Đúng lúc cậu cũng có chuyện muốn nói với ông!

- Con đang làm gì chẳng phải ba là người biết rõ nhất sao?

- Con nói gì?- mắt ông mở to ngạc nhiên

- Con đã gặp lại mẹ của Thanh Linh....

Tiếng nói của Nhật Nam làm ông Trung và cả Bảo Ngọc trong phút chốc đều nín lặng, chỉ có nước mắt là rơi xuống, bàng hoàng, đau xót....

- Lẽ ra khi ba cố gắng xây nên kịch bản này... ba nên tính để bác ấy đi xa một chút! Thậm chí là rời khỏi đất nước này!- mắt Nhật Nam nhìn ông đau xót- Như vậy thì con mới không thể biết được!

- Nhật Nam....- ông không biết nói gì, ánh mắt ông đau khổ.

- Con sẽ nói chuyện với ba sau... Ngay khi con tìm được Linh... Còn bây giờ con phải đi!

Nhật Nam quay gót bỏ đi, nhưng Bảo Ngọc vẫn nắm chặt lấy tay cậu cố gắng giữ lại.

- Không! Anh Nam! Anh đừng đi!

- Ngọc.... buông tay anh ra!

- KHÔNG!!!!- Bảo Ngọc hét lên hoảng loạn, nó quay lại nhìn ông Trung cầu cứu- Bác ơi! Bác bảo anh Nam đừng đi! Con xin bác! Bác bảo anh ấy đi!

Ông Trung chỉ biết đứng đó nhìn, trái tim ông chết lặng những buồn đau.

- Anh đừng đi! Em xin anh!!! KHÔNG!!! Anh đừng đi!!!!

Tiếng Bảo Ngọc hét lên thảm thương.

- Anh phải đi!- Nhật Nam cố gỡ tay nó ra.

- KHÔNG!!!!!!

Đột nhiên tiếng kêu của con bé khựng lại, toàn thân nó run rẩy, trong phút chốc gương mặt nó tái mét.

Nhật Nam giật mình nhìn sang....

Bảo Ngọc đưa tay lên ngực mình run rẩy giữ chặt....

Con bé ngã xuống và bắt đầu co giật....

Khuôn mặt nó nhả lại vì đau...

Tay nó vẫn cố gắng nắm lấy áo Nhật Nam...như cầu cứu....

Sau vài s bàng hoàng, Nhật Nam cúi xuống bế bổng Bảo Ngọc chạy lên cầu thang:

- BÁC JOHN!!!!!!- Cậu hét lên

Trong phòng làm việc của ông Trung...

Câu chuyện của sự thật đã kết thúc

Hai cha con ngồi đối diện nhau, nhìn vào mắt nhau...

Nhưng mỗi người đeo đuổi một suy nghĩ riêng...

Và đều đau như nhau....

- Ba thực sự không muốn đưa mọi chuyện đến mức này....- ông Trung khẽ nói, ông không mong một sự tha thứ, ông chỉ muốn cậu hiểu được tấm lòng của một người cha là ông- một người cha quá nhiều đau khổ.

Nhật Nam thở dài, cậu không muốn trách ông vì suy cho cùng ông vẫn là cha cậu. Những điều ông làm không phải đều là vô lý.

- Con hiểu ba mà... Con luôn yêu ba dù thế nào đi nữa....- cậu mỉm cười- chỉ riêng chuyện của Thanh Linh, ba hãy để con được tự quyết định...

- Ba hiểu... Bây giờ ba cũng không muốn cản trở hai đứa nữa... Nhưng còn Bảo Ngọc... con cũng thấy rồi đấy! Bệnh của nó lại tái phát...

Khuôn mặt cậu phút chốc trở nên trầm tư:

- Con sẽ cố gắng thuyết phục Ngọc từ từ...

- Nhưng tạm thời con đừng đi tìm Thanh Linh vội... để con bé khỏe thêm đã... Bây giờ nếu con đi... ba sợ con bé sẽ không chịu nổi

- Vâng... con hiểu... con đã đợi lâu như vậy rồi, nếu như phải đợi thêm vài ngày cũng không sao cả!

- Vậy ba con mình cùng qua xem Ngọc thế nào rồi!

- Vâng!- cậu khẽ đáp

Ông Trung bước đến, quàng tay qua vai Nhật Nam. Cuối cùng trong mắt ông, con trai của ông đã trưởng thành, đã trở thành một người đàn ông có trách nhiệm với mọi chuyện và có một trái tim khoan dung. Có lẽ ông sẽ phải luôn tự hào về đứa con này!

Cảm giác được giải tỏa mọi bí mật khiến ông cảm thấy nhẹ nhõm, ông không muốn tiếp tục những ngày dài lo lắng và suy nghĩ nữa, ông muốn được nghỉ ngơi, muốn được dựa vào đôi vai con của mình và nhìn về một tương lai tươi sáng hơn.

- Khi con gặp Thanh Linh, hãy nói ba xin lỗi cô bé....

- Con nghĩ cô ấy sẽ không để ý đâu!- Nhật Nam mỉm cười, nghĩ đến lúc được gặp Thanh Linh, trái tim cậu lại đập những tiếng rộn ràng.

- Đó thực sự là một cô bé tốt... ba thực sự thích cô bé!

- Con cảm ơn ba....

Mọi hiểu lầm được giải tỏa

Bên cạnh chúng ta sẽ chỉ có niềm vui....

Như vậy không phải dễ dàng hơn sao?

Hạnh phúc có thể ở bất cứ nơi đâu...

Tại sao con người ta cứ đi tìm những điều viển vông

Cố ép mình vào những điều không thể...

- Ba yêu con!

- Con cũng vậy!

17. Chương 17

Nhật Nam định gõ cửa nhưng tiếng nói chuyện bên trong làm cậu dừng lại...

- Ngọc...con bình tĩnh lại đi!- tiếng bác John

- Không! Con không muốn nghe!- tiếng Bảo Ngọc đang khóc

Nhật Nam thở dài, con bé lại bắt đầu hoảng loạn rồi.

Tay đặt lên cửa, cậu định đẩy cửa bước vào....

- Con không thể tiếp tục sống lừa dối như vậy!- ông John quát lên

Nhật Nam khựng lại....

Đôi mắt cậu mở to...

Bàn tay cậu dường như bị ai đó rút hết sức lực...

- Con không muốn nghe!

- Hãy nghe bác! Con không thể lừa dối Nhật Nam mãi được! Rồi cũng sẽ có lúc họ phát hiện ra con đang đóng kịch! Con không thể sống như một người bệnh khi con không có bệnh! Con cũng không thể giữ chân cậu ta bằng cách này mãi được

Tim Nhật Nam đập thật mạnh, trời đất xung quanh cậu đang chao đảo.

- Bác đừng nói nữa! Nếu con không diễn như vậy.... anh ấy sẽ bỏ con mà đi!Con không muốn mất anh ấy!

- Tất cả sẽ chỉ mang lại cho con đau khổ mà thôi!Con phải dừng ngay chuyện này đi!Bác không thể tiếp tục để con lừa dối mọi người, lừa dối chính mình! Bác sẽ đi tìm Nhật Nam và nói hết cho cậu ta biết!

- Không! Con xin bác! Bác John!!!

Cánh cửa trước mặt cậu bật mở....

- Nhật Nam, ông Trung....

- Anh Nam....

Đôi mắt cậu nhìn vào hai người đang bàng hoàng nhìn mình. Bảo Ngọc bắt gặp cái nhìn lạnh giá của cậu thì bất giác lùi lại.

- Nhật Nam... cháu hãy bình tĩnh- ông John đặt tay lên vai cậu

Nhật Nam không đáp lại, cậu đang cố giữ bình tĩnh nhìn vào khuôn mặt tái mét run run của Bảo Ngọc. Đó là đứa em gái mà cậu đã hết mực yêu thương, hết mực chăm sóc, hết mực tin tưởng, hết mực bảo vệ.... Thế mà cuối cùng thì người làm cậu đau đớn nhất lại chính là nó!

Cơn giận bùng lên trong lòng cậu! Chính vì nó mà ba cậu tìm cách chia rẽ cậu với Thanh Linh, vì nó mà Thanh Linh quyết định ra đi, vì nó mà biết bao người phải chịu dày vò... cuối cùng chỉ là một màn kịch, một lời nói dối trắng trợn.

Căn môi thật chặt, cậu cố nén cơn giận xuống, cậu nhìn Bảo Ngọc lạnh lùng:

- Nếu tôi còn nhìn thấy cô một lần nữa...tôi sẽ đánh cô đấy! Vì vậy.... đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!

Cậu nói rồi quay bước bỏ đi...

- Nhật Nam! Khoan đã! Hãy nghe bác nói!- ông John chạy theo cậu.

.....

Nhìn dáng Nhật Nam bước đi vội vã, lời nói cuối cùng của cậu làm trái tim Bảo Ngọc rụng rời, con bé khụy xuống, đôi mắt đầy nước mắt đau khổ nhìn ra xa....

Hỏi thế gian tình ái là chi?

Đưa con người ta vào vòng xoay cám dỗ...

Để một ngày bước chân trở nên lạc loài

Không còn đường để lui...

Cuối con đường lại chính là khổ đau....

Ông Trung bước vào, ông nhìn Bảo Ngọc nửa cảm thông nửa thương hại....Ông thở dài , đỡ lấy con bé:

- Nhật Nam sẽ hiểu cho con...

- Bác....- Bảo Ngọc nhìn ông cầu cứu, nó ôm chầm lấy ông khóc nức nở.

- Nhật Nam! Đứng lại!

Nhật Nam dừng lại, cậu nhìn ông John, trái tim cậu chưa hết cảm phần:

- Cháu không muốn phải nổi giận với bác!Bác là người cháu luôn tôn trọng! Tại sao bác có thể làm những chuyện lừa dối lương tâm như vậy?

- Bác hiểu!...Bác có lỗi với cháu, có lỗi với Bảo Ngọc... hãy nể cái mặt già này mà hãy nghe ta nói được không?

Nhật Nam thở dài, cuối cùng cậu cũng gật đầu bước theo ông John

.....

Tại phòng ông John

.....

- Con bé thực ra chỉ bị hở van tim nhẹ... bác đã rất ngạc nhiên khi nó cứ xin bác nói với mọi người là nó bị suy tim... nhưng nhìn ánh mắt hạnh phúc của nó khi được cháu quan tâm chăm sóc bác đã hiểu! Bác chỉ muốn con bé được vui vẻ và hạnh phúc, bác cũng đã từng mong cháu sẽ là người mang đến hạnh phúc cho con bé... Bác thực sự mong hai đứa sẽ yêu nhau....

Nhật Nam nhìn ông, suy nghĩ của ông cũng giống như của ba cậu.

- Con bé còn quá nông nổi, nó chỉ nghĩ đến điều nó mong muốn mà không nghĩ kĩ đến hậu quả ! Bác là một người già cả, chính bác mới là người có lỗi khi đã dung túng nó làm điều sai trái...

- Bảo Ngọc nó chỉ mong được cháu yêu thương, đó là một mong muốn chính đáng xuất phát từ một trái tim yêu cháu thật lòng và trong sáng.... Cháu đừng quá tàn nhẫn với con bé! Nó sẽ không thể chịu được...

Nổi giận trong lòng Nhật Nam nhẹ đi dần. Cậu cũng không muốn trách Bảo Ngọc nữa, quan trọng là cậu đã tìm thấy Thanh Linh, điều đó có ý nghĩa hơn tất cả... Dù Bảo Ngọc làm cậu thực sự phẫn nộ nhưng nó vẫn là em của cậu, cậu luôn mong nó sẽ tìm được hạnh phúc của mình.... Dù con bé có làm gì sai thì nó vẫn cứ là gia đình của cậu....

- Cháu hiểu rồi!- Nhật Nam nhìn ông John- Cháu cũng không muốn trách con bé! Hãy nói với con bé là cháu luôn yêu quý và mong nó được vui vẻ, hạnh phúc... Còn bây giờ cháu phải đi tìm Thanh Linh! Bác hãy chăm sóc con bé hộ cháu!

Ông John mỉm cười:

- Ừm!

- Cảm ơn bác!- Cậu nhìn ông cười rồi bước đi.

Con đường phía trước....

Có một người đang chờ cậu....

18. Chương 18

10h tối

Thanh Linh khoác túi lên vai, một ngày làm việc mệt mỏi cuối cùng cũng đã kết thúc.

- Hôm nay vất vả quá Thanh Linh!

- Em về cẩn thận nhé!

- Vâng! Cảm ơn các chị nhiều! Em về trước đây!

Chào các chị trong quán, Thanh Linh bước ra ngoài.... Con gió đêm khẽ thổi luồn nhẹ vào tóc nó mát lạnh... Thật là dễ chịu....

Bước chậm trên con đường về khu kí túc, Linh khẽ thở dài....Cảm giác yên lặng không bao giờ làm nó thấy thoải mái..

Bước qua công viên....

Chiếc xích đu khẽ đung đưa trong gió....

Thanh Linh mỉm cười, bước đến và ngồi xuống....

Lâu lắm rồi nó không ngồi trên một chiếc xích đu...

Ngước lên nhìn bầu trời đêm, đẹp quá! Những ánh sao lấp lánh dù đã bị những tòa nhà cao tầng che khuất đi ít nhiều.... Giữa một nơi cuộc sống hối hả như thế này, nó vẫn có thể tìm được những không gian yên tĩnh...

Thấm thoát mà đã gần nửa năm từ ngày nó đến đây... Cuộc sống cứ thế trôi đi không chờ đợi ai cả... Những tháng ngày đau khổ của nó cũng đã qua đi... Dù đã có những lúc nó không thể khống chế được cảm xúc của mình, nó đã muốn bay ngay về Việt Nam, muốn được nhìn thấy Nhật Nam và nó sẽ giữ cậu thật chặt...

Cuối cùng nó đã không làm thế....

Nó không có đủ dũng khí để làm thế...

Bầu trời sao nhòa dần đi trước mắt nó....

Nước mắt từ đâu chảy xuống vô thức....

Giống như một màn sương mỏng

Nỗi đau không còn làm trái tim nó nhói đau mà làm nó đóng băng lại...

Chỉ có nước mắt là cứ rơi khi nào nó muốn...

Khẽ gạt nước mắt trên mi, Thanh Linh mỉm cười, nó biết giờ này Nhật Nam đang rất hạnh phúc vui vẻ... Như vậy là được rồi... Mặc dù đã có lúc trái tim ích kỉ của nó mong muốn cậu sẽ xuất hiện trước mặt nó! Nó cũng không biết mình đã tưởng tượng ra điều đó biết bao nhiêu lần.... nhưng cuối cùng sự thật thì chỉ có đôi mắt buồn và hơi thất vọng.

Đứng dậy, nó quay lại, khẽ lau nước mắt....

Một hình ảnh giống như ảo ảnh...

Toàn thân nó bắt động...

Bàn tay dừng lại trên mi mắt....

Đôi mắt mở to ngơ ngàng.....

Phịch!

Chiếc túi trên tay nó rơi xuống....

Nếu có một con đường dẫn em đến với anh....

Hãy để trái tim cùng dẫn lối

Nếu có một giây ánh nhìn ta dành cho nhau làm trái tim tan chảy..

Hãy gọi tên em như con sóng hiền hòa

.....

Nhật Nam đứng đó, nhìn nó không dứt, cậu dứt tay vào túi một cách bình thản nhưng đôi mắt cậu đang dậy sóng....

Cậu bước lại thật gần...

Thật chậm....

Đến khi hai người đã đứng cạnh nhau rất gần....

Thịch! Thịch! Thịch!

Tiếng hai trái tim đang cố tìm lại nhịp đập chung của chúng!

Đôi mắt Thanh Linh vẫn mở to nhìn cậu ngỡ ngàng, từ đôi mắt trong vắt dưới bầu trời đêm đó, những giọt lệ long lanh chảy xuống....

Điều này có thể là thật sao?

Nhật Nam đang đứng trước mắt nó...hay chỉ là ảo ảnh?

Đối diện anh là một trời thương nhớ

Khoảng cách mong manh ru ánh mắt ngọt ngào...

Trong đáy mắt là muôn vàn con sóng...

Chất chứa yêu thương và những nỗi mong chờ

- Anh...- đôi môi nó mấp máy muốn nói điều gì đó nhưng không thể nói được.

Đôi tay Nhật Nam ôm chầm lấy Thanh Linh một cách vội vã, siết chặt...Tiếng cậu nhẹ như một cơn gió:

- Em đợi anh có lâu không? Anh đến rồi đây... Và anh sẽ đưa em về nơi chúng ta thuộc về...

Đôi mắt Thanh Linh mở to sững sốt, giọng nói đó đã bao lâu rồi nó không được nghe thấy... Trong đó chất chứa biết bao tình cảm, nỗi nhớ và nỗi đau làm toàn thân nó run rẩy...

Một hơi ẩm lan tỏa đến từng giác quan của nó, một mùi hương quen thuộc bay đến cánh mũi của nó.... Trái tim nó trong phút chốc muốn nổ tung vì những cảm giác quen thuộc này.... Nước mắt nó chợt rơi xuống, vỡ òa như những con sóng xô mạnh lên ghềnh đá... Toàn thân nó run rẩy không dám tin vào điều đang diễn ra là sự thật..

- Sao....sao anh lại ở đây?

- Anh đã phải đi tìm em rất vất vả... Em trốn kĩ thật đấy Thanh Linh... Nhưng anh vẫn tìm thấy em...

- Anh... anh đi tìm em sao?- giọng nó nghẹn lại vì xúc động.

- Anh có thể không đi tìm em sao?....

- Anh yêu em.....- vòng tay của cậu siết chặt

Trái tim nó trong phút chốc ngừng đập rồi lại đập những tiếng thồn thức. Đây đúng là sự thật! Nhật Nam đã thực sự đến đây tìm nó...

Đôi tay nó run run khẽ vòng qua người cậu, siết chặt lưng cậu, những tiếng khóc đã bị nó đè nén suốt thời gian qua bắt đầu vỡ ra như một cơn lũ lớn...Con lũ của những đau khổ chất chứa, cơn lũ của niềm hạnh phúc bất ngờ... Tình yêu và nỗi đau vốn là hai thứ không tách rời nhau... Dù đang hạnh phúc đến đâu, trái tim con người ta vẫn cứ thấy nhói nhói kì lạ... Vì có được hạnh phúc là phải bước qua nỗi đau... Không có tình yêu nào dẫn đến một hạnh phúc hoàn mỹ, nhưng cũng không có tình yêu nào chỉ có nỗi đau....

Điều quan trọng nhất là khi hai trái tim luôn đập chung một nhịp thì dù cách xa phương trời, dù hạnh phúc hay khổ đau chúng cũng sẽ tự tìm đường về với nhau....

Nhìn sâu vào trong mắt em, anh nhìn thấy một bầu trời đầy sao lấp lánh...

Nhìn sâu vào trong mắt anh, em nhìn thấy một khu vườn chỉ có tình yêu...

Thế giới dường như chỉ còn hai người...

Một đôi môi khẽ run rẩy....

Một đôi môi nồng nàn ấm áp...

Một nụ hôn đắm say và cuồng nhiệt...

Chúng ta đã xa nhau quá lâu để biết được hạnh phúc là gì...

- Từ bây giờ...cho đến mãi mãi... anh không muốn xa em một lần nào nữa...- giọng Nhật Nam thì thầm bên tai

Thanh Linh thật nhỏ nhưng cũng đủ để khuôn mặt nó đỏ bừng.

Một nụ cười chợt hiện lên trên đôi môi của nó...

Đôi môi của cậu tiến lại thật gần...

Từng hơi thở nóng ấm...

Tất cả đều chứng tỏ rằng chúng ta thuộc về nhau....

Nếu có ai nói rằng sự ra đi của bạn làm cho người bạn yêu hạnh phúc!

Ngay lập tức bạn hãy đánh người đó thật mạnh....

Vì trong tình yêu chẳng có sự chia ly nào làm người ta bớt đớn đau...

Chỉ có nỗi đau âm ỉ sẽ thiêu đốt cả hai trái tim...

Và cuối cùng không ai biết bao giờ bạn mới có lại được hạnh phúc!

Hãy sống theo đúng trái tim mình!

Không ai có thể nói bạn đang làm điều sai trái

Cuối cùng Thanh Linh cũng tìm lại được hạnh phúc của mình bên Nhật Nam....

Ấy da....tác giả thật sự cũng không biết mình viết cái kết như thế này có hoàn toàn làm mọi người thỏa mãn hay không?

Còn về những nhân vật khác khiến mọi người tò mò thì Su xin được liệt kê:

Bảo Ngọc sau đó đã cùng ông John định cư bên Sing, nói chung mọi sự tha thứ đều không phải bao giờ cũng mang lại cho người ta sự thanh thản. Tự Bảo Ngọc sẽ phải biết cô ấy cần làm gì. Ha ha

Thanh Linh trở về Việt Nam nhưng chỉ để thăm gia đình và bạn bè, dĩ nhiên là sẽ bị đám ở trường Union quây cho tới bến! Nghĩ đến đây Su vui quá!!!! Haha

Nhật Nam quyết định sang Mỹ cùng Thanh Linh! Hai anh chị sau khi kết thúc chương trình đại học đã làm đám cưới và có một gia đình hạnh phúc!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-la-ai-su>